

Theologiæ Sacramentalis Scholasticæ Et Moralis Pars ...

Ad Mentem Doctoris Subtilis Ioannis Duns Scoti D. Augustino conformen

In qua tractatur de Virtute ac Sacrameto Pœnitentiæ

Bosco, Jean a

Lovanii, 1670

Index Rerum Præcipvarvm Quæ in hac tertia Parte continentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73393)

INDEX RERUM PRÆCIPVARVM

Quæ in hac tertia Parte continentur.

A

ABLUERE.

Poenæ temporales Purgatorii rectè dicuntur ablui. pag. 122. n. 330
Justificatus ante Baptismum propriè dicitur per Baptismum abluere peccata. ibid.

ABSOLVERE. ABSOLUTIO.

Soli Absolutioni competit definitio Sacramenti. p. 891. n. 9

Ex iusta causa potest absolvere Sacerdos sub conditione. p. 462. n. 135

Absolutio potest dari dormienti, furdo &c. p. 381. n. 10

Absolutio Sacerdotis non est nudum ministerium annuntiandi Evangelium vel declarandi remissa esse peccata. p. 405. n. 159

Absolutionem Sacerdotis remittere peccata, probatur ex Conc. Trid. & Florent. p. 406. n. 160. & seqq.

Non semper ante Absolutionem peccata sunt remissa à Deo. ibid. n. 162. & seqq.

Videtur sententia D. Bonaventuræ, per Absolutionem solum remitti penam temporalem. p. 407. n. 171

Explicatur mens D. Bonaventuræ. p. 408. n. 172. & seqq.

Quomodo potestas Clavium extendat se supra culpam. ibid. n. 174

Reprobatur sententia quæ docet per Absolutionem solum penam temporalem relaxari. ibid. n. 175

Ad quid sit instituta Absolutio in Sacramento Pœnitentiæ. p. 409. n. 182. & seqq.

Scotus nupiam negavit, Absolutionem semper infundere gratiam. Neque Absolutionem secundam remittere penam, quando prima non remisit totam. p. 426. n. 51

Scotus docet, Clave non errante per primam Absolutionem remitti totam penam, Clave autem errante penitentem posse absolvi à penâ ab alio. ibid. n. 52

An Absolutio à censuris aliquando sit deprecatoria. p. 549. n. 72.

Hæc verba: *Deus ignosce illi*, non significant formaliter voluntatem absolvendi. p. 450. n. 74

Absolutio Conc. Trid. vocatur actus judicialis: secus Contritio aut Confessio. p. 431. n. 75

Absolutio non operatur suæ applicatione obiecti per dolorosam Confessionem. ibid. n. 76

Ly Absolutio aliquando significat gratiam juxta institutionem humanam. p. 554. n. 94. & seqq.

Videtur sufficere significatio indirecta & per accidens. ibid. n. 97.

Ad Absolutionem sacramentalem requiruntur verba realia & propriè dicta. p. 459. n. 117. & seqq.

Cur potius Christus hic requisiverit verba propriè dicta, quam in Matrimonio. ibid. n. 119

Non valere Absolutionem absenti datam probatur ex Constitutione Clementis VIII. p. 460. n. 125

Olim Multi contrarium docuerant. p. 461. n. 126

Judicavit Pontifex, Absolutionem in absentia non valere etiam in necessitate. ibid. n. 127

Qualis & quanta presentia requiratur. ibid.

An Scotus ante Clementem VIII. docuerit Absolutionem inter absentes non valere. ibid. n. 128

Thomas Cantuariensis non perit absens Absolutionem sacramentalem, sed à suspensione. ibid. n. 129

Respondetur ad cap. *Qualis debeat*. 30. q. 5. ibid. n. 130. & seqq.

Solvitur obiectio desumpta ex verbis Cypriani. p. 462. n. 133.

Prima ratio Vasquez, quare Absolutio sub conditione de futuro non valeat. p. 463. n. 140. & seqq.

Secunda ratio Vasquez, quâ probat non valere Absolutionem sub conditione de futuro, rejicitur. p. 464. n. 145. & seqq.

Ratio ob quam Lugo negat Absolutionem conditionatam de futuro. p. 465. n. 147. & seqq.

Ex Conc. Florent. colligitur differentia inter Matrimonium & alia Sacramenta quoad conditiones de futuro. ibid. n. 149

Eam etiâ colligit Arriaga ex Decreto Clem. VIII. ibid. n. 150. & seqq.

Dux congruentiæ ex eodè Authore. ibid. n. 150. & seqq.

An dimidiari possit Absolutio sacramentalis circa peccata ritè confessâ. p. 467. n. 158. & seqq.

Non licet dimidiata Absolutio. p. 469. n. 164

Plures ministri possunt successivè eundem absolvere ab iisdem peccatis, & simul à diversis, etiam mortalibus. ibid. n. 165

Possunt simul ab iisdem absolvere diverso tempore confessi, quo casu erit duplex Sacramentum formatum. ibid. n. 166

An idem contingat in aliis Sacramentis. p. 470. n. 167.

Est contra praxim Ecclesiæ, quod moribundus sæpius successivè absolvatur, nisi de novo consecratus. ibid. n. 170.

Unus processus & una accusatio solum inchoat unum judicium, unum autem judicium terminatur per unam sententiam. ibid. n. 171

An absolutus simul à duobus, debeat dici bis absolutus. p. 472. n. 181

An plures ministri simul absolventes, possint singuli urî hæc formâ: *Nos te absolvimus* &c. ibid.

An ex duabus formis Absolutionis possit aliquando constare una forma totalis adæquata. p. 473. n. 182.

An verba in prima persona numeri pluralis significant partialem, an verò totalem concursum. ibid. n. 183

Exempla in quibus significant concursum totalem. ibid. n. 184

Exempla in quibus significant concursum partialem. ibid. n. 184

Christus sic videtur instituisse Sacramentum Pœnitentiæ, ut plures simul absolventes singuli debeant absolvere totaliter. ibid. n. 185

Oppositum videtur probabile Arriagæ, si utraque forma simul finiatur. p. 474. n. 186

Quid dicendum si unus citius altero finiat formam. ibid. n. 188. & seqq.

An forma Absolutionis significet remissionem culpæ & penæ in jure. p. 493. n. 85. & seqq.

An forma Absolutionis significet remissionem obligationis confitendi. ibid. n. 87

Non potest Sacerdos valide absolvere ab uno peccato ex duobus legitimè confessis, nisi illud determinet. p. 511. n. 170.

An possit differri Absolutio quando penitens est dispositus. p. 537. n. 296

INDEX RERUM.

Probatur posse differri ex iusta causa. p. 538. n. 297.
 An tres Absolutiones sacramentales in statu peccati mortalis sint tantum unicum peccatum. p. 526. n. 29
 Absolutio sacramentalis est actus personalis. p. 460. n. 123
 Ecclesia potest obligare ad id, quod necessarium est, ut valide suscipiatur Absolutio. p. 571. n. 73
 Offenditur licitus usus quorundam Religionum absolventi itinerantes a casibus reservatis, cum onere postea se Superioribus manifestandi. p. 574. n. 85.
 An illa obligatio se manifestandi sit gravis, ibid. n. 86
 An Superior tali casu possit imponere poenitentiam sacramentalem. ibid. n. 87. & seq.
 An illa obligatio contrahatur ab ignorante. p. 575. n. 89. & seq.
 Illa obligatio oritur aliquo modo ex precepto humano. p. 576. n. 93
 An ex Decreto Clementis probetur invaliditas Absolutionis datae in absentia. p. 613. n. 93. & seq.
 Absolutio sacramentalis non est actus iuris iudicialis. p. 460. n. 123.
 Finis mortalis invalidat Absolutionem. p. 614. n. 93
 Quid sit directa Absolutio. p. 661. n. 138. & p. 667. n. 162
 Confessio peccati venialis in genere per se est sufficiens materia Absolutionis, etiam extra necessitatem. p. 704. n. 114
 An illa absolutio liceat. ibid. n. 115. & seq.
 Absolutio sacramentalis est actus iurisdictionis voluntarie. p. 718. n. 171
 Christus noluit, ut minister posset Absolutionem suspendere a conditione de futuro. p. 463. n. 138
ABSOLUTIO MORIBUNDI.
 Vide *Infirmus*.
 Reconsentur plures Auctores, qui docuerunt vitam Catholicam esse sufficientem materiam Absolutionis in articulo mortis. p. 713. n. 150. & seq.
 An Clemens VIII. practicaverit illam sententiam, ibid. n. 151. & seq.
 Potest fieri ut morbo oppressus aliquod signum edat, est incognitum Confessario. p. 714. n. 154
 An tale signum requiratur, ibid. n. 155
 Confessarii Catholici absolvent milites in pugna cadentes non expectato ullo signo doloris. p. 716. n. 161
 Homo baptizatus vitam Christianam tacite ordinat ad suscipiendum Sacramentum Poenitentiae in articulo mortis. ibid. n. 163
 Quare minus sufficiat implicita Contritio, quam implicita Confessio. p. 717. n. 164
 Petitio tandiu manet, quandiu res petita non est concessa. ibid. n. 165
 Vita Catholica est sufficiens fundamentum praesumendi in articulo mortis legitimam dispositionem ad Sacramentum Poenitentiae. ibid. n. 168
 Quid dicendum de Sacerdote, qui dicta Confessione generali in Missa statim obmutescit. p. 718. n. 170
 An possit in periculo mortis conditionate absolvi, qui ante scelere vixisset. ibid. n. 172
 An possit absolvi, qui solummodo potest dicere, se peccasse. p. 700. n. 98. & seq.
 Talis Confessio est vera materia Sacramenti Poenitentiae. ibid. n. 101
 Quem effectum habeat accusatio de peccato in communi. p. 701. n. 101
 An in tali Confessione aliqua peccata directe remittantur. ibid. n. 103
 Poenitens debet absolvi ad quodcumque signum exterius Contritionis, quando exhibetur cum ordine ad Claves. ibid. n. 104. & seq.
 Quid si ponatur sine ordine explicito ad Confessionem. p. 702. n. 106. & seq.
 An quando constet signa Contritionis oriri ex vera interna poenitentia, sit apponenda conditio in Absolutione. p. 703. n. 110. & seq.

ABSTINENTIA.

An sit duplex virtus abstinentiae. p. 674. n. 11
ABUSUS.
 Non omnis abusus rei sacrae est mortalis. p. 614. n. 91
ACCEPTATIO.
 Quid Scotus intelligat per acceptationem Dei, quam affirmat necessariam ad rationem meriti condigni. p. 316. n. 18
 Non tenetur Deus acceptare opera hominis iusti ad premium. ibid. n. 19
ACCUSARE. ACCUSATIO.
 Non est peccatum mortale falsò se accusare de peccato mortali tanquam semel directè remissio. p. 512. n. 181
 Regulariter in iudiciis humanis requiritur accusatio. p. 431. n. 77
 Accusatio in iudicio humano non assumitur ad fingendam remissionem. p. 433. n. 88
ACTIO.
 Quando actio pendeat a subiecto. p. 371. n. 303
 Actio unitiva aliquando est creatio. ibid. n. 304. & seq.
 Actio qua Deus agit cum causa secunda pendet a subiecto. ibid. n. 305
ACTUS.
 Actus naturalis & supernaturalis possunt habere idem obiectum. p. 11. n. 44
 Actus possunt specie distingui in ordine ad principia. ibid. & n. 45
 Actus naturalis & supernaturalis non distinguuntur specie ratione propositionis naturalis & supernaturalis. p. 14. n. 58
 Non valet, idem actus non potest habere plures species bonitatis, ergo nec malitias. p. 834. n. 57
 Ut actus sit malus non requiritur, quod illa malitia sit voluta. p. 835. n. 57
 Ut actus sit bonus requiritur, ut ipsa obiectiva bonitas moveat voluntatem. ibid.
 Non sequitur, unus numero actus non potest habere plures numero bonitates, ergo nec malitias. ibid. n. 68. & seq.
 Sententia Felicis, eundem actum posse habere plures species bonitatis, probatur ex Scoto & ratione. ibid. n. 70
 Idem actus potest habere plures bonitates numero. ibid. n. 71. & seq.
 Actus ex obiecto bonus, manens talis, potest extrinsecè vitari. p. 809. n. 331
 Actus intellectus & voluntatis distinguuntur specie, etiam penes obiectum materiale. p. 111. n. 378
 Actus voluntatis distinguuntur specie penes obiectum secundarium. p. 112. n. 379
 Explicatur mens Philosophorum distinguendum actum specie per sola obiecta vel principia primaria & formalia. p. 113. n. 381
 Actus efficax & inefficax distinguuntur specie propter diversum modum tendendi. ibid. n. 286. & p. 114. n. 288.
 Est distinctio specifica obiectorum distinguat specie actus, unitas tamen eorum non unificat actum. p. 113. n. 286.
 Actus distinguuntur specie per obiecta motiva. p. 158. n. 2
 Aliud est quod requiritur ut actus sit laudabilis, aliud quod sufficit ad ejus bonitatem. p. 173. n. 85
 Transacto actu non manet actus formaliter vel virtualiter voluntarius. p. 297. n. 472
 Idem actus potest esse intrinsecè bonus & extrinsecè malus. p. 615. n. 101
 Actus necessarius potest esse formaliter honestus. p. 617. n. 109
 Actus imperatus est verè imputabilis. ibid.
 Imputabilitas alia interni, alia externi actus. ibid. n. 112
 Idem actus potest esse meritorius ex obiecto, & demeritorius ex circumstantia. p. 618. n. 117. & seq.
 Actus redditur simpliciter malus ex malo effectu. p. 619. n. 119.

INDEX RERUM.

Actus malus potest imperare actum supernaturalem, ibid. n. 121. & seq.

A quo specificatur actus bonus & malus, p. 720. n. 7

Idem actus potest esse effectus & obiectum alicujus virtutis, p. 38. n. 181

Actus voluntatis imperatus habet se per modum externi, si comparatur ad eum, a quo imperatur, & in hoc sensu defectatio peccati potest dici actus externus, ibid. n. 182

Quis actus sit materialiter tantum malus, p. 46. n. 225

Non est vindicabilis nequidem negativè, p. 47. n. 225

Generat habitum vitiosum, ibid. n. 226

Odium ejus non est actus directus proximus & immediatus justitiæ vindicativæ, ibid.

Nequit probari ex Scriptura aut ratione, non posse dari actus moraliter bonos sine speciali gratia Christi, p. 66. n. 37

Actus imperatus habet bonitatem moralem propriam, p. 839. n. 86

Probat ex D. August. quem Varii variè explicant, sed rejiciuntur, ibid.

Actus imperatus habet duplicem bonitatē, p. 85. n. 136

Obliguitas in actu non propriè manet post actum, p. 280. n. 349.

ACTUS EXTERNUS.

An actus externus habeat meritum distinctum, p. 617. n. 111

Actus externus sæpe est occasio majoris aut exterioris bonitatis vel malitiæ in actu interiori, p. 837. n. 78

Actus exterior superaddit interiori bonitatem vel malitiam obiectivam, p. 838. n. 79

Multi docent actum exteriorem non superaddere formalem bonitatem vel malitiam actui interiori, ibid. n. 80

Quid Scotus de hoc sentiat, ibid. n. 81. & seq.

Actus exterior peccati sæpe non est causa, ut interior intendatur vel magis perseveret, p. 839. n. 89

Eadem numero malitia quæ est in actu interiori, est per extensionem in exteriori, p. 840. n. 91

Scotus admittit propriam imputabilitatem in actu exteriori, p. 841. n. 95

Admittit etiam distinctam rationem voluntarii, ibid. n. 96.

Quid requiratur ut actus sit formaliter bonus vel malus, ibid. n. 97

Scriptura & SS. PP. non negant actibus exterioribus bonitatem aut malitiam formalem, p. 142. n. 99

Opus externum & internum prohibentur diversis præceptis, ibid.

Sententia Pilosi, actum externum peccati distingui ab interiori Theologicè, rejicitur, p. 843. n. 105. & seq.

Cur SS. PP. minus frequenter meminerint malitiæ actus exterioris, p. 842. n. 101

Actus internus & externus liber circa idem obiectum sunt unum peccatum in morali ultimatione, p. 843. n. 104.

Omnes admittunt actum internum & externum, esse physicè duo peccata, p. 844. n. 107

An actus externus liber debeat in Confessione explicari, p. 847. n. 126

ACTUS HUMANUS.

Quid requiratur ut actus aliquis dicatur esse humanus, p. 166. n. 72

Actio humana fundat propriam laudabilitatem vel vituperabilitatem, p. 867. n. 76

ACTUS INTERNUS.

Actus internus non participat ab actu imperante nisi bonitatem extrinsecam, p. 86. n. 140

Actus internus imperatus potest subinde habere majorem bonitatem, quam actus imperans, p. 617. n. 113

Deus potest præcipere & punire actus merè internos, p. 630. n. 4.

Diverso modo participant malitiam actus internus & externus, p. 764. n. 186

Deus potuit elevare actum internum ad effectum sacramentalem, p. 922. n. 142

ACTUS SUPERNATURALIS.

In actu supernaturali est specialis aliqua conditio, scilicet quod sit specialiter acceptabilis Deo, p. 106 n. 248.

Illam conditionē accipit ab habitu supernaturali, ibid.

Quis dicatur actus supernaturalis in substantia, ibid. n. 249.

Actus supernaturalis specie distinguitur ab actu naturali, p. 107. n. 251

Supernaturalitas actus non facillè cognoscitur pro hoc statu, p. 123. n. 337.

Non datur actus supernaturalis nisi circa obiectum supernaturale, p. 161. n. 20

Actus supernaturalis potest extrinsecè vitari, p. 165. n. 37.

Quomodo Deus possit & debeat concurrere ad actum supernaturalem extrinsecè vitatum, ibid. n. 38

Actus supernaturalis Spei sufficit ad excludendam omnem omnino voluntatem peccandi, p. 174. n. 86

Contrarium videtur Ecclesiæ damnasse in Lutheris, ibid. n. 87. & seq.

Actus Spei imperatus à Charitate est perfectior actu Spei non imperato, secus actu elicto Charitatis, p. 86. n. 143

Perfectio actus desumitur non tantum à multitudine, sed etiam à præstantia virtutum imperantium vel elicentium, ibid. n. 144

Quanto ex pluribus virtutibus & perfectioribus actus elicitur, tanto est melior, p. 85. n. 138

An actus elictus à virtute Spei, & imperatus à Charitate, sit perfectior actu Charitatis, ibid. n. 139

Ex quo colligatur, quod actus Fidei Spei & Charitatis sint supernaturales in substantia, p. 476. n. 5

Cur Trident. Penitentiam adjungat cæteris actibus supernaturalibus in substantia, ibid. n. 6

AD AM.

An Peccatum Adami tantæ fuerit gravitatis, ut propter illud hominibus subtrahatur gratia sufficiens, p. 234. n. 117

Quales vires habuerit voluntas primi hominis, p. 258.

Deus peccatum ejus præsevit, non ad id cogit, ibid.

Adam non indigebat adjutorio ad resistendum moribus concupiscentiæ, ibid. n. 232

Aliqui per bonam voluntatem, quam Deus dedit primo homini, intelligunt gratiam habituales, ibid. n. 234. & seq.

Contractum probatur esse mens D. Aug. p. 259. n. 237

Facultatem bene agendi omnes auferunt in Adamo, ibid. n. 240

Quæ fuerit causa peccati primi parentis, p. 260. n. 246

Quare inobedientia Adæ fuerit gravis, p. 240. n. 218

Dona gratiarum Adæ in creatione collata, p. 256. n. 223

AD JUTORIUM.

Discurtus D. Aug. de adjutorio sine quo non, p. 256. n. 224

Distinctio inter adjutorium quo, & sine quo non, ibid.

Existimant Aliqui August. per adjutorium sine quo non intellexisse gratiam habituales, ibid. n. 225

Est S. August. per adjutorium sine quo non intellexisse gratiam voluntatis, non ideo negasset gratiam sufficientem, p. 264. n. 265

Varie explicationes istorum verborum D. August. lib. de corrept. & grat. cap. 11. Nunc autem quibus deest &c. ibid. n. 266

ADULTERIUM.

Adulterium ex parte utriusque debet distinctè explicari in Confessione, p. 836. n. 73

Disparitas inter hunc casum, & illū, quo aliquid duplici præcepto ex eodem motivo prohibetur, ibid. n. 74

An in casu illo adulterii sit duplex specie malitia, ibid. n. 75. & seq.

In casu illo adulterii est duplex printatua malitia injuncta, p. 837. n. 77

Malitia adulterii exterioris præcipue deinde est ab actu interiori, p. 843. n. 103

M.
NENTIA.
SUS.
re est mortalis. p. 614. n. 8
TATIO.
acceptationem Dei, quam
ad rationem meriti con-
p. 316. n. 8
re opera hominis nulli ad
ibid. n. 13
ACCUSATIO.
e falsò se accusare de peccato
emel directè remissio. p. 512.

humani requiritur accusatio.
ano non assumitur ad signifi-
m. p. 433. n. 38
TIO.
subiecto. p. 271. n. 303
est creatio. ibid. n. 304.

causa secunda pendet à sub-
ibid. n. 305

TUS.
naturalis possunt habere idem
p. 111. n. 44

lingui in ordine ad principia

naturalis non distinguuntur
positionis naturalis & super-
p. 142. n. 99

on potest habere plures species
malitias, p. 834. n. 67

quiritur, quod ista malitia
p. 835. n. 67

tur, ut ipsa obiectiva bonitas
ibid.

mero actus non potest habere
itates, ergo nec malitia, ibid.

dem actum posse habere plures
probat ex Scoto & ratione

re plures bonitates numero

manens talis, potest extrinse-
p. 809. n. 191

luntatis distinguuntur specie
um materiale. p. 111. n. 78

guuntur specie per obiecta
p. 112. n. 79

phorum, distinguuntur actus
ecta vel principia primatæ &
p. 113. n. 81

distinguuntur specie proprie
adendi. ibid. n. 86. & p. 114.

objectorum distinguitur specie
in eorum non unificat actus

per obiecta motiva. p. 158. n. 2

ut actus sit laudabilis, aliud
bonitatem. p. 173. n. 83

actus formaliter vel vitatur
p. 297. n. 43

intrinsecè bonus & extrinsecè
p. 615. n. 101

se formaliter honestus, p. 617.

purabilis. ibid.

alia externi actus, ibid. n. 112

teriorius ex obiecto, & depre-
ntia. p. 618. n. 117. & seq.

er malus ex malo effectu.

Actus

INDEX RERUM.

ADULTUS.

An adultus possit acquirere regnum celorum sine merito de condigno. p. 179. n. 113
Regula ex qua possit cognosci, quod aliquis sit adultus. p. 545. n. 22

ÆGROTUS.

Ægrotus amans medicinam, non ideo amat morbum. p. 35. n. 167

AFFECTUS.

Non sufficit ad mutationem priorum affectuum, alios in futurum habere. p. 72. n. 67
Affectus efficacis contrahit omnem malitiam, quæ est in objecto. p. 730. n. 48

ALBEDO.

In primo instanti, quo alicui rei unitur albedo vel calor, est alba vel calida. p. 419. n. 12

ALENSIS.

Aleus solum requirit summum dolorem appetitativum. p. 109. n. 266
Quando secundum Aleensem displicentia peccati excedat displicentiam amissionis oboli. p. 110. n. 267

AMICITIA.

Virtus amicitie dolet de damno illato amico inadvertenter. p. 47. n. 227
Potest dari amicitia ad propriam personam. p. 53. n. 257

AMOR. AMARE.

Non omne quod respicitur ab actu amoris, est objectum amatum. p. 10. n. 39
An amor supernaturalis prærequirit cognitionem supernaturalem. p. 13. n. 54

Amor concupiscentie & amicitie non habent idem speciem physicam objectum motivum. p. 53. n. 258

An amor, quo incipit amor, sit specie distinctus ab amore proximi. ibid. n. 255

Sine amore Creatoris nullus bene utitur creaturis. p. 65. n. 31

An amor Dei super omnia sit valde difficilis. p. 84. n. 132

In memoria peccatorum regulariter non invenitur amor Dei super omnia, abique explicita penitentia. p. 90. n. 166

Amor Dei propter se super omnia est actus amicitie. p. 91. n. 172

Non potest quis velle diligere Christum, nisi etiam velit, saltem implicite ab illo diligi. ibid.

An amor Dei super omnia necessario causet dolorem de peccatis remissis & peccatis alienis. ibid. n. 175. & seq.

Quomodo amor super omnia virtualiter contineat dolorem. p. 92. n. 179

Amor Dei non super omnia nullatenus cogit ad dolendum de omnibus peccatis, adeoque non sufficit ad justificationem. ibid. n. 180. & seq.

Amare honestatem genericam in una specie, est amare ipsam speciem. p. 95. n. 197

Non potest quis vero amore amicitie amare Deum, & simul velle peccare mortaliter. p. 100. n. 221

Quid sit Deum amare super omnia intensivè & extensivè. p. 105. n. 242

Distinctio amoris in ferventorem & fortorem. ibid.

Amor Dei & amor proximi propter Deum distinguuntur specie. p. 112. n. 278

Sicut Deus essentialiter excedit omne objectum, ita etiam amor Dei excedit essentialiter omnem dilectionem objecti creati. p. 117. n. 301

Alia est intentio amoris sensitiva, alia intellectiva. ibid. n. 303

Intellectiva alia secundum portionem inferiorem, alia secundum superiorem. ibid.

Perfectus amor Dei potest esse sine lacrymis. p. 125. n. 346

Amor retributionis æternæ, est amor concupiscentie. p. 172. n. 75

Datur amor iustitiae imperfectus, quo non sit statim iustus homo. p. 175. n. 92

Amor amicitie completus est reciprocus, secus incompletus. p. 150. n. 157

Non omnis collatio specialis beneficii est amor amicitie in Deo. p. 160. n. 158

Amor quatenus est virtus specialis non considerat bona particularia secundum suam speciem. p. 783. n. 271

Amor Dei super omnia habet aliquam difficultatem. p. 872. n. 103

Possunt aliquid amare absolute propter bonitatem, quam tantum amo sub conditione. p. 34. n. 163

Non debent amari omnes circumstantie, sine quibus actio amata non foret amabilis. p. 35. n. 167

An memor peccatorum absolute possit amare Deum super omnia, sine explicito dolore. p. 90. n. 169

Inconvenientia, quæ sequuntur ex obligatione amandi Deum magis intense gradualiter, quam creaturam. p. 117. n. 305

Deus non necessario amat aliquam creaturam ex natura rei. p. 274. n. 311

Quomodo Deus nunc possit amare Petrum, quem huius odio habebat. p. 303. n. 464

Potest quis amare rem pulchram, & tamen in se mutare deformis. p. 314. n. 512

Sæpe fideles dolent ex amore Dei nullam prævi considerationem peccatorum in specie vel in numero. p. 79. n. 205

ANGELUS.

An in Angelis dentur vere virtutes morales. p. 38. n. 280. & seq.

In Angelo potest esse simplex complacentia penitentia. ibid. n. 282

Angeli non acceperunt suam beatitudinem, propter merita propria futura. p. 149. n. 478

An Angeli boni & mali habuerint omnimodam equalitatem gratie in actu secundo. p. 219. n. 57

Stetit Angelus per liberum arbitrium, sed adjuvum gratia speciali. p. 220. n. 100

An bona voluntas bonorum Angelorum sit facta cum ipsis. p. 262. n. 216

Angeli non fuerunt facti meliores a seipsis, sed operante adiutorio Creatoris. ibid.

Angeli sancti nunquam fuerunt sine bona voluntate. p. 263. n. 219

Omnes Angeli simul ut facti sunt, lux facti sunt. ibid. n. 260

In quo consistat beatitudo Angelorum. ibid. n. 161

Mali Angeli non fuerunt certi felicitatis æternæ. ibid. n. 262

S. August. de Prædestinatione Angelorum obicitur & dubie fuit locutus. ibid. n. 263

De sanctis Angelis dici potest, quod Caritas Dei diffusa sit in eis per Spiritum sanctum. ibid. n. 264

ANIMA.

Anima mittitur ad inspirandum corpus, eo sine ut ipsi comparet celestis incorruptionis locus. p. 245. n. 168

Dedit Creator animæ facultatem bene operandi & viam Fidei. ibid.

Non abstinuit Creator animæ voluntatem petendi & querendi & conandi. ibid. n. 169

Anima rationalis est pars præcipua hominis. p. 436. n. 9

An animæ in Purgatorio possint peccare venialiter. p. 351. n. 131

Animæ in Purgatorio non satisfaciunt, sed satisfaciuntur. p. 364. n. 63

ANNIHILATIO.

Annihilare negat creaturam & quare. p. 270. n. 298

ANTIOCHUS.

Quare oratio Antiochi 2. Machab. 9. non fuerit exaudita. p. 212. n. 14

APOSTASIA.

Apostasia à Fide non est explicanda in Confessione. p. 792. n. 312

Perinde est Fides suscepta fuerit in Baptismo vel etiam. p. 793. n. 313

Obedientia.

INDEX RERUM

Obedientia debita Ecclesie ex Baptismo non est specialiter explicanda, ibid. n. 314.
APOSTOLUS.
 Apostoli non habuerunt omnem potestatem remittendi peccata, quam habuit Christus, p. 390. n. 55
 Apostoli acceperunt potestatem Ordinis in ultima cena, Jurisdictionis vero Joannis 20. p. 544. n. 21
APPETITUS.
 Quilibet principio cognoscit correspondere appetitus elicitus sui ordinis, p. 620. n. 123. & seq.
APPRETIATIO.
 Appretiatio est ipsa substantia specifica actus, orta ex modo attingendi objectum, p. 117. n. 301.
 Explicita appretiatio inter peccatum gravius & levius, non est necessaria ad Contritionem justificativam extra Sacramentum, p. 137. n. 410.
AQUA.
 Cur aqua recuperet frigiditatem deperditam, p. 152. n. 489.
AQUA BENEDICTA.
 Quomodo aqua benedicta sanctificet & mundet, p. 346 n. 99 & seq.
ARBOR.
 Arbor sterilis apud Deum non est bona, p. 65. n. 31
ARGUMENTUM.
 Non semper valet argumentum a physicis ad moralia, p. 457. n. 110.
 Non valet in omnibus argumentum a iudicio sacramentali ad iudicium humanum & vice versa, p. 459. n. 120. & p. 493. n. 88
 Non est in omnibus argumentandum a Matrimonio ad alia Sacramenta, p. 509. n. 161.
 Non valet argumentum a permissione alicui peccati ad permissionem proprii peccati, p. 531. n. 267.
 Non valet argumentum ab impossibilitate physica vitandi occasionem proximam peccati ad impossibilitatem moralem, p. 533. n. 275.
 An valeat argumentum ab Absolutione a censura dubia, ad Absolutionem a peccato dubio, p. 662 n. 143.
 An valeat argumentum ab Absolutione a censura possibili, ad Absolutionem a peccato possibili, p. 663. n. 145.
 Non valet semper argumentum a proptia infamia ad infamiam complicitis, p. 681. n. 24.
 Assensus Fidei semper est universalis virtualiter, p. 93. n. 187
 Assensus Fidei est maxime liber, saltem quoad exercitium, p. 94. n. 191. & seq.
 Assensus Fidei in uno articulo credit virtualiter omnes alios, p. 95. n. 195.
ATTRITIO.
 Ad attritionem requiritur Conc. Trident. actum positivum Spei, p. 88. n. 153
 Quare in Martyrio & Sacramento sufficit Attritio, p. 89. n. 581
 Scotus per Attritionem intelligit aliquando Contritionem Charitate perfectam, p. 146. n. 459
 Quid sit Attritio, & quam vim habeat, p. 158. n. 1
 Attritio specie distinguitur a Contritione Charitate perfecta, ibid. n. 2
 Trident. per Attritionem intelligit quasi materiam Sacramenti, ibid. n. 4
 Attritio debet esse dolor cum aliquo respectu ad Deum, p. 159. n. 7
 Quid Conc. Trident. sess. 14. cap. 4. intelligat per turpitudinem peccati, ibid. n. 8
 Non sufficit ad Attritionem conversio ad Deum, ut solummodo est caput naturae rationalis, p. 160. n. 9
 Non omnis Attritio disponit ad gratiam impetrandam in Sacramento, ibid. n. 12
 Attritio concepta ex speciali turpitudine fuit ut opponitur iustitiae, non excludit voluntatem peccandi, ibid. n. 14
 Conc. Trident. loquitur de Attritione ut est elicit

aut imperata ex motivo virtutis Spei, ibid. n. 15
 Non potest quis sufficienter attriti, nisi credat se posse obtinere veniam, p. 162. n. 21
 Attritio est Contritio veri nominis & rationis essentiae, p. 163. n. 30
 Attritio de qua Trident. debet esse actus elicitus aut saltem imperatus Spei, p. 164. n. 32
 An illa Attritio sit timor servilis, ibid. n. 33
 Vitatio peccati non est finis ultimus Attritionis, ibid. n. 35
 Auctoritates D. Augusti. pro Attritione, p. 171. n. 72 & seq.
 An Attritio sit dilectio Dei super omnia, p. 174. n. 89 & seq.
 Quare quomodo Attritio non sit perfecta dilectio, p. 175. n. 93
 Adducitur decretum Alex. VII. contra sufficientiam Attritionis, p. 184. n. 141
 Explicatur doctrina Scoti, p. 176. n. 95. & seq.
 A quo actu Attritio dicatur involuntaria secundum quid, p. 178. n. 104
 Diversitas inter projectionem meriti in periculo naufragii & Attritionem, ibid. n. 105
 Attritio non debet esse multum accepta Deo, ibid. n. 106
 Secundum Scotum Attritio sufficit cum Sacramento, ibid. n. 107
 Scotus aperte distinguit inter Attritionem & voluntatem suscipiendi Sacramentum, ibid. n. 109
 Impugnatur probatio Poncei adducta contra sufficientiam Attritionis, p. 180. n. 117. & seq.
 Responsio pro Poncei rejicitur, p. 181. n. 121
 Adfertur S. Bonaventura contra sufficientiam Attritionis, p. 182. n. 129
 Sed contrarium ostenditur ex ipsius verbis, ibid. n. 130
 An Attritio iustificet cum Sacramento in articulo mortis, p. 183. n. 133
 An Attritio cum Sacramento sit medium certissimum salutis, ibid. n. 136
 Explicatur verba quaedam Didaci Stelli, quae ab adversariis afferuntur contra sufficientiam Attritionis, p. 185. n. 143
 Quomodo Attritio possit transire in Contritionem, ibid. n. 148
 Attritio seu Contritio informis potest fieri formata, p. 186. n. 149
 Quomodo in Confessione Attritio fiat Contritio, ibid. n. 150 & seq.
 Attritio est actus imperfectae dilectionis excludens omnem voluntatem peccandi mortaliter, p. 202. n. 91.
 Attritio iustificativa extra Sacramentum, non est necessaria in Sacramento, p. 292. n. 408
 Illa Attritio, quae requiritur in Sacramento est meritum congruum, ibid.
 Attritio peccatoris non remittit venialia extra Sacramentum, sed Attritio hominis iusti, p. 339. n. 62
 An Attritio extra Sacramentum remittat omnia venialia, ad quae se extendit, ibid. n. 62 & seq.
 Penitens cum imperfecta Contritione est dignus Absolutione & gratia iustificante, p. 406. n. 165
 Attritio supernaturalis est deestatio peccati propter Deum, p. 339. n. 64
 An finis vanae gloriae impediat Attritionem supernaturalem, p. 614. n. 99 & seq.
AVERSIO.
 Aversio a natura rationali non vocatur proprie peccatum, sed malitia moralis, p. 160. n. 10
AUGUSTINUS.
 D. Augusti. lib. de Spiritu & lit. cap. 33. non tradit sententiam Pelagianorum, sed propriam & veram, p. 222. n. 60
 Explicatur verba D. Augusti. *Deo Authore nemo fit deterior.* p. 280. n. 348
 Dictum Augusti. quantumcumque Carthagenus proficiat &c. explicatur de necessitate praecipii, p. 126. n. 351

INDEX RERUM.

Explicatur ex D. August. locus Apost. Rom. 1. *Quis cum cognovissent* &c. p. 247. n. 180
Peccata de quibus ibi loquitur Apost. fuerunt Ethnicis imputata, ibid. n. 181

AURUM.

Aurum & argentum specie distinguuntur si physice considerentur, sicut si Theologicè, p. 52. n. 251
D. August. per potentiam & impotentiam sæpe intelligit actum & negationem actus, p. 251. n. 198 & seq.

Quare S. August. reprehendat eos qui dicunt: *Ego peccata dimitto*, p. 450. n. 76

D. August. de civitate cap. 13 per illustrationem & accensionem voluntatis, intelligit ipsum amorem Dei, non autem motum inde liberatum, p. 260. n. 247. & seq.

BAPTISMUS. BAPTIZARE.

Effectus proprius Baptismi non recipitur ante receptionem Baptismi, p. 126. n. 352

Omnia peccata simul remittuntur in Baptismo, p. 268 n. 288. & seq.

Baptismus mundat ab omni culpa & poena, si non in hac vita, saltem in alia, p. 343. n. 83

Per Baptismum non restituitur iustitia originalis, p. 366. n. 73

Ostenditur memoriam Baptismi non esse remedium remissionis peccatorum, p. 385. n. 29

Contra rationem est, quod facilius remittantur peccata post Baptismum commissa, quam ante, ibid.

Recordatio Baptismi non est fructus dignus poenitentiae, ibid. n. 31

Patres nuptiam meminerunt recordationis Baptismi, tamquam mediis remissionis peccatorum, ibid. n. 32

Baptismus remittit omnem culpam originalem & actualem, p. 387. n. 40

Pro remissione peccatorum præcedentium Baptismum, est institutus Baptismus, p. 417. n. 5

Rejicitur sententia Angeli, peccatum commissum ante Baptismum esse confitendum, ibidem

An Scotus docuerit peccatum commissum ante Baptismum esse confitendum, ibid. n. 6. & seq.

An peccatum commissum in ipso instanti Baptismi sit materia Confessionis, p. 418. n. 9

Illo instanti vel tempore quo homini imprimitur Character Baptismi est Christianus & fidelis, p. 419. n. 11. & seq.

Nuptiam aliquod Concilium dixit, ablutionem in Baptismo præparare ad remissionem peccati originalis, aut disponere ad impetrandam Dei gratiam in Sacramento Baptismi, p. 432. n. 81

Quare invocatio SS. Trinitatis magis sit necessaria in forma Baptismi, quam Poenitentiae, p. 437. n. 8

Forma Baptismatis sumpta est ex verbis Christi, baptizantes eos &c. p. 440. n. 24

Qui in conficiendo Baptismo misceret aquæ naturæ guttam aquæ rosæ, per se loquendo non peccaret mortaliter, p. 511. n. 173

Quare potius sufficiat probabilis Confessio, quam probabilis Baptismus, p. 659. n. 130

Baptismus susceptus cum peccato veniali causat gratiam sanctificantem, p. 909. n. 87

An Paulus fuerit justificatus ante Baptismum, p. 122 n. 331

Non licet parvulum rebaptizare ad maiorem securitatem quando non subest morale dubium, p. 183. n. 137

BEATITUDO. BEATUS.

In hac vita non habetur illa dilatio beatitudinis, quæ in altera vita, p. 161. n. 17

Ex desiderio beatitudinis potest voluntas sibi imperare actum dilectionis Dei super omnia, p. 165. n. 40

Voluntas efficax beatitudinis infert voluntatem efficacem non peccandi, p. 166. n. 42

Beatus si per possibile vel impossibile deberet peccare vel amittere Beatitudinem, deberet postremum

cligere, p. 109. n. 214
Multi beati carent multa gloria, quam possunt habere ex meritis neglectis, p. 358. n. 27

BENEFICIUM.

Ad compensationem beneficii, nullatenus requiritur odium beneficii, p. 37. n. 175

Aligua beneficia Dei sunt omnibus hominibus communia, p. 62. n. 17

BIBERE.

Potest aliquis intemperanter bibere sine privatione usus rationis, p. 673. n. 187

BLASPHEMIA.

Quid sit blasphemia, & an possit dari blasphemia non hæreticalis, p. 202. n. 88

Cur difficilius dimittatur blasphemia in Spiritum sanctum, quam verbum in filium hominis, p. 112. n. 12

Quid sit blasphemia in Spiritum sanctum, ibid.

Dignitas personæ tribuit blasphemiam speciem actus, p. 320. n. 555

Verba blasphemia materialiter prolata nullam habent malitiam, p. 751. n. 145

Quid sit blasphemia, p. 788. n. 203

Divisione blasphemiarum, ibid.

An omnes blasphemiarum sint ejusdem speciei, ibid. n. 204

Locutio injuriosa de sanctis secundum se considerata non est proprie blasphemia, ibidem

Blasphemia in sanctos, prout in ipsis relictæ Des, est ejusdem speciei cum blasphemia immediate contra Deum, p. 789. n. 195

Blasphemia hæreticalis & non hæreticalis sunt ejusdem speciei in ratione blasphemiarum, ibid. n. 198

Blasphemia enunciativa, imprecativa & dehonestativa sunt ejusdem speciei, ibid. n. 199

Quare omnes blasphemiarum sint ejusdem speciei, p. 790. n. 300

An in Confessione debeat explicari, quod blasphemia fuerit directè volita, p. 791. n. 307. & seq.

Quod blasphemia ordinetur ad alium finem, non potest mutare ejus speciem, p. 791. n. 310

An qui sæpius blasphemat in eodem colloquio una iracundiæ calore debeat numerum blasphemiarum explicare in Confessione, p. 826. n. 31

BONUM. BONTAS.

Verus sensus hujus principii: *Bonum ex integro casu*, p. 36. n. 170. & p. 615. n. 102

An bonum compensationis sit objectum formale poenitentiae, p. 36. n. 172. & seq.

Quid Trident. sess. 14. c. 4. intelligat per bonum motum suscipientium, p. 478. n. 18

Quid sit bonitas moralis ex Scoto, p. 840. n. 91

Bonitas actus est quodammodo bonitas objecti, ibid. n. 93.

BREVIARIUM.

Qui Breviarium projecisset in mare hoc necessarium diceret deberet in Confessione specificando tempus navigationis, p. 812. n. 401

CÆCUS.

Non omnis cæcus oculis carnis caret omnimodò potestate videndi, ut nec omnis cæcus oculis cordis, p. 254. n. 210

Quomodo intelligenda verba D. August. *Qui videns cæcus est corde* &c. ibid. n. 211

Necesse est ut cæcus corde offendant, sed necessitate dependente à libera voluntate, ibid. n. 213

Potest fieri, ut qui cæcus fuit, non sit cæcus, p. 255. n. 214

CALOR.

Introductio caloris est causa formalis expulsiōnis frigoris, p. 399. n. 442

Non potest calor in aqua non constituit formaliter frigus, ibidem

CALVINUS.

Calvinus non negat adjutorium gratiæ, p. 120. n. 54

Calvinus non negavit, hominem gratiæ pedile-

INDEX RERUM.

quā voluntate consentire, p. 221. n. 55
 Quo sensu Calvinus negaverit, bene & male agere
 esse in nostra potestate, ibid. n. 56
 Calvinus agnoscat actiones spontaneas, ibid. n. 57
 Calvinus admittit liberum arbitrium si coactioni op-
 ponitur liberitas, p. 220. n. 54

CASITITAS.

Non omne peccatum contra Castitatem est fornicatio,
 p. 673. n. 186
 Virtus Castitatis non videtur obligare, saltem gravi-
 ter, ut oppositum vitium in aliis impediamus,
 p. 731. n. 53
 An qui se accusat lutionis de rebus turpibus debeat
 explicare qualitates personarum quæ aderant,
 p. 734. n. 64
 An debeat explicare eorum numerum, p. 735. n. 65
 Distinctiones inter Castitatem & pudicitiam ex Cara-
 melle, ibid. n. 66
 Secundum D. Thomam eadem est virtus castitas &
 pudicitia, p. 736. n. 69
 Quomodo castitas nequeat vi violari nec in carne, nec
 in animo, p. 737. n. 72
 Eadem castitas detestatur propriam & alienam fornicationem,
 p. 742. n. 92
 Non est simpliciter castus, qui alteri desiderat luxu-
 riam, ibid. n. 93
 Bona dispositio ad generandum non est regula castita-
 tis, p. 800. n. 345
 Alio modo privat castitate peccatum contra naturam,
 alio fornicatio, p. 724. n. 20

CATECHISMUS ROMANUS.

Catechismus Rom. docet paucissimos posse sperare ve-
 niam per Contritionem, p. 124. n. 341
 Catechismus Rom. docet Contritionem Charitate
 perfectam etiam extra necessitatem justificare,
 ibid. n. 342
 Catechismus Rom. non satis clare & distincte explicat
 naturam Contritionis, p. 125. n. 343
 Videtur Catechismus Rom. distinguere Contritionem
 perfectam ab imperfecta per lacrymas, ibid. n. 345
 Per veram Contritionem statim remittuntur peccata
 juxta Catechismum Rom. ibid. n. 347

CATECHUMENUS.

Olim Catechumeni non baptizabantur, nisi in Pa-
 schate & Pentecoste, p. 194. n. 45

CAUSA.

Eadem causa potest habere plures effectus, p. 54. n. 264
 In causa principali non requiritur illa dispositio quæ
 est in instrumento, p. 63. n. 23
 Duæ causæ totales possunt eundem effectum divisum
 ponere, p. 146. n. 461
 Singularitas effectus non dependet ex singularitate
 causæ, sed ex determinatione Dei, ibid.
 n. 462. & seq.
 Possunt aliqua sibi invicem esse causæ quod ad esse se-
 cundum quid, p. 151. n. 487
 Non est efficiens causa malæ voluntatis Angelorum,
 sed deficiens, p. 228. n. 92
 Quæ sit causa bonæ voluntatis Angelorum, ibid. n. 93
 Causa formalis non potest separari ab effectu suo pri-
 mario, secus à secundario, p. 276. n. 328
 Defectus contingit quandoque ex una causa & non ex
 altera, licet effectus sit communis, p. 373. n. 108
 Omnis causa activa præter voluntatem est naturaliter
 activa, p. 839. n. 84
 In aliquo sensu Deus potest supplere genus causæ ma-
 terialis, in aliquo sensu non potest, p. 297. n. 430

CENSURA.

Quomodo censura sit pena medicinalis, p. 850. n. 135
 Absolutio à censura non est fori sacramentalis, p. 599
 n. 33
 An ad iocurrendam censuram sufficiat actus externus
 necessarius, p. 849. n. 131
 Oppugnatur distinctio inter forum internum & exter-
 num, ibid. n. 132

Probatum sententia quæ docet in omni foro incurri
 censuram, ibid. n. 133

CHARITAS.

Bona creata tantum sunt objecta secundaria Charita-
 tis, p. 8. n. 31
 Ad primum actum Charitatis justificativum prærequi-
 ritur actus Fidei supernaturalis, p. 13. n. 55
 An actus Charitatis in via specie distinguatur ab actu
 Charitatis in patria, ibid. n. 57
 Ad Charitatem magis spectat imperare actus aliarum
 virtutum, quam è contra, p. 38. n. 185
 Charitas detestatur omne peccatum, similiter Spes &
 Amor honesti in genere, p. 39. n. 188
 Charitas est de peccato ut est offensiva, p. 40. n. 192
 Charitas magis inclinat ad amandos nos ipsos, quam
 proximum, p. 53. n. 256
 Sola Charitas ex se refert actus bonos immediate in
 Deum, p. 65. n. 30
 Ex consortio Charitatis habitualis omnia opera bona
 hominis iusti accipiunt rationem meriti de con-
 digno, p. 81. n. 114
 Per Charitatem habitualem conficitur homo filius
 adoptivus Dei, ibid. n. 115
 Quid Conc. Trident. sess. 14. c. 4. intellexerit per
 illam particulam Charitate perfectam, ibid. n. 116
 Aliqui actus Charitatis specie differunt propter dis-
 tinctionem objecti materialis & modi tendendi,
 p. 82. n. 118
 Charitas imperialis non potest dare actui imperato su-
 pernaturalitatem, p. 86. n. 140
 Habitus Charitatis rectè dicitur continere eminenter
 habitus aliarum virtutum, p. 88. n. 156
 Charitas Dei est amicitia, tam accipiendo, p. 91.
 n. 171
 Scriptura aliquando tribuit remissionem peccatorum
 Charitati, nulla facta mentione Pœnitentiæ,
 p. 92. n. 178
 Charitas non potest inclinare ad offendendum Deum,
 p. 102. n. 231
 Non est necesse, quod per Charitatem detestentur
 peccata super omnia mala in hypothese impossi-
 bili, ibid. n. 232
 Non oportet habentem Charitatem velle mori pro
 Christo, p. 103. n. 236
 Quod obiectum primum & quod secundarium
 Charitatis, p. 112. n. 279
 Qualiter Scelus neget proximum & secundarium ob-
 jectum Charitatis, ibid. n. 280
 Charitas solum Deum habet pro obiecto quietativo,
 ibid.
 Petrus quando Dominum negavit non habuit parvam
 Charitatem, quam antea habuerat, p. 116. n. 297
 Non peccat contra Charitatem, qui actu gradualiter
 magis intendo amat patrem, quam Deum, p. 118.
 n. 308
 Per habitum Charitatis non contemnitur vita, sed
 magis per actum, & actus est, qui procedit de
 corde puro, p. 119. n. 312
 Non præcipitur habitus Charitatis, sed actus, ibid.
 n. 313
 Charitati in Scriptura promittitur sine ulla limitatio-
 ne remissio peccatorum, ibid. n. 314
 Charitas habitualis non opponitur peccato physice,
 sed tantum moraliter, p. 128. n. 365
 Per minimam Charitatem habitualement tolluntur omnia
 peccata mortalia, uti etiam per minimam Cha-
 ritatem actualem, p. 129. n. 366
 Perfectioni substantiali Charitatis adscribitur reconcilia-
 tio, non adæquationi seu intentioni acciden-
 tali, ibid. n. 368
 Id magis amat Charitas, quod Deus vult me magis
 amare, p. 142. n. 438
 Qualiter eteræ virtutes formentur à Charitate habi-
 tuali, p. 146. n. 460
 Explicantur verba Joannis 1. c. 4. In hoc est Charitas
 &c.

INDEX RERUM.

&c. de dilectione Dei, p. 157. n. 533
 Motivum Charitatis non includitur in proposito emendationis, p. 164. n. 31
 Discursus Jansenii de imperfecto actu Charitatis, p. 175. n. 91
 Non dantur plures habitus Charitatis specie aut numero distincti, p. 181. n. 126
 Ex præcepto Charitatis Dei & proximi, Scotus colligit præceptum Confessionis, & Auctor præceptum Penitentiz, p. 189. n. 14. & seq.
 Charitas ergo nos ipsos non semper obligat ad vitandum quodcumque malum, etiam grave, p. 197. n. 61
 Trident. nuppiam docet, Charitatem ex natura sua expellere peccatum, p. 287. n. 383
 Quare Charitas magis obliget ad evitandam occasionem peccati, quam Castitas, p. 732. n. 55
CHRISMA.
 Benedictio Chrismatici aut confectio panis non debet fieri ex intentione Sacramenti, p. 500. n. 120
CHRISTUS.
 Quare Christus non dicatur egisse penitentiam, quamvis satisfecerit pro peccatis nostris, p. 48. n. 235
 In Christo ponitur scientia beata & per se insula respectu ejusdem objecti, p. 51. n. 248
 Voluntas Christi est subiectum penitentiz, p. 57. n. 278
 Christus pro omnibus hominibus, nemine excepto, mortuus est, p. 230. n. 101
 Justitia nostra non tribuit jus ad gloriam, nisi ex meritis Christi, p. 275. n. 323
 Omnes ante Baptismum sunt subditi Christi, p. 417. n. 4
 Sanguis Christi est precium universale, Baptismus & alia Sacramenta ejus applicatio, p. 422. n. 31
 Quomodo secundum Aliquos Christus mortuus sit pro parvulis, qui absque Baptismo moriuntur, p. 237. n. 133
 In operibus Christi potest distingui ratio satisfactionis & meriti, p. 292. n. 405
 Christus non meruit suam gratiam, p. 318. n. 543
 Quomodo intelligendi PP. qui dicunt Christum mortuum pro omnibus quo ad causam communitatem, p. 246. n. 174
 Positiva Christi oblatio pro omnibus probatur ex Scriptura, ibid. n. 173
CIRCUMSTANTIA.
 Circumstantiæ mutantes speciem sunt explicandæ, p. 632. n. 11
 Quid Scotus sentierit de circumstantiis peccatorum, p. 633. n. 17
 Quas Scotus vocet circumstantias notabiliter aggravantes, ibid.
 Quid sit circumstantia, p. 634. n. 21
 Quæ circumstantia mutet speciem peccati, ibid. n. 22
 Quæ circumstantia mutet numerum peccati, ibid. n. 23
 An Quælibet sit circumstantia, ibid. n. 24
 Quæ circumstantiæ aggravent aut minuant intrinsecam speciem, p. 635. n. 25
 Circumstantiæ minuentes non sunt explicandæ, ibid. n. 26. & seq.
 Incertum est an circumstantiæ notabiliter aggravantes sint explicandæ, ibid. n. 29
 Non esse confitenda videtur sententia D. Thomæ & D. Bonaventuræ, quos Alii multi sequuntur, p. 636. n. 30. & seq.
 Opposita sententia nec constat ex Scriptura, nec ex natura institutionis hujus Sacramenti, nec ex definitione aliqua Pontificis aut Concilii, ibid. n. 32
 Solvantur objectiones, p. 637. n. 33. & seq.
 Potuit Christus velle absque ullo inconvenienti, ut explicaretur species vel numerus peccatorum, etiam non circumstantiæ aggravantes, p. 638. n. 38

Circumstantiæ minuentes possunt extrahere actum ab ordinario modo peccandi, ibid. n. 39
 Circumstantiæ notabiliter aggravantes non esse confitendas, ostenditur esse probabilius, ibid. n. 40
 Penitens interrogatus de circumstantiis aggravantibus, an teneatur eas explicare, p. 641. n. 50. & seq.
 Circumstantiæ non mutantes speciem non semper deserviunt ad variandum judicium circa penitentiam, ibid. n. 52
 An quando deserviunt, Confessarius habeat jus interrogandi, ibid. n. 53
 Quæ sit circumstantia notabiliter aggravans, p. 642. n. 54. & seq.
 Explicantur aliqua loca D. Augustini in quibus videtur requirere Confessionem hanc circumstantiarum, p. 643. n. 58. & seq.
 An circumstantia aggravans, propter quam peccatum est reservatum, aut habet annectam censuram, debeat in Confessione explicari, ibid. n. 60. & seq.
 Non est circumstantia actus moralis, quod sit liberatus ex consideratione bonitatis, p. 724. n. 24
 Recensentur septem circumstantiæ, ibid. n. 27
 An status Religionis sit circumstantia notabiliter aggravans peccatum fornicationis, p. 727. n. 31
 An Sacerdos Religiosus confitens peccatum luxurie possit alterutram circumstantiam subducere, p. 731. n. 37
 Ut circumstantia tribuat actui malitiam, sufficit quod sit cognita, p. 756. n. 114
 Quid intelligatur per circumstantiam Cuius, p. 758. n. 382
CISTERCIENSIS.
 An Cistercienses debeant sua peccata, etiam aliter confessa, semel in anno Prælati confiteri, p. 572. n. 81. & seq.
CLAVIS.
 Potestas Clavium extendit se ad penam temporalem, p. 425. n. 46
COGNITIO.
 Cognitione supernaturalis, non requirit voluntatem supernaturalem, p. 133. n. 16
 Quare volitio supernaturalis prærequirit cognitionem supernaturalem, ibid.
COMESTIO. COMEDERE.
 Potest quis in uno prandio his comedere carnes, p. 831. n. 155
 Actus comestionis accipit malitiam formalem à cognitione præcepti non comedendi, & voluntate comedendi, p. 834. n. 408
COMMUNIO.
 Prævidens impedimentum, debet prevenire Communionem annuam, secus Paschalem, p. 591. n. 201
 Perinde est si impedimentum prævisum sit voluntarium, siue non, ibid. n. 163
 Excusatus hoc anno à Communionem, non hoc ipso est liber à Confessione, p. 592. n. 164. & seq.
 Cessatio à Communionem potest esse pœna, p. 512. n. 126
 Abstinentia à Communionem potest aliquando esse dire, p. 913. n. 170
 Canones penitentiales præscribunt abstinentiam à Communionem, p. 910. n. 156
COMPLACERE. COMPLACENTIA.
 Aliud est complacere sibi in peccato præterito, aliud non retractare illud, p. 134. n. 49
 Complacentia inefficax mutatur malitiam ex solo objecto formali, p. 800. n. 340
 Simplex complacentia potest esse intensior gradualiter, quam voluntas efficax, p. 111. n. 172
COMPLEX.
 Quare teneatur penitens explicare complicem, quando potest, p. 687. n. 46
 Major est ratio revelandi complicem in articulo mortis, quam extra, p. 688. n. 48. & seq.
 Reverte

INDEX RERUM.

Revelatio complicit in Confessione sine necessitate est
injusta, p. 689. n. 52
Posset esse detractio levis & alia mortalis injusta dam-
nificatio, ibid. n. 53
An liceat confiteri peccatum veniale, quando non po-
test explicari sine gravi peccato complicit, p. 691.
n. 63. & seq.
Quid dicendum de revelatione tertiae personae quae
non est complex, p. 692. n. 66. & seq.
Aliqui casus in quibus Guercus putat, Confessarium
posse obligare penitentem ad revelationem
complicit, p. 693. n. 71
Quid de hac re sentit Doctor Seraphicus & Doctor
Subtilis, p. 694. n. 72. & seq.
An sigillum respiciat etiam complicit, p. 696. n. 83
Ostenditur ex revelatione peccati complicit apud so-
lum Confessarium non oriri veram infamiam,
p. 684. n. 33
Minor infamia complicit per revelationem in
Confessione quam extra, p. 685. n. 37
An magis per se connectatur cum Confessione infamia
penitentis, quam complicit, ibid. n. 38. & seq.
Neutra infamia universaliter connectitur, frequentius
autem infamia penitentis, quam complicit, p. 686. n. 40
Ostenditur probabiliter ratione posse revelari com-
plicit, quando aliter penitens non potest inte-
gre confiteri, p. 687. n. 45
CONCIATOR.
Conciator agit officium Praeconi, Confessarius au-
tem officium Iudicis, p. 384. n. 22
CONCURRERE. CONCURSUS.
Deus supernaturaliter concurret ad Conciationem ex
fine extrinseco malum, p. 616. n. 163
Concursus Dei non est de formalis ratione hominis
etiam ut existit, p. 299. n. 445
CONDONATIO.
Deus per condonationem vult destruere jus ortum ex
peccato praeterito, p. 299. n. 447
Condonatio peccati non habet pro objecto actum vo-
luntatis divinae, p. 300. n. 448. & seq.
An Deus possit condonare peccatum antequam fiat
vel etiam quando fit, p. 301. n. 453. & seq.
Quid sit condonare culpam, p. 376. n. 120
CONFESSARIUS.
Confessarius potest ad vindictam peccatorum imponere
orationem mentalem, p. 32. n. 151
Nullus Confessarius debet petere a penitente, an mal-
iter potius mori, quam peccare, p. 99. n. 218
Confessarius potest indispotito imponere manus cum
illa oratione: *Miseratur &c.* p. 450. n. 75
Non est necesse quod Confessarius possit omnia pecca-
ta determinate demonstrare, quae vult absol-
vere, p. 510. n. 169
An Confessarius possit absolvere penitentem, qui si
interrogaretur, responderet se nolle relinquere
peccatum, p. 516. n. 194. & seq.
Confessarii per se loquendo non tenentur singulariter
interrogare, p. 517. n. 198
Confessarius potest obligare penitentem ad satisfactio-
nem ante Absolutionem, p. 538. n. 298
Confessarius aliquando potest differre Absolutionem,
etiam si penitens sit dispositus, p. 537. n. 296
Oppositum docet Joannes Saneius, p. 538. n. 300
Confessarius non habet jus interrogandi de omnibus
illis, quae aliquo modo possent esse utilia ad in-
structionem penitentis, p. 539. n. 304
An Confessarius propter maiorem utilitatem peniten-
tis possit differre Absolutionem, p. 540. n. 306
An Confessarius possit imponere opus praecipuum,
p. 379. n. 131
Non debet Confessarius iudicare de aequalitate inter
penam Purgatorii & suam satisfactionem, p. 397. n. 34
Confessarii non cognoscunt de pena alterius vitae, ne-
que ad forum suum spectat, ibid. n. 35
An opus praecipuum etiam ex malitia Confessarii im-

positum, conferat effectum ex opere operato, p. 913.
n. 104
An etiam opus merè internum, ibid. n. 105
Regulariter imponendum esse opus externum probatur
ex SS. PP. ibid. & n. seq.
Item ex Conc. Trident. & exemplo satisfactionis Chri-
sti, ibid. n. 107
Confessarius debet dare eam penitentiam, quae omni-
bus consideratis magis congruit, p. 914. n. 110
Scotus non negat Confessario omnem potestatem li-
gandi, p. 933. n. 187
Christus voluit ut Confessarius imponeret penas vin-
dicativas, & per consequens ut penitens eas ac-
ceptaret, p. 934. n. 190
Respondetur ad fundamentum oppositae sententiae &
solvuntur objectiones, ibid. n. 192. & seq.
Sacerdos habet potestatem ligandi proprie dictam,
p. 935. n. 197
An Confessarius possit leviter obligare in materia gra-
vi, p. 944. n. 236
Confessarius per se loquendo non potest obligare ad
executionem satisfactionis ante Absolutionem,
p. 947. n. 247
An Confessarius possit penitentem inivum obligare
ad iteratam Confessionem peccatorum mortali-
um, p. 955. n. 285
Confessarius pro penitentia licet aliquando imponit
actum praecipuum, p. 910. n. 92
Opus simpliciter impositum a Confessario intelligitur
de debito, ibid. n. 93
Quid si confitenti in Quadragesima Confessarius im-
ponat diem jejunii, ibid. n. 95. & seq.
Quid si dubitetur de mente Confessarii, ibid. n. 97
Sicut Confessarius potest praecipere eleemosynam cor-
poralem, ita & spirituales, p. 922. n. 144
In spirituali eleemosyna imposita a Confessario distin-
guitur satisfactio a materia eleemosynae, ibid. n. 145
An Confessarius peccet mortaliter, qui infirmo imponit
satisfactionem solum implendam si convalescit,
p. 928. n. 169
Ratio a priori quare Confessarius non peccet mortali-
ter, si pro parvis peccatis non imponat satisfac-
tionem, ibid. n. 170
Quare potius semper peccet mortaliter, si omittat por-
tionem essentialem, ibid. n. 171
Probatum peccare mortaliter Confessarium, qui non im-
ponit satisfactionem pro peccatis mortalibus, p. 936.
n. 176. & seq.
Confessarius non debet ferre iudicium de speciebus
entis, sed de moribus, p. 628. n. 188
An Confessarius debeat scire peccatum in individuo,
p. 638. n. 41
Confessarius est arbiter inter Deum & peccatorem,
p. 895. n. 27
Confessarius non alio modo praecipit jejunium, quam
Ecclesia, p. 909. n. 88
Confessarius potest imponere unum opus vindicati-
vum, & aliud praeservativum, p. 919. n. 132
CONFESSIO. CONFITERI.
Ad Confessionem requiritur recitatio singulorum
peccatorum, p. 96. n. 201
Patres qui videntur requirere dolorem de singulis pec-
catis in particulari, loquuntur de eo quod melius
est, ibid. n. 203
Probatum necessitas Confessionis ex Conc. & SS. PP.
p. 393. n. 74. & seq.
Contrarium nullum docuit Scotus, p. 394. n. 96
In lege naturae non erat Confessio facienda homini,
sed soli Deo, ibid. n. 99 [p. 395. n. 100]
Quare Confessio fiebat a Sacerdote in lege Moysi,
Ex lege naturae est Deo confitendum, ibid.
Praecipuum Confessionis non est tantum de jure Ca-
nonico, ibid. n. 105
Oppositum docet Glossa de Penit. dist. 5. quod me-
ritò dupliciter Scotus, p. 396. n. 106. & seq.
K k k k k
Confue.

M.

posse extrahere alium
candem, ibid. n. 39
er aggravantes non esse con-
esse probabilius, ibid. n. 40
de circumstantiis aggravanti-
as explicare, p. 641. n. 10

antes speciem non semper de-
judicium circa peniten-
Confessarius habet ius in-
ibid. & n. seq.
tabilitate aggravans, p. 644.

D. August. in quibus videtur
onem hanc circumstantia-
& seq.
ans, propter quam peccatum
ut habet annexam censuram,
ne explicari. ibid. n. 60. & seq.
tis moralis, quod sit liberate
ontrariis, p. 754. n. 24
mstantiae, ibid. n. 27
circumstantia notabiliter ag-
gravationis, p. 727. n. 31
cunctens peccatum hanc
circumstantiam subire, p. 728.

actui malitiam, sufficit quid
p. 756. n. 104
circumstantiam Cui, p. 758.

CIENSIS.
r sua peccata, etiam alibi
no Praelato confiteri, p. 577.

VIS.
t se ad penam temporalem.

NITIO.
non requirit voluntatem sic
p. 111. n. 60
lis praerequisit cognitionem
ibid.

COMEDERE.
udio his comedere carnes.
malitiam formalem a cogi-
n comediendi, & voluntate
p. 314. n. 408

UNIO.
t, debet prevenire Commu-
cus Paschalem, p. 591. n. 267
entium praevium sit voluntas
ibid. n. 165
munione, non hoc ipso est
p. 592. n. 164. & seq.
potest esse pena, p. 918.

ne potest aliquando expo-
p. 595. n. 170
prescribunt abstinentiam a
p. 590. n. 156

COMPLACENTIA.
in peccato praeterito, alibi
p. 194. n. 49
mutatur malitiam ex solo
p. 800. n. 348
est esse intensior gradualiter,
p. 111. n. 72

PLEX.
xplicare complicit, quae
p. 687. n. 48
mplicit in articulo mor-
p. 688. n. 48. & seq.
Revit.

INDEX RERUM.

Consuetudo Græcorum non confitendi ante celebrationem Missæ confirmat sententiam Scoti, scilicet Confessionem non esse tantum juris Canonici, ibid. n. 109
 Probatur in Ecclesia Græca semper permansisse usum Confessionis, ibid. n. 110
 Rationabilius videtur Scotò quod Confessio sit juris divini positivi, ibid. n. 111
 Probatur ex Joan. 20. Confessionem esse juris divini positivam, ibid. n. 112
 Obiectio contra hanc probationem solvitur ex Scotò, p. 397. n. 113. & seq.
 Alia probatio Scoti desumpta ex præcepto Charitatis Dei & suis ipsius, ibid. n. 116. & seq.
 Præceptum Confessionis est valde rationale pro multitudine, p. 398. n. 118
 An præceptum Confessionis habeatur ex verbis Jacobi Apostoli, ibid. n. 119. & seq.
 Putat Scotus, necessitatem Confessionis non evidentem probari ex Joannis 20. ibid. n. 123
 Contra necessitatem Confessionis adducitur auctoritas D. Chrysostomi, ibid. n. 124
 Item auctoritas Calisiodori & S. Augusti, p. 399. n. 125. & seq.
 S. Chrysost. agnovit necessitatem Confessionis, ibid. n. 127
 Utentiam D. Augusti. & alii PP. p. 400. n. 128
 Explicatur aliqua verba D. Ambrosii, ibid. n. 130. & seq.
 Petrus non tenebatur ad Confessionem abrogationis Christi, ut nec alii Discipuli ad Confessionem infidelitatis, ibid.
 An Nectarius Patriarcha Constantinopolitani abrogaverit Confessionem, ibid. n. 134
 Duplex est Confessio, laudis & fraudis, p. 403. n. 149
 Non aliter tollitur obligatio confitendi per Absolutionem, quam obligatio Baptismi per Baptismum, p. 409. n. 181
 Probatur ex D. Augusti, peccatum commissum in Baptismo esse materiam Confessionis, p. 419. n. 17
 Obiectio ex D. Augusti. solvitur, p. 420. n. 18. & seq.
 Peccatum veniale non est materia necessaria Confessionis, neque mortale semel directè absolutum, p. 427. n. 56. & seq.
 Peccata obliata debent exprimi in alia Confessione, ut etiam peccata remissa per Contritionem, ibid. n. 58. & seq.
 Solum peccatum mortale est materia necessaria Confessionis, p. 428. n. 60
 Quid intendat Scotus quando dicit, Confessionem, quæ sit simul pluribus Sacerdotibus, non esse sacramentalem, p. 472. n. 180
 Confessio non debet procedere ex perfecto & absoluto odio delicti, p. 496. n. 101
 Vita Christianæ acta potius est vocanda Confessio explicita, quam interpretativa, p. 501. n. 126
 Quare potius Confessio debeat procedere ex intentione Sacramenti, quam dolor, p. 502. n. 128
 An peccata reservata absoluta sacramentaliter a Superiore, debeant confiteri inferiori, p. 504. n. 140
 Sententia negans probatur ex Conc. Trid. ibid.
 Rejicitur fundamentum oppositæ sententiæ, p. 505. n. 141
 Cur eadem Confessio non possit deservire ad duplicem Absolutionem, ibid. n. 145
 Confessio summè utilis est ad curandos spirituales morbos, p. 546. n. 27
 Confessio est satisfactio pro offensa divini, ibid. n. 28
 Confessio est medium à Deo ordinatum ad recuperandam primam gratiam, p. 549. n. 43
 Potest aliquis habere votum Confessionis, etiam actu non confiteatur dum potest, ibid. n. 44
 Votum Confessionis solum probat simplicem obligationem, ibid. n. 45
 Frequens Confessio non est medium communiter necessarium ad evitanda peccata mortalia, p. 554. n. 66. & seq.

Ostenditur quàm sit difficilis Confessio, p. 560. n. 22
 Multiplex utilitas Confessionis, ibid. n. 21
 In Confessione secunda eorundem peccatorum non sunt omnes utilitates, quæ in prima, p. 561. n. 24
 Iterata Confessio eorundem peccatorum mortali non potest præcipi, etiam in aliqua Recidiva, sub mortali, p. 574. n. 33
 Obligatio per se confitendi iteratò peccata mortalia non potest provenire ex solo præcepto humanum, p. 576. n. 96
 Difficultas Confessionis patet ex Trident. p. 597. n. 13
 Sententia affirmans valere Confessionem factam absenti, defensa fuit Lovanii post Decretum Clementis, p. 613. n. 31
 Confiteri propter finem venialiter malum, non est peccatum mortale, p. 614. n. 97
 Inanis gloria non excludit à Confessione spem vitæ, ibid. n. 98
 An si intentione vanæ gloriæ pro eodem inhiat effaciter imperaretur Confessio externa, & dolor interior, Confessio foret valida, p. 618. n. 115 & seq.
 Potestas confitendi est favorabilis, obligatio videtur odiosa, p. 646. n. 73
 Concilium Trident. nullam colligit materiam necessariam Confessionis ex materia necessaria Contritionis, ibid. n. 74
 An quia tutius est aliquid confiteri, ideo sit etiam obligatorium, p. 651. n. 95. & seq.
 Qui solet facere bonas Confessiones, in dubio de peccatis alicujus Confessionem, potest præsumere Confessionem, p. 657. n. 121
 An iteratò teneat confiteri aliquid peccatum, quando tantum est probabile, quod fuerim illud commissus, ibid. n. 123. & seq.
 Defectus satisfactionis non inducit obligationem iteratæ Confessionis eorundem peccatorum, p. 660. n. 133
 An sufficiat confiteri peccatum secundum omnes suas circumstantias, non distinguendo utrum fuerit mortale vel veniale, p. 663. n. 138. & seq.
 Sufficit in Confessione exprimere numerum magis verisimilem, quando præcisè ejus notitia non est possibilis, p. 665. n. 133
 Quis numerus intelligatur sub his verbis: *Plurimum*, ibid. n. 154. & seq.
 Non est exprimendus major numerus postea occurrens, nisi notabiliter excederet, ibid. n. 156
 Non debent repeti peccata, nisi manifestè constet de invaliditate prioris Confessionis, p. 687. n. 61
 Peccata mortaliter qui confitetur peccatum mortale, vel unicum veniale sine debito dolore, p. 691. n. 155. & seq.
 Non omnia subiecta malitiæ sunt explicanda in Confessione, p. 809. n. 189
 Quid faciendum si penitens nullum prorsus veniale numerum possit exprimere, p. 666. n. 157
 In tali casu Confessarius plus debet esse sollicitus de serio proposito emendationis, quam de materiali integritate Confessionis, ibid. n. 158
 Notabile pro penitentibus in tali casu, ibid. n. 157
 Diversitas verorum ex parte materiæ non explicanda in Confessione, nisi materia aliunde sit præcepta, p. 668. n. 164
 An sit vera hæc Confessio: *Plurimum votum in regni non specificando materiam*, ibid. n. 165. & seq.
 Ab imprudenti errore Confessarii non dependet veritas Confessionis, p. 669. n. 169
 An qui furatus centum, ex oblivione confitetur tantum quinquaginta, satisfaciatur explicando in sequenti Confessione alia quinquaginta, ibid. n. 170. & seq.
 An in eadem Confessione possim dividere meum peccatum, p. 670. n. 171
 Quare non sufficiat confiteri, offendit Deum in materia gravi, p. 671. n. 177
 Con-

INDEX RERUM

CONFESSIO SACRAMENTALIS

Quam Scotus vocet Confessionem sacramentalem, p. 596. n. 16
 Quare Confessio sacramentalis praeiudicanda suscepio-
 ni Eucharistiae, p. 123. n. 336. & seq.
 Sufficit aliquando Confessio in voto, p. 393. n. 72
 An requiratur tali casu votum explicitum, ibid. n. 73
 Confessio sacramentalis non est de iure naturae, p. 394.
 n. 99
 In lege Moysis non fiebat Confessio sacramentalis,
 p. 395. n. 100
 Quid sit Confessio sacramentalis, p. 472. n. 179
 Praecise ex vi praeccepti divini Confessionis, non est
 obligatio confitendi per interpretem in articulo
 mortis, p. 600. n. 35
 An saltem ex praeccepto Charitatis sit obligatio, ibid.
 n. 36
 Confessio vocalis non est necessaria ad valorem Sacra-
 menti, ibid. n. 37. & seq.
 An consuetudo confitendi vocaliter obliget sub mor-
 tali, p. 601. n. 39. & seq.
 Confessio vocalis, ibid. n. 41
 Sufficit ad vocalem Confessionem, quod penitens dicat:
Accusor me de his omnibus, postquam Sacerdos
 legit peccata, p. 602. n. 42
 An etiam sufficiant haec verba antequam Sacerdos le-
 git peccata, ibid. n. 43
 Fortè sufficerent, si moraliter simul daret schedulam in
 qua scripta sunt peccata, p. 603. n. 46
 Confessio realis in defectum vocalis est praeccepta, ibid.
 n. 48. & seq.
 Modus confitendi per scriptum Confessario praesenti,
 per se non est publicus, ibid. n. 49
 Differentia inter modum confitendi per interpretem,
 & per scriptum, p. 604. n. 51
 An valeat Confessio per scriptum facta absenti, ibid.
 n. 52
 Confessio absenti facta extra necessitatem est graviter
 peccaminosa, ibid. n. 53
 An propter Decretum Clementis VIII. Confessio ab-
 senti facta semper sit invalida, ibid. n. 54
 Responso Suarii ad illud Decretum, p. 605. n. 55
 An fuerit ejus responso censurata à Sede Apostolica,
 ibid. n. 56
 Quo sensu declaratio Suarii fuerit reprobat, ibid. n. 59
 Ante Decretum Clementis VIII. aliqui Theologi
 asseruerunt valorem Absolutionis datæ absenti,
 p. 606. n. 61
 Cur Christus potius requisiverit Absolutionem in praesentia,
 quam Confessionem, p. 607. n. 66. & seq.
 Confessionem posse fieri absenti probatur ex Rituali
 Romano & aliis antiquis Ritualibus. Item ex
 D. Leone, Conc. Araus. Carthag. 3. & 4. ibid.
 n. 68. & seq.
 Quae sit pura Confessio, p. 614. n. 96
 Quae sit Confessio fidelis & quae infidelis, p. 620.
 n. 125
 Peccat mortaliter, qui confitetur peccatum mortale,
 quod non fecit, ibid.
 An contrarium insinuat Sylvester, ibid. n. 126. & seq.
 Quare peccet mortaliter, qui confitetur peccatum mor-
 tale fictum, p. 621. n. 127
 Qui confitetur veniale fictum, non pervertit iudicium
 in re gravi, ibid. n. 128. & seq.
 Quando levitas materiae faciat peccatum veniale, ibid.
 n. 130
 An peccet mortaliter qui confitetur peccatum mortale
 fictum tamquam prius confessum, p. 622. n. 161.
 & seq.
 Non peccat mortaliter, qui primo Confessario confite-
 tur sola mortalia, secundo autem sola venialia,
 p. 624. n. 171. & seq.
 Non peccat mortaliter, qui simpliciter confitetur sua
 peccata, tacendo quod fuerint, vel non fuerint

prius directè absoluta, p. 625. n. 174
 Argumenta Ludovici de Torres pro opposita sententia
 solvuntur, ibid. n. 175. & seq.
 Peccatum de se, idem est tam ante, quam post Con-
 fessionem, p. 626. n. 178
 Non peccat mortaliter, qui in Confessione generali
 confitetur nova peccata, ibid. n. 179
 Similiter si aliqua antiqua omitteret, ibid. n. 180
 An sit mortale affirmare peccatum mortale confessum,
 quod non fuit confessum, & e contra, p. 627.
 n. 181. & seq.
 An sit peccatum mortale exprimere peccatum mortale
 tamquam heri commissum, quod hodie fuit
 commissum, ibid. n. 186
 An Confessio sacramentalis possit imponi pro peni-
 tentia, & arguitur quod non, p. 915. n. 111
 An possit imponi Confessio sub conditione relapsus in
 idem peccatum, ibid. n. 112
 An Confessio ejusdem venialis, aut novi mortalis,
 absolute possit imponi, ibid. n. 114
 An etiam ejusdem peccati mortalis, ibid.
 Affirmat Joannes Sanchez, ibid. n. 115. & seq.
 Fundamentum ejus rejicitur, p. 916. n. 117

CONFESSIO SECRETA

Quae sit secreta Confessio, p. 592. n. 2
 Modus secretè confitendi habetur ex traditione divi-
 na vel Apostolica, p. 593. n. 3
 Concilium Tridentinum Confessionem publicam nupitum
 vocat sacramentalem, ibid. n. 4
 Probatur secreta Confessio testimonio Originis, ibid.
 & n. 6.

Ex secreta Confessione processit olim publica peni-
 tentia, ibid. n. 5
 Obligatio secretæ Confessionis, probatur ex peni-
 tentia Ecclesiae, ibid. n. 7

CONFESSIO VENIALIUM

Confessio venialium aliquando per accidens obli-
 gat, p. 555. n. 69
 An Ecclesia possit praecipere Confessionem peccato-
 rum venialium, p. 576. n. 96. & seq.
 Per tale praecceptum non fieret peccatum veniale ma-
 teria necessaria, p. 577. n. 98
 An Ecclesia possit directè obligare ad Confessionem
 peccati venialis, ibid. n. 99. & seq.
 In extrema necessitate sufficit Confessio unici peccati
 venialis in particulari, p. 699. n. 99
 Perinde est, si necessitas proveniat ex parte infirmi,
 siue ex parte Confessarii, ibid.
 Confessio venialis in genere, quamvis speculative so-
 ret sufficiens, non tamen practice, p. 705. n. 117

CONFESSIONIS PRAECEPTUM DIVINUM

Quas personas obliget praecceptum divinum Confes-
 sionis, p. 540. n. 1
 Praecceptum divinum Confessionis obligat sub mortali,
 ibid. n. 2
 An infideles teneantur praeccepto divino Confessionis,
 ibid. & n. seq.
 An praecceptum divinum Confessionis obliget fideles
 justos, p. 541. n. 5. & seq.
 Quare potius infideles obligentur praeccepto Eucharis-
 tiae, quam Confessionis, ibid. n. 7
 Praecceptum Confessionis latum videtur pro certo statu
 hominum, alioquin etiam pueri forent obligati,
 p. 542. n. 10
 Praecceptum divinum Confessionis tantum obligat
 illos, qui tenentur adhibere omnia necessaria
 ad suscipiendum Sacramentum, ibid. n. 11
 An fideles non suscipiendo Baptismum peccent contra
 praecceptum Confessionis, p. 543. n. 12
 An Apostoli post Baptismum lapsi in peccatum mor-
 tale, fuerint obligati ad Confessionem, ibid.
 n. 13. & seq.
 Nulla certa aetas requiritur in personis, quae obligan-
 tur praeccepto Confessionis, p. 545. n. 13
 An pra-

INDEX RERUM.

An præceptum divinum Confessionis plures obliget in vita, ibid. n. 23. & seq.
 Conveniens fuit ut Ecclesia determinaret aliquod tempus, in quo obligaret Confessio, ibid. n. 26
 Qui non confitetur annue non infringit præceptum Christi, p. 546. n. 30
 Qui alienum Confessionem ex jure divino obligare extra articulum mortis, multiplicat obligationes sine necessitate, ibid. n. 31
 Scorus docet obligare præceptum divinum Confessionis, I. in articulo mortis, II. quando est sumenda Eucharistia, p. 547. n. 32
 An Confessio ex jure divino obliget in receptione omnium Sacramentorum, ibid. n. 34. & seq.
 An Confessio statim post peccatum obliget, ibid. n. 36. & seq.
 Præceptum divinum Confessionis non potest aboleri consuetudine, p. 551. n. 54
 An præceptum divinum Confessionis obliget, quando quis habet copiam Confessarii, quam postea per totam vitam non habebit, p. 552. n. 56. & seq.
 Satisfactio sententiae negativæ, & affirmativæ probatur, ibid.
 Christiani non tenentur communicare plus quam semel in anno confiteri, p. 554. n. 64. & seq.
 Non est proponenda penitentibus obligatio sæpius communicare confitendi singulis annis, p. 555. n. 70
 An satisfactio præcepto Confessionis per absolutionem validam, sed informem, p. 571. n. 74. & seq.
 Aliqui docent Confessionem per interpretem esse necessariam jure divino, secus Ecclesiastico, p. 596. n. 18
 Arguitur contra, p. 597. n. 19. & seq.
 Probatur Confessionem per interpretem non obligare ex jure divino, ibid. n. 22
 Aliqui casus, in quibus oportet Superiori & inferiori manifestare suum peccatum, non probant necessitatem confitendi per interpretem, p. 598. n. 24. & seq.
 Per Confessionem peccati in genere, aut unius in specie non satisficit præcepto divino, p. 667. n. 163
CONFESSIO PRÆCEPTUM ECCLESIASTICUM.
 An Ecclesia præcipiat Confessionem venialium in defectum mortalium, p. 568. n. 57. & seq.
 An per Confessionem venialium in Paschate satisficit præcepto Ecclesiastico confitendi, p. 569. n. 60
 An satisfactio præcepto Ecclesiastico confitendi per Confessionem peccati mortalium dubii, ibid. n. 61
 An satisfactio præcepto Ecclesiastico Confessionis per Confessionem certè invalidam, etiam ex defectu solius doloris interni, ibid. n. 62
 Tenetur præcepto Ecclesiastico Confessionis qui habet sola peccata merè interna, p. 570. n. 64. & seq.
 Pontifex tenetur præcepto annuæ Confessionis quoad vim directivam, idque directè & per se sub eadem obligatione, quàm alii, p. 566. n. 47. & seq.
 An Christus præceperit Ecclesie, quoddam determinate tempus Confessionis, p. 567. n. 54
 Ecclesia non præcepit Confessionem peccatorum venialium, ibid. n. 55
 An Confessio venialium possit præcipi sub gravi peccato, p. 578. n. 104
 An Ecclesia præceperit sub gravi peccato Confessionem venialium in Clement. *Ne in agro Domini*, ibid. n. 105. & seq.
 An illa Clement. concernat omnes Monachos, ibid. n. 108
 An Ecclesia possit præcipere Confessionem venialium purè internorum, p. 579. n. 109. & seq.
 Cur potius possit præcipere Confessionem mortalis interni, quàm venialis, p. 580. n. 111
 Homo non baptizatus non tenetur præcepto annuæ

Confessionis, etiam aliquo modo obligaretur præcepto divino, p. 562. n. 30
 Præcepto Confessionis annuæ potest satisfieri quocunque tempore anni, ibid. n. 112
 Huic doctrinæ non repugnat Scotus, ibid. n. 113
 Consuetudo fidelium confitendi circa festum Paschatis pia est, sed non obligans, p. 581. n. 114
 Qui semel confessus fuit peccatum mortale tamen recidat, non tenetur eodem anno iterum confiteri, ibid. n. 115. & seq.
 Oppositum docet Suarez, & variè probat, ibid. n. 117. & seq.
 An teneatur iterum confiteri, si aliquod peccatum omiserit confiteri inculpabiliter, p. 582. n. 120. & seq.
 Quis sit proprius Sacerdos in ordine ad præceptum annuæ Confessionis, p. 583. n. 126. & seq.
 Probabile est quod satisficeret præcepto annuæ Confessionis, qui confessus est mortale non reservatum, omisso reservato ob defectum potestatis in Confessario, p. 584. n. 130
 Qui solum confessus est peccatum veniale, ignorans se habere mortale non satisficeret præcepto annuæ Confessionis, ibid. n. 131
 Quomodo computandus sit annus quoad præceptum annuæ Confessionis, ibid. n. 132. & seq.
 Ecclesia non exigit Confessionem in Paschate ut debitam præcisè ex vi præcepti annuæ Confessionis, p. 585. n. 133
 Explicatio Extravag. Sixti quarti de treuga & pace, ibid. n. 134. & seq.
 Per accidens planè est quod aliquis differat Confessionem suam per duos ferè annos, ibid. n. 137
 Qui usque ad Pascha non peccavit mortaliter, si postea peccet, tenetur confiteri in reliqua parte anni, p. 586. n. 138
 Non est annus præscriptus pro Confessione computandus à primo peccato mortali, neque ab ultima Confessione, aut à principio rationis, ibid. n. 139
 An qui non est confessus intra annum, teneatur statim post annum elapsum confiteri, ibid. n. 141
 Diversitas quoad hoc punctum inter Confessionem & audientem Mille, p. 587. n. 142
 Stricta obligatio non satis probatur ex verbis legis, ibid. n. 144
 Per Confessionem, quæ sit ex obligatione anni præcedentis potest satisfieri etiam obligationi anni currentis, ibid. n. 145
 Perinde est quod peccatum mortale exprimat hujus vel alterius anni, ibid. n. 146
 An particularis Ecclesia possit præcipere Confessionem pro tempore Paschatis, ibid. n. 147
 Finis præcepti Confessionis annuæ est, ne diutius quam par est differatur Confessio, p. 589. n. 154
 Unica Confessione satisficit pluribus obligationibus præcedentium annorum, p. 590. n. 158
 An ille, qui distulit Confessionem ex consilio Confessarii possit unicà Confessione satisfacere præcepto præsentis anni & præcedentis, p. 591. n. 159
 Prævidens se impediendum à Confessione reliquo tempore anni, tenetur nunc confiteri, ibid. n. 160
 Ecclesia præcipit Confessionem annuam, p. 556. n. 21. & seq.
 Durandus videtur subdubitasse de hoc præcepto, ibid. n. 4. & seq.
 Confessio non fuit instituta, nec potuit institui jure puro humano, p. 557. n. 5
 Ecclesie non potest consistere de obedientia, vel inobedientia hominis respectu præcepti Confessionis, ibid. n. 6
 Confessio per se præcipitur, & non solum ut est necessaria ad dignè communicandum, ibid. n. 8
 An incurteret penam constitutam cap. *Omnis utriusque sexus*, qui omitteret solam Confessionem, ibid. n. 9
 K k k k k 3 Oten.

M.
 ra, p. 645. n. 174
 Corres pro opposita sententia
 ibid. n. 175. & seq.
 tam antè, quam post Con-
 p. 646. n. 178
 qui in Confessione generali
 catur, ibid. n. 179
 omittitur, ibid. n. 180
 peccatum mortale confitendi
 cillium, & è contra, p. 657.
 exprimere peccatum mortale
 missum, quod hodie fuit
 ibid. n. 186
 alia possit imponi pro peccati
 quod non, p. 915. n. 111
 sub conditione recipiendi in
 ibid. n. 112
 venialis, aut novi mortalis,
 ibid. n. 114
 mortalis, ibid.
 e, ibid. n. 115. & seq.
 p. 916. n. 117
SECRETUM.
 p. 595. n. 1
 habetur ex traditione disci-
 p. 593. n. 3
 Confessionem publicam nulum
 ibid. n. 4
 Confessione Origines, ibid.
 cessit olim publica peccati
 ibid. n. 5
 Confessionis, probatur ex præ-
 ibid. n. 7
VENIALIUM.
 quando per accidens obli-
 p. 555. n. 49
 ere Confessionem peccato-
 p. 576. n. 96. & seq.
 eret peccatum veniale, mo-
 p. 577. n. 98
 obligare ad Confessionem
 ibid. n. 99. & seq.
 icit Confessio unius peccati
 p. 659. n. 39
 proveniat ex parte inferiori
 ibid.
 re, quàmvis specularè so-
 men præcisè, p. 705. n. 111
PRÆCEPTUM
NUM.
 præceptum divinum Confessio-
 p. 540. n. 1
 Confessionis obligat sub mortali,
 præcepto divini Confessionis,
 Confessionis obliget fideles
 p. 541. n. 5. & seq.
 genitur præcepto Eucharis-
 tis, ibid. n. 7
 um videtur pro certo statu-
 tiam pueri forent obligati,
 Confessionis tantum obligat
 libere omnia necessaria
 mentum, ibid. n. 11
 Baptismus peccent contra
 p. 542. n. 12
 in lapsu in peccatum mor-
 ad Confessionem, ibid.
 personis, quæ obligan-
 nis, p. 545. n. 22
 An præ-

INDEX RERUM.

Ostenditur Durandum nimis leviter dubitasse de præcepto annuæ Confessionis, p. 558. n. 10
Pena cap. *Omnis uirique*, videtur obligare etiam non confitentes, ibid. n. 11
Si Christus non institueret Sacramentum Penitentiarum, Ecclesia non potuisset præcipere Confessionem hodie præceptam, p. 559. n. 14. & seq.
Non valet argumentum à præcepto Confessionis annuæ, ad præceptum Confessionis simpliciter, p. 560. n. 18
Non obligat Confessio, si sciam Confessorium vel unum tantum revelaturum ea peccata, p. 561. n. 22. & seq.
Quare Ecclesia potius possit præcipere tempus confitendi, quam ipsum substantiam Confessionis, p. 562. n. 26
Quare Ecclesia potius possit præcipere Confirmationem & extremam Unctionem, quam Confessionem, ibid. n. 27
Præceptum Confessionis annuæ tantum est determinatio præcepti divini, ibid. n. 28
Per Confessionem factam ultimo die hujus anni, non potest satisfieri obligationi anni sequentis, p. 589. n. 151
Per hoc quod unica Confessione satisfiat duplici obligationi, Ecclesia nullum patitur detrimentum, ibid. n. 154
CONFIRMATIO. CONFIRMATIONIS SACRAMENTUM.
Duplex confirmatio in bono, p. 255. n. 126
Sacramentum Confirmationis potest conferri sub conditione, p. 653. n. 106
Quare potius requiritur relatio aliqua doloris ad Sacramentum Penitentie, quam relatio aliqua benedictionis Chrismatis ad Sacramentum Confirmationis, p. 500. n. 121
Confirmatio Fidei non est primarius finis Sacramenti, sed conjunctionis, p. 383. n. 17
Hæc Confirmatio equaliter reperitur in Penitentia & Baptismo, ibid.
Votum Sacramenti Confirmationis obligat sub mortali, p. 623. n. 168
Agere contra conscientiam errantem, non est speciale peccatum, p. 813. n. 405
Per se loquendo illa conscientia non est explicanda in Confessione, ibid. n. 408
CONJUX.
An conjux possit cedere jure quod habet in corpus conjugis, p. 24. n. 111
Conjux eo instanti, quo contrahit Matrimonium potest peccare contra fidem Matrimonii, p. 419. n. 13
CONSECRATIO. CONSECRARE.
Non valet hæc forma Consecrationis: *Iubeo hoc esse corpus Christi*, p. 445. n. 52. & seq.
Quid significet vox *Consecrare*, p. 447. n. 60
A voce *Consecrare* ad alias voces synonymas non valet argumentum, ibid. n. 61
SS. PP. aliquando vocant formam Consecrationis Orationem, p. 449. n. 70
Velle consecrare solam aquam, est materia gravissima, p. 508. n. 119
Non oportet, ut Sacerdos possit humano modo discernere materiam consecrandam ab omni alia, p. 511. n. 170
An graviter peccet, qui Sacerdoti consecrato multas hostias, proponit aliquas hordeaceas, p. 512. n. 177. & seq.
Cur sit peccatum consecrare vinum mixtum alio liquore, ibid. n. 176
Sacerdos qui per integram horam, quæ duravit concilio, dormivit, vi prioris intentionis hanc validè consecraret, p. 828. n. 37
CONSEQUENS.
An consequens sit imperfectius antecedente, p. 286. n. 379

CONSILIUM.
Consilium fornicationis sacrilege contrahit malitiam sacrilegi, p. 731. n. 49
Consilium est affectus efficacius, ibid.
Deus plus æstimat physicè actum remissum quo implentur præceptum, quam actum intentionem consilii, plus in ordine ad præceptum, p. 324. n. 578
CONSUETUDO.
An penitens interrogatus debeat dicere confitentem præteritam peccandi, p. 538. n. 301. & seq.
An sententia negans sit contra præxim Ecclesie aut finem Sacramenti, p. 539. n. 305
Quid sit consuetudo, p. 751. n. 229
Aliqui docent consuetudinem esse explicandam in Confessione, ibid. & n. 229
Contrarium probatur, p. 755. n. 231. & seq.
Consuetudo peccandi formaliter nihil est distinctum ab ipsis peccatis, ibid. n. 234
Per accidens potest esse necessaria explicatio consuetudinis in Confessione, ibid.
Consuetudo jurandi se sola non arguit virtutem intentionem vel intentionem in peccante, p. 754. n. 244
CONTACTUS.
Contactus physicus instrumentorum probabiliter non est actio sacramentalis, p. 500. n. 118
Assignatur disparitas inter contactum physicum instrumentorum & dolorem, ibid. n. 119
CONTEMPTUS.
Inflicto alape in necessitate non est signum contemptus, p. 143. n. 444
Contemptus virtualis non est peccatum distinctum à simplici transgressione, p. 770. n. 219
Quid sit contemptus virtutis, p. 788. n. 293
Aliud est fieri contemptibilem, aliud actualiter contemni, p. 802. n. 356
CONTINERE. CONTINENTIA.
Aliud est contineri in aliquo de in causa vel applicante, aliud de in voluntate æquivalente, p. 56. n. 168
Quid sit implicita continentia unius verbi in alio, p. 444. n. 42
CONTINUATIO.
Quando fiat continuatio moralis plurium actuum interteriorum, p. 810. n. 4
Sententia negans quancumque minimam interruptionem esse mortalem, probatur & exemplificatur, ibid. n. 5
Oppugnatur à Suarior, ibid. n. 6
CONTRACTUS.
Non irritatio non ingreditur formalem rationem contractus moraliter permanentis, p. 298. n. 444
Quid sit contractus, ibid.
Moralis permanentia contractus aut peccati nihil est distinctum ab ipso contractu aut peccato permanentem, p. 299. n. 446
Contractus possunt aliquando celebrari solum in loco externo sine consensu interno ad evitandum grave malum, p. 509. n. 161
CONTRITIO.
Quid sit Contritio remissiva peccatorum, p. 70. n. 57
Contritio est detestatio formaliter, dolor autem casualiter, ibid.
Contritio Charitate perfecta justificat antequam Sacramentum actu suscipiatur, non tamen sine ejus voto, p. 78. n. 94
An requiratur votum explicitum, ibid. n. 95
Quandocumque sufficit implicitum propositum, etiam sufficit implicitum votum, ibid. n. 96
Utrum Contritio Charitate perfecta sit formalis actus Charitatis, ibid. n. 97
Utrum Contritio justificet non requiritur actus dilectionis distinctus per se justificativus, p. 81. n. 112
Contritio non est actus imperfectior Charitate, p. 82. n. 117

INDEX RERUM.

- Idem actus Contritionis est recessus à peccato & accessus ad Deum, *ibid.*
 Quid intendant Theologi quando dicunt, motivum Contritionis esse Deum summè dilectum, *ibid.* n. 118
 Summa Dei dilectio non est objectum Contritionis, sed summa Dei bonitas, *ibid.* n. 119
 Contritio est actus amoris Dei per modum fugæ, *ibid.* n. 120
 Ad justificationem extra Sacramentum præter dejectionem peccati propter Deum, non requiritur alius actus amoris, *ibid.* n. 121
 Scriptura aliquando soli Contritioni promittit remissionem peccatorum, *ibid.* n. 122
 An sufficiat ad Contritionem charitate perfectam imperium charitatis, p. 85. n. 136
 Contritio non distinguitur ab Attritione per imperium Charitatis, p. 87. n. 149
 Explicatur hæc verba Trident. sess. 14. cap. 4. *Etsi Contritionem hanc &c.* *ibid.* n. 151
 Contritio charitate perfecta debet esse actus elicitus dilectionis Dei super omnia, p. 88. n. 152
 An ad Contritionem charitate perfectam sufficeret dejectionis unius peccati ex plurimis, quæ memoriz occurrunt, p. 93. n. 184. & seq.
 Contritio charitate perfecta necessariò delectatur omnia peccata mortalia, saltem virtualiter, p. 95. n. 194. & 198.
 Ad Contritionem charitate perfectam non requiritur dolor de singulis peccatis in particulari, five per unum, five per diversos actus, p. 96. n. 200
 Scripturæ quæ in contrarium allegantur solum significant utilitatem, non necessitatem, *ibid.* n. 201
 Contritio potest esse actu tantum de uno mortali, sed habita necessariò est de omnibus mortalibus, p. 98. n. 213
 Contritio charitate perfecta delectatur peccata mortalia super omnia alia mala, p. 99. n. 216. & seq.
 Ad Contritionem perfectam non requiritur explicita comparatio inter malum culpæ & mala temporalia, *ibid.* n. 218
 Contritio debet esse summa appetitativè, non intensivè, *ibid.*
 Contritio delectatur peccatum etiam super penas inferni, p. 101. n. 225
 Contritio charitate perfecta justificat quantumcumque imperfecta sit in intensione accidentali, p. 103. n. 227
 Contritionis dolor quoad sensum non debet esse maximus, *ibid.*
 Neque secundum displicentiam rationis absolute, *ibid.*
 Contritio secundum displicentiam rationis debet esse dolor maximus in comparatione ad alios dolores, p. 104. n. 238
 An intensio debeat juxta Scotum intelligi inter ceteras circumstantias Contritionis, *ibid.* n. 240
 Contritio charitate perfecta non consistit in eo, quòd homo nunquam amplius, vel valde difficulter sit peccaturus, p. 114. n. 289
 Contritio habet vim justificandi à perfectione sua essentiali, p. 115. n. 292
 Contritio non dicitur charitate perfecta, quia impedit peccatum crastinum, p. 116. n. 297
 Contritio charitate perfecta etiam minime intensio nis remittit peccata extra casum necessitatis aut Martyrii, ostenditur ex Trident. & Bulla Pii V. p. 118. n. 310. & seq.
 Casus aliqui, in quibus secundum Eftium Contritio remittit peccata sine Sacramento, p. 119. n. 316. & seq.
 Non est certus aliquis gradus intensio nis, ad quem cum pertigerit Contritio, perpetuà lege remittat peccata secundum Eftium, p. 120. n. 318
 Contritio charitate perfecta non remittit omnem penam peccatis debitam, ut nec ipsum Sacramentum Penitentia, *ibid.* n. 319
 Remittit stabili lege peccata quoad culpam, non ex natura sua, sed ex misericordia Dei, idque propter merita passionis Christi, *ibid.* n. 320
 Contritio non remittit peccata sine ordine ad Claves, *ibid.* n. 321
 Non magis derogat præcepto Confessionis, stabilis remissio peccatorum per Contritionem, quam instabilis, p. 121. n. 322
 Grátis asseritur, Contritionem remittere peccata in necessitate, & non extra necessitatem, *ibid.* n. 323
 S. Bernardus cum Augustino & Ambrosio docet sufficere Contritionem in necessitate, sed non ideo negat eam sufficere extra necessitatem, *ibid.* n. 324
 Exempla, quibus Eftius conatur probare Contritionem non justificare extra necessitatem, p. 122. n. 328
 Respondetur ad exemplum Genesii & Emerentianæ, *ibid.* n. 329
 Responsio ad exemplum Pauli, *ibid.* n. 330
 Actus Contritionis charitate perfectæ satis arduus est, nec semper adit, dum adesse videtur, p. 123. n. 337
 Actum Contritionis charitate perfectæ non esse adeo infrequenter probatur ex praxi & sensu totius Ecclesiæ, *ibid.* n. 338
 Sacerdos cum sola Contritione charitate perfecta potest administrare Sacramenta, *ibid.*
 Fideles cum sola Contritione charitate perfecta possunt suscipere Sacramenta, excepta Eucharistia, p. 124. n. 339
 Ante legem Evangelicam satis frequens fuit Contritio charitate perfecta, p. 124. n. 340
 Quomodo paucissimi sint, qui eliciunt Contritionem charitate perfectam, *ibid.* n. 343
 Vera Contritio non corporis sensu, sed dolore animi est metienda, *ibid.*
 Contritio vehementissimum animi dolorem conjunctum habet, *ibid.*
 Contritio potest esse vera & efficax, etsi non perfecta, *ibid.* n. 345
 Quæ sit illa vera & non perfecta Contritio, *ibid.*
 Trident. non lacrymis, sed charitate dicitur perfectæ Contritionem, *ibid.* n. 346
 Paucissimi perveniunt ad illam vehementiam Contritionis, quæ sufficiat ad defendendam culpam & omnem penam, p. 126. n. 348
 Faciliore ratione obtinetur plena & integra peccatorum remissio per Sacramentum, quam per solam Contritionem, *ibid.* n. 349
 Quomodo sententia Petri præcedat sententiam celi, etiam dum quis justificatur per solam Contritionem, *ibid.* n. 350
 Contritionem charitate perfectam justificare statim, etiam extra necessitatem, probatur auctoritate Scripturæ & SS. Patrum, *ibid.* n. 353. & seq.
 Responsio Adversariorum rejicitur, p. 127. n. 358. & seq.
 Deus censetur omnem Contritionem charitate perfectam acceptare tamquam solutionem æquivalentem, p. 128. n. 362
 Non cuiusque Contritioni promittitur reconciliatio, sed tantum excellenti, p. 129. n. 370
 Scotus non docet Contritionem justificantem requirere certam durationem, p. 130. n. 372
 Loquitur Scotus de Contritione in fieri, non in facto esse, *ibid.* n. 374
 Contritio charitate perfecta magis delectatur proprium peccatum actuale seu personale, quam proprium peccatum originale, p. 137. n. 411
 Contritio charitate perfecta directè magis delectatur proprium peccatum veniale, quam originale per se sumptum, *ibid.* n. 414. & seq.
 Contritio charitate perfecta potest stare cum veniali, secus cum originali, p. 140. n. 429.
 Con-

LIUM.
 colligæ contrahit malitiam
 ax.
 actum remissum quo imple
 m actum intentionem consili
 mium, p. 334. n. 472
 ETUDO.
 s debeat dicere confectio
 andi, p. 538. n. 301. & seq.
 contra peccatum Ecclesiæ aut
 inem esse explicandum in
 ibid. & n. 302.
 p. 751. n. 131. & seq.
 maliter nihil est distinctum
 ibid. n. 134
 necessaria explicatio consili
 ibid.
 non arguit virtualiter aucto
 ritatem in peccante, p. 754. n. 144
 ACTUS.
 mentorum probabiliter non
 p. 500. n. 117
 contra actum physicum in
 em, *ibid.* n. 110
 PTUS.
 e non est signum contra
 p. 143. n. 44
 est peccatum distictum
 p. 770. n. 219
 s, p. 788. n. 239
 m, aliud actualiter con
 p. 801. n. 356
 CONTINENTIA.
 no de in causa vel appli
 catione æquivalente, p. 50
 tia unius verbi in alio,
 UATIO.
 oralis plurium actuum in
 p. 810. n. 4
 que minimam interrupcio
 nebat & exemplificatur
 ibid. n. 8
 CTUS.
 r formalem rationem con
 nentis, p. 298. n. 444
 ibid.
 Etis aut peccati nihil est
 tractu aut peccato perma
 p. 299. n. 446
 lo celebrari solum in loco
 interno ad evitandum gra
 p. 509. n. 161
 ITIO.
 peccatorum, p. 70. n. 57
 aliter, dolor autem cau
 ibid.
 ia justificat antequam Sa
 piatur, non tamen sine
 p. 78. n. 94
 um, *ibid.* n. 95
 olitum propositum, ex
 ibid. n. 96
 perfectæ sit formalis actus
 ibid. n. 97
 requiritur actus dilectionis
 ivus, p. 81. n. 112
 perfectior Charitate, p. 81.
 Idem

INDEX RERUM.

Contritio charitate perfecta est dispositio ad gratiam
sanctificantem ex Scoto, p. 145. n. 457. & p.
148. n. 471.

Ostenditur ex Scoto habitum gratiae non causare
Contritionem charitate perfectam, p. 146. n. 460.

Secundum Scotum idem numero actus est Contritio
informis & formata, ibid. n. 461.

An Scotus docuerit Contritionem charitate perfectam
aliquo tempore vel momento separari à gratia,
p. 147. n. 465. & seq.

Quomodo Contritio charitate perfecta praecedat & se-
quatur deletionem peccati ex Scoto, ibid. n. 466.

Sententia Richardi, Contritionem charitate perfe-
ctam posse definire antequam infundatur gratia,
reprobatur à Scoto, ibid. n. 467. & seq.

Quae sit causa physice efficiens Contritionem charita-
te perfectam, p. 149. n. 475.

Contritio charitate perfecta meretur gratiam iustifica-
tionis, p. 150. n. 481.

Contritio disponit tam ad receptionem gratiae, quam
ad infusionem, p. 153. n. 494.

Contritio est dispositio etiam ad ipsas virtutes, ibid.
n. 495.

Nulla necessitas asserendi mutuum causalitatem Con-
tritionis & gratiae secundum esse simpliciter,
p. 154. n. 502.

Quare Deus noluerit ut Contritio in peccatore pro-
duceretur à principio habituali, ibid. n. 503.

Contritio charitate perfecta est effectus gratiae actua-
lis, p. 155. n. 504.

Explicantur verba Conc. Arian. c. 4. de gratia actua-
li, ibid. n. 505.

Explicantur verba Conc. Trident. sess. 6. c. 7. de do-
no habituali, ibid. n. 506.

Conc. Trident. non exprimit motum charitatis in
descriptione neque Contritionis in genere, ne-
que Contritionis imperfectae, p. 163. n. 530.

Cum vera Contritione potest stare voluntas peccandi
venialiter, p. 164. n. 536.

Motivum intrinsecum Contritionis Charitate perfe-
ctae & Attritionis, p. 166. n. 543.

Metus gehennae probatur esse objectum extrinsecum
Contritionis charitate perfectae, ibid. n. 544.

Scotus Contritionem charitate perfectam vocat me-
ritum de congruo, p. 180. n. 114. & seq.

Contritio perfecta & Attritio aliqua secundum Pon-
cium possunt esse ejusdem speciei, & possunt esse
ejusdem intensiois gradualis, p. 181. n. 122.

Distinctio Poncii inter Contritionem & Attritionem,
ibid. n. 124.

Experientia communis probat sollicitudinem Con-
fessionarium circa Contritionem perfectam, p. 184.
n. 140.

Excitandi sunt fideles ad Contritionem charitate
perfectam etiam extra articulum mortis, p. 185.
n. 146. & seq.

Trident. sess. 14. cap. 4. vocat Contritionem dispo-
sitionem, p. 311. n. 565.

Homo potest justificari subito per Contritionem per-
fectam, p. 312. n. 509.

Nemo accipit veniam peccatorum, nisi impetratam
per Contritionem, p. 313. n. 511.

Dignitas peccati non tollitur ad aequalitatem per di-
lectionem vel perfectam Contritionem, p. 316.
n. 533.

Moralis permanentia peccati non tollitur per Con-
tritionem, nisi accesserit remissio Dei, p. 317.
n. 534.

Contritio majorem habet valorem ad merendum pra-
mium, quam ad satisfaciendum, p. 324. n. 574.

Contritio charitate perfecta non delet peccata venia-
lia de quibus non dolet, p. 336. n. 49.

Quomodo Contritio debeat peccata venialia, de quibus
dolet, ibid. n. 50.

Contritio non opponitur ex natura sua peccato venia-
li habituali, ibid.

Contritio iusti videtur Aliquibus esse condigna sa-
tisfactio pro peccato veniali, p. 337. n. 51.

Contritio charitate perfecta remittit omnia venialia
ad quae se extendit, p. 338. n. 47.

Contritio charitate perfecta potest stare cum actuali
peccato veniali, ibid. n. 48.

Contritio tollit culpam & mutat poenam aeternam in
temporalem ante alias partes Sacramenti Peni-
tentiae, p. 373. n. 105.

Ante legem novam peccato Contritionem remittit
culpa & poena aeterna, etiam damni, p. 407.
n. 168. & seq.

Tanta potest esse Contritio, ut debeat omnem poenam,
p. 412. n. 195.

Contritio non delet poenam aeternam ex natura rei,
neque de condigno meretur illam remissionem,
ibid. n. 196.

Deus potuisset quamlibet Contritionem acceptare ad
remissionem omnis poenae, sed non contritus
fecisset, ibid. n. 197. & seq.

Quare quilibet Contritio potius remittit omnem
culpam, quam omnem poenam, p. 415. n. 212.

Quomodo Contritio peccatoris debeat poenam, p. 415.
n. 213. & seq.

Peccata semel remissa per Contritionem, possunt esse
objectum novae Contritionis, p. 437. n. 170.

Definitio Contritionis ex Trident. p. 437. n. 170.

Quomodo intelligendum, quod ait Trident. sess. 14.
cap. 4. *Hec timere &c.* ibid. n. 171.

Necessaria est Contritio etiam ad valorem Sacramen-
ti Penitentiae, p. 494. n. 91.

Quare potius Contritio debeat praecedere Absolutio-
nem, quam satisfactio, ibid. n. 94.

Quare potius ablutio in Baptismo possit sequi formam,
quam Contritio in Sacramento Penitentiae,
p. 495. n. 95.

Contritio sic debet referri ad Confessionem, ut inter
debitum tempus dolor praecedens significetur per
subsequentem Confessionem, p. 505. n. 150.

Quod sit illud tempus debitum, ibid. n. 151.

Quantum temporis possit intercedere inter dolorem &
Confessionem, explicatur exemplo, ibid. n. 152.

Quando censeatur nimia intercapedo temporis, p. 505.
n. 153.

Eadem Contritio physice perseverans, potest subse-
quere duplici Confessione, p. 504. n. 150.

Quid si solum moraliter perseveret, ibid.

Sententia affirmans illam perseverantiam sufficere,
probat ex communi praxi in tribus casibus, ibid.
n. 154.

Contritio, quae solum remore foret libera, disponit
ad gratiam in Sacramento Penitentiae, p. 507.
n. 110.

Per imperium necessitatis non minuitur formalis boni-
tas Contritionis, p. 518. n. 114.

CONTUMACIA.
In quo consistat contumacia & inobedientia contra
Ecclesiam, quae requiritur ad incurrendam ex-
communicationem, p. 777. n. 223.

CONTUMELIA.
Contumelia fit ab ebrio proferatur, non est contume-
lia, p. 753. n. 139.

Omnes contumeliae sunt ejusdem speciei, p. 759.
n. 280. & seq.

Multi docent qualiter contumeliam & detractionem
esse explicandam in Confessione, p. 786. n. 281.
& seq.

Per accidens aliquando debet exprimi in Confessione
materia contumeliae aut detractionis, ibid.
n. 285.

CONVERSIO.
Quantum malum fuit peccatum avertens à Deo, tan-
tum bonum est conversio ad Deum ex Charita-
tate, pag. 318. n. 544.

INDEX RERUM.

COPULA.

Veridius videtur tactus & copulam non habere malitiam
specie distinctam, p. 763. n. 183
Hinc tamen non sequitur, cum, qui habuit copulam
satisfacere confitendo solos tactus, sicuti non
sufficit explicare solum aequum internum, ibid.
n. 184. & seq.

Sufficit Confessio copulae, ut etiam Confessio actus
externi, p. 64. n. 187
An sufficiat dicere: *Exposui me periculo proximo copulae*
per oscula, amplexus &c. ibid. n. 188. & seq.

Non est similis ratio partis inchoativae & consumma-
tivae peccati, ibid. n. 189
Quare non sufficiat dicere in Confessione: *Commisi*
peccatum grave contra castitatem cum soluta, p. 765.
n. 193

Non valet haec Confessio: *Commisi grave peccatum in*
materia simpliciter fornicationis, ibid. n. 193
CORRECTIO. CORREPTIO.

An novitia confessionalis sit convenientius medium ad
correctionem, p. 694. n. 74
Probat ex Suavio talem usum notitiae confessionalis
non esse contra iustitiam aut Charitatem, ibid.
n. 75

Explicatur de Trina Scoti, p. 695. n. 77
Scientia extra Confessionem aptior est ad finem corre-
ptionis, ibid. n. 79

Poenitentem possit dare scientiam confessionalem affe-
rit Lugo & probat, ibid. n. 80
Peccatum futurum est materia correptionis, & non
omnino praeteritum, p. 198. n. 67. & seq.

Non tenet proximum corripere, quando ipse potest
correctionem respuere, ibid. n. 63
Præceptum correptionis fraternae obligat ad correptionem
secretam, p. 594. n. 11

Omnitem correptionem fraternam non debet in Con-
fessione explicare speciem peccati, p. 732. n. 55
Aliqua differentia inter eum qui omittit correptionem
fraternam, & eum qui dat occasionem per acci-
dens peccati, ibid. n. 56

Praelatus ex iustitia tenetur corripere suos subditos,
p. 745. n. 103
CREATIO. CREARE.

Quid sit creatio & annihilatio, p. 270. n. 298
Quare potius gratia habitualis creetur, quam actus su-
pernaturalis, p. 271. n. 306
CREDERE. CREDIBILE.

Deo aliquid revelanti possum credere Fide naturali &
bonitatem ejus naturaliter sperare & diligere,
p. 111. n. 46. & 47
An judicare Deum vera dixisse, sit illi credere, p. 202.
n. 90

Quomodo illi, qui non audierunt Evangelium possent
credere, si vellent, p. 227. n. 81
Quare Judaei non poterint credere, p. 250. n. 196
Aliquando apud D. August. distincta sunt nolle cre-
dere, & non posse credere, p. 251. n. 200

Credibilia sunt in triplici differentia, p. 59. n. 286
CREDITO R.
An creditor possit secundo idem debitum condonare,
p. 45. n. 217. & seq.

CULPA.

Culpa & gratia non sunt formaliter opposita nec for-
maliter repugnantes, p. 269. n. 296
Expulso culpa nullam habet causam formalem, p. 287.
n. 381

Scotus saepe distinguit inter culpam & reatum penae,
p. 309. n. 494
Concilium Trident. distinguit inter culpam & reatum
penae, ibid.

Quomodo culpa dicatur pena ex Scoto, p. 333.
n. 31
Culpa remittitur ante declarationem ad locum Purga-
torii, p. 353. n. 136

CULTUS.

Disparitas inter cultum divinum, qui singulis diebus
praecipitur Clericis, & qui omnibus fidelibus
praecipitur diebus Festivis, p. 818. n. 424

D

DAMNARE. DAMNATIO. DAMNATUS.

Ecclesia oraret pro conversione eorum, quos sci-
ret damnandos propter peccata subsequencia,
p. 526. n. 244
An aliquis possit eligere aeternam damnationem, ne
committat novum peccatum, p. 101. n. 226
& seq.

Nulla de facto est necessitas eligendi malum culpae
ad evitandam damnationem, p. 102. n. 239
A damnatione nemo liberatur, nisi per Fidem Christi,
p. 227. n. 85

Per damnationem non tantum accedit scientia impos-
sibilitatis, sed etiam ipsa impossibilitas aeternae
salutis, p. 234. n. 116
Nihil damnationis est iis, qui verè sunt baptizati,
p. 241. n. 153

An damnati debeant perire si possint, p. 191. n. 28
Iustissime derelinqui damnatos in sua malitia exem-
plis declaratur, p. 333. n. 31
Damnatus est continuè in aliquo malo velle, ibid.
n. 32

Damnatus potest habere actum bonum ex genere, ibid.
n. 33
Non constat, quod damnatus continuè de novo com-
placeat sibi in peccatis venialibus praeteritis,
ibid. n. 34

Pena damnati non crescit intensivè, sicut nec gloria
beati, tamen mali eorum actus non erunt impu-
niti, nec boni remunerati, ibid. n. 35
Damnatus per complacentiam in peccatis praeteritis
non meretur novam penam, p. 334. n. 36
An damnati sint capaces alicujus refrigerii, p. 335.
n. 43

Pena damnatorum non sunt satisfactio reconciliativa,
ibid. n. 45
DAMNUM.

Quare peccatum mortale sit grave damnum spirituale,
p. 195. n. 54
Non eadem gravitas damni excusat ab omnibus prae-
ceptis, p. 678. n. 7
Quid sit damnum emergens & lucrum cessans, p. 749.
n. 119

DEBERE. DEBITUM.
Debitum iustitiae strictae dictae potest non obligare pro
aliquo tempore, p. 28. n. 131
Nihil habemus, quod non sit debitum Deo aliquo
modo, p. 318. n. 540

Iusta ratio differendi solutionem debiti, non est sem-
per iusta ratio numquam solvendi debitum, p. 688.
n. 49
Ly Debet, non semper importat praecipitum, p. 173.
n. 84

Potest toriori majus debitum ad primum ex opere ex-
terno libero, p. 864. n. 65
DELECTARE. DELECTATIO.

Explicatio illocum verborum Divi August. *Quod am-
plius nos delectat* &c. p. 116. n. 298. & seq.
Homo creatus est cum possibilitate fruendi delecta-
tionem ab illicito, p. 227. n. 85
DELECTATIO MOROSA.

Delectatio morosa prohibetur in Decalogo, p. 738.
n. 75
Religiosi vovent abstinentiam à delectationibus mo-
rosis, ibid. n. 76. & seq.
Abba.

INDEX RERUM.

- Abſtinentia à moroſis delectationibus eſt moraliter poſſibilis, *ibid.* n. 78
 Quid ſit delectatio moroſa, p. 793. n. 315
 Eſt peccatum mortale de opere mortali, *ibid.* & p. 737. n. 74
 Delectari cogitatione rei malæ per ſe non eſt malum, p. 793. n. 316
 Differentia inter delectationem de cognitione, & de re cognita, p. 794. n. 317
 Quare una ſit mala, & alia non, *ibid.*
 Objectum delectationis moroſæ eſt ipſa res mala, *ibid.* n. 318
 Licet delectari de modo indifferenti alicujus actionis malæ, *ibid.* n. 319
 Ex quo delectatio moroſa deſumat ſuam ſpeciem, *ibid.* n. 320
 Delectatio moroſa ſumit ſpeciem & ſpecie diſtinguitur, tum ex oppoſitione cum virtute, tum ex objecto formali, p. 795. n. 322
 Quid ſit delectatio libidinoſa, p. 796. n. 326
 Eſt illicita illi, cui non eſt licitus actus, ad quem diſponit, *ibid.* n. 327
 Ut delectatio moroſa de copula cum conjugata non ſit injuſta, ſufficit quod negativè præcindatur injuſtitia, *ibid.* n. 328
 Utrum omnes delectationes moroſæ ſint ejuſdem ſpeciei, *ibid.* n. 330
 Utrum omnes delectationes in materia luxuriæ ſint ejuſdem ſpeciei, p. 797. n. 331
 Sententia Feliciſ, delectationem veneream in voluntate aut appetitu viduæ de copula præterita non eſſe peccatum mortale, *ibid.* n. 333. & ſeq.
 Hæc ſententia rejicitur, p. 798. n. 338
 An ſicut delectatio voluntatis poteſt eſſe de objecto conditionali, ac à malitia præciſo, ita etiam delectatio appetitus, *ibid.* n. 335
 Delectatio venerea non ſolum in appetitu, ſed etiam in voluntate eſt mortalis, *ibid.* n. 337
 Differentia inter delectationem & deſiderium, *ibid.*
 Delectatio venerea eſt affectus & propenſio in copulam carnalem præſentem, *ibid.* n. 338
 Plus eſt delectari, quàm deſiderare, *ibid.*
 An liceat delectari de actibus ſe moraliſ, excuſatis à culpa ratione ſomni, ebrietatis &c. p. 801. n. 347
DESIDERARE.
 Poſſum illicita aliqua deſiderare ſub conditione, ſi mihi liceant, p. 799. n. 341
 Regulariter plus meretur, qui martyrium patitur, quàm qui tantum illud interiùs efficaciter deſiderat, p. 838. n. 79
DESPICERE.
 Prudentes non adeo deſpiciunt hominem ex peccato, quàm imprudentes, p. 684. n. 34
DETESTARI. DETESTATIO.
 Homines timorati ſæpiùs deteſtantur actus tantum materialiter malos, & damnum proximo inadvertenter illatum, item negligentiam inculpabilem in vindicando peccato commiſſo, p. 48. n. 231
 Poteſt deteſtari culpa, etiamſi non privaret æternam beatitudinem, p. 172. n. 75
 Detectatio peccati à SS. Patribus appellatur poenitentia, p. 38. n. 183
 An detectatio ſit actus elicitus poenitentia, *ibid.* n. 184
 Aliqua peccata deteſtantur amor proprius, p. 39. n. 188
 Aliud eſt deteſtari peccatum, quia eſt malum Dei, & aliud deteſtari, quia offendit Deum, p. 40. n. 193
 Quid ſit detectatio peccati, *ibid.* n. 196
 Detectatio peccati poteſt eſſe actus imperatus ſpecialis virtutis poenitentia, p. 41. n. 198
 Fortè etiam actus elicitus, ſed ſecundarius tantum, *ibid.*
 Probatur neceſſitas detectationis ex ratione naturali, p. 72. n. 65
 Eadem detectatio peccati poteſt eſſe amor & odium, p. 79. n. 98
 De hac detectatione veriſcantur Scripturæ & auctoritates Patrum, quæ videntur requirere ad Contritionem amorem Dei, *ibid.* n. 99 & ſeq.
 Qui deteſtatur unum peccatum mortale propter timorem æternæ poenæ, virtute deteſtatur omnia moralia, p. 94. n. 187
 Quid ſit deteſtari peccatum ſuper omne aliud malum, p. 101. n. 223
 Quid ſit deteſtari peccatum ſuper æternam damnationem & malum Dei intrinſecum, p. 101. n. 230
 Detectatio ſuper omnia reſpicit etiam peccatum præteritum, p. 103. n. 234
 An detectatio efficax peccatorum non habeat appropriationem & firmitatem niſi ab intentione graduali, p. 110. n. 270
 Detectatio peccati non ſolum debet eſſe maxima, ſed etiam vehementiſſima ex Catechiſmo Romano, p. 225. n. 344
DETRACTIO.
 Diſcrimen aliquod inter impoſitionem criminis ſoli & revelationem criminis veri, p. 682. n. 55
 Detractio & contumelia habent diſtinctum objectum, p. 685. n. 35
 Peccat mortaliter, qui coram uno ſolo impoſit criminis falſum, *ibid.* n. 36
 Formalis detractio eſt peccatum contra juſtitiæ, p. 688. n. 51
 Malitia detractioſis conſiſtit in voluntate præcedendi illa verba cum cognitione gravis nocuenti, p. 814. n. 407
DEUS.
 Quidquid Deum decet, juſtum eſt ex Divo Anſelmo, p. 22. n. 100
 Deus tenetur ex juſtitia aut fidelitate reddere vitium æternam pœ bonis operibus, *ibid.* n. 101
 Deus non cenſetur exigere actum præceptum tantquam debitum ex ſtricta juſtitia, p. 23 n. 105
 Quid Deus ſignificet per hæc verba: *Ego Dominus*, *ibid.* n. 106. & ſeq.
 Deus habet juſ dominii in omnes noſtros actus, *ibid.* n. 109
 An Deus poſſit cedere illo jure, *ibid.* n. 110. & ſeq.
 An Deus habeat ſtrictum juſ juſtiæ ad ſuam amicitiam, p. 24. n. 115
 Deus habet juſtiſſimas cauſas non impediendi peccatum, p. 27. n. 128
 Deus poteſt in homine conſervare gratiam, tametiſi velit peccare mortaliter, p. 272. n. 320
 De potentia Dei abſoluta poteſt quæ eſt ordinatus ad vitam æternam, tametiſi non ſit juſtus, p. 282. n. 386
 An Deus habeat aliquem affectum erga peccatum præteritum, p. 34. n. 159. & ſeq.
 Quomodo Deo placeat bonitas punitionis, *ibid.* n. 161
 An Deus habeat odio notitiam, quæ præcedit peccatum, *ibid.* n. 164
 Deus licet puniat peccatorem, non tamen dicitur poenitere, p. 37. n. 179
 Aliud eſt habere Deum placatum, aliud habere amicum, p. 40. n. 194.
 Quomodo Deus dicatur iratus, p. 42. n. 206
 Cur unus mandata Dei obſervet & alius contemnat, p. 231. n. 106
 An Deus in Sacramento Poenitentia ſæpiùs remittat eadem peccata, p. 45. n. 217. & 219
 Deus

INDEX RERUM

Deus cognoscit creaturas etiam in seipſis, p. 51. n. 247
In Deo potest admitti actus aliquis virtutis specialis
Poenitentia, à quo tamen non bene diceretur
Deus poenitens, ibid. n. 249
Fieri potest ut, quæ bonâ conscientia omiſimus, post-
ea teneamur Deo reddere, p. 658. n. 123
Deus potest rem ex se bonam, suo præcepto facere ma-
lam, p. 768. n. 268
Deus non necessitatur ad productionem gratiæ, p. 272.
n. 309
Dependētia accidentalit abſolutè potest suppleri à
Deo, ibid.
Deus non deserit iustificatum, nisi prius ab eo deſer-
atur, p. 522. n. 221
Quod natum est prohiberi à Deo sub gravi obligatio-
ne, multo magis sub levi, p. 267. n. 285

DIES

An ultimus dies antecedentis mensis, sit primus sub-
ſequentis, p. 588. n. 150. & seq.

DIFFERRE. DIFFERENTIA.

Ternarius hominum & ternarius equorum differunt
specie physica secus arithmetica, p. 52. n. 251
Differentia specifica, quæ dicitur, ibid.
An qui differt poenitentiam exponat se morali pericu-
lo damnationis, p. 204. n. 101

DIGNUS. DIGNITAS.

Homo non est simul dignus gloriâ & privatione glo-
riæ pro eodem tempore & immediatè; sed
pro diverso tempore & mediâtè, p. 242.
n. 156
Utrum dignitas personæ peccantis aggravet peccatum,
p. 744. n. 98. & seq.

DILECTIO. DILIGERE.

Dilectio nostra Dei potentior est, ut physice nos
convertat ad Deum, quam fuerit peccatum Adæ,
ut physice avertat nos à Deo, secus ut moralitèr,
p. 317. n. 536
Entitas dilectionis physice tantum placet, quantum
displectit peccatum, p. 324. n. 572
Honestas in diligibili & redemptio in dilecto sunt
conditiones per se in diligibili, æqualitas in
illis conditio concomitans, p. 91. n. 171
Quid sit diligere Deum super omnia p. 104.
n. 238

Quis diligit Deum super omnia intensivè secundum
Scotum, p. 105. n. 244
Scotus non docet nos teneri ad dilectionem Dei gra-
dualitèr intensivè omni alio, ibid. n. 245
Ratio naturalis dicit bonum infinitum esse summè
diligendum, p. 117. n. 301
Tenemur plus diligere Deum, quam patrem aut ma-
trem secundum portionem superiorem; sed se-
cundum portionem inferiorem, ibid. n. 304
Quid sit plus diligere Christum, quam divitias ex
D. Augusti, p. 118. n. 306. & seq.
Dilectio actum significat, & non habitum tantum,
p. 119. n. 313.

Deus liberalitèr absolvit peccatorem, qui Deum pro-
pter se simpliciter & abſolutè super omnia diligit,
p. 123. n. 371
Deus diligit hominem etiam per infusionem gratiæ
actualis, p. 157. n. 516.
An Conc. Trid. sess. 6. c. 6. per ly, Diligere incipiunt
intelligat actum dilectionis Dei propter se,
p. 168. n. 53. & seq.
Quid sit Deum plus diligere, quam seipsum, & vice
versâ plus seipsum, quam Deum, p. 185.
n. 144

Cur Deus Jacob dilexerit, Esau autem odio habuerit,
p. 241. n. 149
Quomodo ille, cui plus Deus donavit, plus diligit, &
quomodo non, p. 371. n. 98. & seq.

DILIGENTIA.

Non tenetur homo ad diligentiam metaphysicam cir-
ca ea, quæ spectant salutem æternam, p. 204.
n. 102

DILUVIUM.

Bonitas Dei non deficit impiis ante diluvium, p. 255.
n. 219

DISCURSUS.

Quare aliquis discursus vocetur disputatio, p. 220.
n. 50

DISPENSARE.

Deus potest aliquo modo dispensare in præceptis pri-
mæ tabulæ, p. 190. n. 22
Quâ ratione præcepta primæ tabulæ dicantur à Scoto
indispensabilia, p. 191. n. 25. & seq.
Possit Deus dispensare in præcepto poenitentia, ibid.
n. 27

DISPENSATIO.

Quid sit dispensatio virtualis, p. 2. n. 4
Apud homines aliquando sola dispensatio imperat
ventiam, p. 75. n. 80
An simplex dispensatio peccati habeat bonitatem
eandem in specie & objecto, quam habet volun-
tas efficax, p. 110. n. 271
An Scotus præter voluntatem suscipiendi Sacramen-
tum, requirit aliquam dispensationem peccati,
p. 178. n. 108

DISPOSITIO.

Dispositio prævia ad deletionem peccati, informis,
concomitans, formata ex Scoto, p. 148.
n. 469
Homo causat dispositiones, quæ necessariò exigunt in-
fusionem animæ rationalis, p. 272. n. 310
Dispositio ad formam debet esse ejusdem ordinis cum
forma, p. 480. n. 26
Dispositio distinguitur à forma, ad quam disponit,
p. 311. n. 503
Conc. Trident. mensuram justitiæ tribuit, non soli
dispositioni, sed etiam voluntati Spiritus sancti,
p. 365. n. 68
Melius dispositis confertur remissio majoris poenæ,
p. 893. n. 20
Forma non dependet à suis dispositionibus, quoad esse
simpliciter, p. 152. n. 488

DISPUTATIO.

Non est completa disputatio quæ caret solutione,
p. 220. n. 50

DISSENTIRE. DISSENSUS.

Potest homo dissentire gratiæ interiori si velit, p. 220.
n. 52. & seq.
An negatio sit objectum in dissensu, p. 7. n. 22

DISSIMULARE.

Aliud est dissimulare aliquid, aliud simulare, p. 624.
n. 173
Quid sit dissimulare veram Fidem, & quid simulare
falsam Fidem, p. 625. n. 173

DISTANTIA.

Distantia inter malos homines & demones ex sancto
Prospero, p. 233. n. 112. & seq.
Quæ sit distantia inter homines reprobos & dæmo-
nes, ibid. n. 114
Quæ sit distantia inter homines reprobos in hac vita,
& inter homines damnatos, ibid. n. 115

DISTINCTIO NUMERICA PECCATORUM.

A quo desumatur distinctio specifica & numerica pec-
catorum, p. 819. n. 1
Ad numericam distinctionem actuum merè interiorum
sufficit secundum Suarez & Valquez quælibet
minimè interruptio, ibid. n. 2
Quæ-

L 11111 2

M.
is, sed secundarius tantum
ationis ex ratione naturali
i potest esse amor & odium
cantur Scripturæ & auto-
videntur requirere ad Con-
ci, ibid. n. 39
atum mortale propter timo-
ritute detestatur omnia nec-
p. 94. n. 117
m super omne aliud malum,
um super æternam damna-
i intrinsicum, p. 102.
esplect etiam peccatum præ-
p. 103. n. 214
catorum non habent appo-
tem nisi ab intentione gra-
p. 110. n. 210
m debet esse maxima, sed
a ex Catechismo Romano,
CTIO.
mpositionem criminis falsi
inis veri, p. 682. n. 31
dent distinctum obiectum,
um uno solo imponit crimine
ibid. n. 35
peccatum contra iustitiam,
ic in voluntate profecti
itione gratis nocuum,
ti S.
atum est ex Divo Anselmo,
ue fidelitate reddere iuram-
entibus, ibid. n. 101
re actum præceptum tam-
dicta iustitia, p. 23
are verba: Ego Dominus
omnes nostros actus, ibid.
ce, ibid. n. 110
us iustitiæ ad suam amici-
p. 24. n. 115
non impediendi peccatus
ervare gratiam, tamen ve-
p. 272. n. 310
est quis esse ordinatus ad
i non sit iustus, p. 288.
etum erga peccatum præ-
p. 34. n. 159. & seq.
tas punitiois, ibid. n. 161
am, quæ præcedit pecca-
ibid. n. 164
a, non tamen dicitur po-
p. 37. n. 179
atum, aliud habere ami-
p. 40. n. 194
us, p. 42. n. 206
ervet & alius contemnat,
nitentia sapienter remittit
p. 45. n. 217. & 219
Deus

INDEX RERUM.

Quælibet distinctio numerica non est materia præcepti Confessionis, p. 821. n. 8
 Quæ sit interruptio sufficiens ad multiplicandum numerum in ordine ad Confessionem, ibid. n. 9. & seq.
 Perinde est ad hanc interruptionem quanto tempore duraverit actus, p. 822. n. 11
 Lugo putat eandem voluntatem internam non perfectare communiter ultra duas vel tres horas, ibid. n. 12
 An sit necessaria saltem voluntaria cessatio à priori actu, ibid. n. 14
 Quid si aliquis post somnum cogitet de priori actu, & ideo cum renover? Probatur à posteriori constituere unum peccatum, ibid. n. 15
 Ratio à priori, p. 823. n. 16
 Ostenditur hæc sententia esse difficilis, ibid. n. 17
 Responso ad probationem à posteriori, ibid. n. 18
 Docent Aliqui non sufficere ad multiplicandum numerum, interruptionem quæ sit naturali oblivione aut inconsideratione, ibid. n. 19
 Limitatio illius sententiæ; probatio ex ratione, & confirmatio, p. 824. n. 20. & seq.
 Respondetur ad rationem & confirmationem, ibid. n. 23
 Limitatio rejicitur, ibid. n. 24
 Quando actus externus simul cum interno cessat, & alius similis postea repetitur, sunt plura numero peccata, p. 825. n. 26
 Ad unitatem peccati non juvat unitas internæ concupiscentiæ, ubi actus externi peccaminosi sunt plures, ibid. n. 27
 Plures actiones externæ non peccaminosæ ex se, ordinatæ ad eundem finem malum, constituunt unum peccatum, p. 826. n. 32
 Quid sentiendum quando actiones illæ externæ interruptuntur, p. 827. n. 33. & seq.
 Actus interior cum exteriori facit unum peccatum, p. 826. n. 32
 Sola habitualis voluntas non semper sufficit, ut actiones illæ quantumcumque interruptæ uniantur, p. 827. n. 35
 Non est necessaria voluntas actualis, ibid.
 An requiratur voluntas virtualis, ibid. n. 36
 Videtur aliquando sufficere voluntas habitualis, p. 828. n. 37
 Plures actiones physicè distinctæ possunt componere unam moraliter actionem peccaminosam, ibid.
 Quid si illæ actiones per se sint peccata mortalia sine ordine ad hunc vel illum finem? Probatur esse peccata numero distincta, ibid. n. 38
 Arguitur pro sententia opposita, quæ Aliquis videtur probabilis, ibid. n. 39
 Unitas numerica etiam in actionibus vel qualitatibus, non est semper ejusdem rationis, p. 829. n. 43
 An qui non restituit rem per integrum annum, non peccet nisi unico peccato, etsi voluntatem non restituendi sæpius repetat, p. 830. n. 48
 Quibus modis interruptatur voluntas non restituendi, ibid. n. 49
 An impotentia magis interruptat peccatum, quàm sonnus vel distractio, p. 831. n. 50. & seq.
 An interruptio per voluntatem contrariam semper impedit unitatem moralem actionis & peccati, ibid. n. 53
 An plures numero malitiæ in eodem actu sint explicandæ in Confessione, p. 832. n. 56. & seq.
 Plures malitiæ numerice in eodem actu repetitæ, constituunt plura numero peccata formaliter, p. 833. n. 59
 Possunt in eodem actu physico esse plures malitiæ solo numero distinctæ, ibid. n. 60. & seq.
 Opposita sententia probatur à Suarzio diversis rationibus, ibid. n. 62

Respondetur ad tertiam rationem. p. 834. n. 63

DOLOR. DOLERE.

An præter detestationem peccatorum sit necessaria dolor aliquis intellectivus aut sensitivus, p. 71. n. 60. & seq.
 Debet admitti ad Penitentiam, qui dicit, se nolle peccasse, & dicit, se dolere, quod non possit dolere, ibid. n. 62
 Ex quo cognosci possit summa appetitio doloris, p. 100. n. 219. & seq.
 Dolor quantumcumque sit parvus sufficit, si sit gradus informatus, p. 104. n. 238
 Distinctio doloris appetitativi non enervat sollicitudinem Peccatorum, p. 109. n. 263
 Inconvenientia, quæ sequuntur ex necessitate doloris summi intensi gradualiter, ibid. n. 264
 Non sufficit ad contritionem dolor quantumcumque parvus, p. 110. n. 268
 Dolor magis intensus, magis conducit ad vincendas tentationes, p. 114. n. 290
 Non omnis dolor efficax justificat extra Sacramentum, p. 115. n. 291
 Quis sit dolor & amor efficax, ibid. n. 295
 Dolor & timor impediunt liberum utrum rationem, p. 132. n. 380
 An dolor venialiter malus sufficiat ad justificationem, ibid. n. 383
 Quo modo possim magis dolere de peccato mortali alieno, quàm de veniali proprio, p. 144. n. 411
 Quis sit dolor formalis, p. 476. n. 7
 Quis sit dolor efficax, p. 477. n. 21
 Ad efficaciam doloris requiritur propositum emendationis formale vel virtuale, p. 514. n. 137
 Quid sufficiat ad efficaciam doloris circa præteritum, ibid. n. 188
 An sufficiat propositum generale cavendi peccata, p. 515. n. 188
 An sufficiat propositum generale, quod virtualiter se extendat ad singula in particulari, ibid. n. 191
 Trident. requirit positivam exclusionem voluntatis peccandi, p. 516. n. 192
 Saltem requiritur libera carentia voluntatis peccandi, ibid. n. 193

DOLOR SACRAMENTALIS.

Quis sit dolor sacramentalis, p. 475. n. 3
 Quid dolor sacramentalis debeat esse supernaturalis, ibid.
 Probatur ex Trident.
 Quid dolor sacramentalis debeat esse formalis, probatur ex Conc. Florent. & Trident. p. 476. n. 7
 An Scetus docuerit dolorem sacramentalem non debere esse formalem, ibid. n. 9
 Probabile putat Tamburinus in Confessione venialium sufficere dolorem virtuale, p. 478. n. 17
 Rejicitur ejus fundamentum, ibid. n. 18
 Tamburinus falsò allegat Suarium pro sua opinione, ibid. n. 20
 Suarez loquitur de remissione venialium, quatenus est effectus Sacramenti, p. 479. n. 21
 Sacramentum Penitentiae præcisè ad effectum remissionis venialium non requirit formalem attritionem, ibid. n. 22
 Suarez putat probabile, quod valeat Absolutio venialium absque Attritione supernaturali, ibid. n. 23
 Rationes propter quas illa opinio displicet, ibid. n. 24. & seq.
 Dolor de venialibus debet esse efficax, p. 480. n. 29
 An sufficiat ad dolorem sacramentalem dicere, *Dolus*, quod dolere non possim, ibid. n. 30. & seq.
 Dolor sacramentalis debet esse universalis de mortali, secus de venialibus, p. 481. n. 33
 An

peccatorum sit necessitas
activi aut sensitivi, p. 71.

nam, qui dicit, se nolle
se dolere, quod non possit
ibid. n. 62

summa appetitio doloris,
n.

parvus sufficit, si sit gravis
p. 104. n. 23

activi non enervat sollicitudinem
p. 109. n. 263

autem ex necessitate doloris
ibid. n. 264

nam dolor quantumcumque
p. 110. n. 263

magis conducit ad vincendum
p. 114. n. 260

justificat extra Sacramentum
p. 115. n. 261

ax, ibid. n. 261

liberum usum rationis,
ibid. n. 261

sufficiat ad justificationem,
ibid. n. 261

dolere de peccato mortali
p. 144. n. 240

li proprio, p. 144. n. 240

p. 176. n. 7

p. 477. n. 21

icitur propositum emendationis,
p. 114. n. 261

doloris circa praeteritum,
ibid. n. 261

terale cavendi peccata,
ibid. n. 261

terale, quod virtualiter sit
particulari, ibid. n. 261

n exclusionem voluntatis
p. 116. n. 262

entia voluntatis peccandi,
ibid. n. 262

MENTALIS.

is, p. 475. n. 3

beat esse supernaturalis,
ibid.

beat esse formalis, probetur
p. 475. n. 7

in sacramentali non de
ibid. n. 9

in Confessione venialium
p. 478. n. 17

alem, p. 478. n. 17

parium pro sua oportunitate,
ibid. n. 18

ne venialium, quatenus
p. 479. n. 21

precise ad effectum remissionis
requirit formalem Absolutionem,
ibid. n. 22

ad valeat Absolutio venialis
e supernaturali, ibid.

inio displicet, ibid. n. 24

e efficaci, p. 480. n. 29

mentalem dicere, *Dolor*,
ibid. n. 30. & seq.

esse universalis de mortali,
p. 481. n. 33

An

INDEX RERUM.

- An dolor universalis de venialibus retractetur per peccatum veniale subsequens, ita ut Absolutio non valeat, p. 483. n. 39. & seq.
- Sententia Suarii, non semper esse nullam Confessionem, quae fieret cum Attritione particulari, p. 484. n. 44. & seq.
- Quare ad effectum Sacramenti Penitentiae potius requiratur dolor universalis, quam Confessio universalis, ibid. n. 47
- Aliqui casus, in quo secundum Aliquos requiritur dolor de dispositio ad effectum, & non de pars Sacramenti, p. 486. n. 57. & seq.
- Responsio ad illos casus, p. 487. n. 59
- Nullus dolor est pars, qui non sufficiat ad effectum, & nullus requiritur ad effectum, qui non sit pars, ibid. n. 60
- Objectiones solvuntur, ibid. n. 61. & seq.
- Tam facile est iuxta Aliquos elicere dolorem ex motivo universalis Charitatis aut Spei, quam ex motivo particulari huius vel illius honestatis, ibid.
- Aequè difficile est elicere propositum universale, quam dolorem universalem, ibid.
- Deus non supplet defectum doloris in Sacramento Penitentiae, sicut nec defectus materiae aut formae in aliis Sacramentis, p. 488. n. 62
- Dolor sacramentalis debet ex se rendere efficaciter ad reconciliationem, ibid. n. 64
- Dolor sacramentalis debet, virtualiter saltem, detestari omne peccatum quod impedit reconciliationem, p. 489. n. 67
- Talis non est dolor praecisè propter turpitudinem furti, ibid.
- An requiritur major extensio propositi, quam doloris, ibid. n. 68. & seq.
- Requiritur carentia actualis propositi peccandi, ibid.
- Gratis videtur requiri bona fides, ut dolor particularis valeat, p. 490. n. 69
- Quare Christus potius requisivit dolorem universalem, quam Confessionem materialiter integram, ibid. n. 70
- Discrimen inter dolorem & propositum quo ad universalitatem ex Lugone, oppugnat, ibid. n. 71. & seq.
- Propositum universale videtur supponere dolorem universalem, ibid. n. 73
- Dolor ex natura sua potest implicite ferri ad illud peccatum, quod non occurrit, ibid. n. 73
- An Aliquis dolor sit necessarius ad essentiam Sacramenti Penitentiae, p. 493. n. 88
- Probatur ex praxi penitentium & Confessoriorum dolorem sacramentalem non posse subsequi Absolutionem, & ratio à priori est, voluntas Christi, p. 494. n. 92
- An dolor tempore debeat praecedere Confessionem, p. 495. n. 96
- Confessarii solent excitare penitentes ad exhibenda signa doloris post Confessionem, ibid. n. 97
- Quare potius Contritio debeat praecedere Absolutionem, quam Confessionem, p. 496. n. 99
- Dolor subsequens sit sensibilis per Confessionem praecedentem, ibid. n. 102
- An penitens, qui non cogitat de dolore quando confitetur, mentitur, ibid. n. 103
- Periculosum est in praxi differe dolorem usque ad finem Confessionis, p. 497. n. 104
- Item differe dolorem usque ad finem Absolutionis, ibid. n. 105
- An sufficit quod dolor concomitetur Absolutionem, ibid.
- Diversi modi, quibus dolor potest referri ad Confessionem, ibid. n. 108
- Dolor sacramentalis potest tempore antecedere Confessionem, p. 498. n. 109
- An debeat procedere ex intentione formali aut virtuali confitendi, ibid. n. 110
- Probatur sufficere relatio consequens ex communi sensu fidelium, p. 499. n. 113
- Non est omnimoda paritas inter dolorem baptismalem & penitentialem, ibid. n. 115
- Quare potius requiratur relatio aliqua doloris ad Sacramentum Penitentiae, quam relatio aliqua benedictionis Christianitatis ad Sacramentum Confirmationis, p. 500. n. 121
- An modus procedendi à dolore ad Confessionem sit magis connaturalis, quam vice versa, p. 501. n. 122
- Probatur sufficere relatio consequens doloris ad Sacramentum, exemplo satisfactionis, ibid. n. 124
- Discrimen inter satisfactionem & dolorem, ibid. n. 125
- Sufficit habitualis permanentia doloris, p. 503. n. 134
- Cur magis requiratur virtualis intentio, quam virtualis dolor, ibid. n. 135
- Probatur ex ratione, unum dolorem posse subterfuge duplici Confessione, p. 505. n. 142. & seq.
- An unus dolor possit subterfuge duplici Confessione de iisdem peccatis, p. 506. n. 147. & seq.
- Novus dolor elici potest ex eodem motivo, p. 507. n. 151
- An qui initio anni habuisset dolorem de aliquibus peccatis, possit singulis diebus confiteri illa peccata in virtute illius doloris, ibid. n. 154
- Non esse mortale confiteri unum veniale sine debito dolore, probatur quadrupliciter, p. 508. n. 157
- Quae sit materia, quae hic debet considerari, p. 508. n. 158
- Rejicitur quadruplex illa probatio, p. 509. n. 160
- Probatur esse peccatum mortale confiteri plura venialia, cum dolore tantum de uno, ibid. n. 162
- Probatur non esse mortale, ibid.
- An sit aliquod peccatum confiteri unum peccatum veniale absque debito dolore, p. 511. n. 171. & seq.
- Ad Confessionem venialium requiritur dolor supernaturalis, formalis, & efficax, p. 477. n. 13
- Potest dari dolor sufficiens de uno peccato veniali, qui non sit virtualiter de alio ejusdem speciei, p. 482. n. 36
- DOMINIUM. DOMINUS.
- Quid sit dominium, p. 639. n. 51
- Homo est dominus vitae spiritualis, secus corporalis, p. 195. n. 51
- DUBIUM. DUBIUS.
- Dubium aliud est de substantia, aliud de qualitate, aliud negativum, aliud positivum, p. 644. n. 63
- Quid sit dubium positivum & negativum, ibid. & n. seq.
- Si sit dubium de substantia actus secundum Marchantium nulla est obligatio confitendi, p. 647. n. 76
- Sententia Regii de hac re, ibid. n. 77
- Auctor amplectitur sententiam Marchant, ibid. n. 79
- Peccatum sic dubium non debet simpliciter dici peccatum, p. 647. n. 80
- In dubio an casus sit reservatus, non tenetur penitens adire Superiorem, p. 648. n. 81
- Adversariorum disparitas inter reservationem & obligationem confitendi rejicitur, ibid. n. 82. & seq.
- An Lutherus docuerit peccata dubia non esse confitenda, p. 649. n. 87. & seq.
- Concil. Trident. per peccata occultissima non intellexit peccata dubia, p. 650. n. 91
- Penitens stupidus qui dubitat de qualitate delicti, tenetur dubium suum Confessario, vel alteri vico docto aperire, p. 651. n. 93
- An praxis confitendi peccata dubia inducit obligationem, ibid. n. 94
- In dubio juris potest eligi pars minus tuta, p. 651. n. 97
- An possit aliquis absolvi à peccato dubio, etsi non teneatur illud confiteri, p. 653. n. 105. & seq.
- An peccato dubio in Confessione debeat adungi aliquod certum, ibid. n. 104. & 106

INDEX RERUM

Obligatio confitendi peccata dubia probatur ex praxi, p. 654. n. 108.
 An sit possibilis casus, in quo aliquis dubitet de Confessione aliquis peccati mortalis, p. 656. n. 117
 An possit aliquis esse certus de peccato commisso, & dubius de Confessione, ibid. & n. seq.
 Ex quo proventat, quod homo dubitet, an confesserit in aliquam delectationem, ibid. n. 119
 In tali dubio homo timorata conscientie potest praesumere partem benigniorem, homo perditur conscientia, debet presumere severiorem, ibid.
 Quod in Capitulis Conc. Trident. est dubium, resoluendum est ex Canonibus, p. 311. n. 504

E

EBRIETAS. EBRIUS.

Ebrietas est peccatum mortale contra sobrietatem, p. 193. n. 39
 An ebrietas, in qua praevideatur homicidium sit contra iustitiam, p. 734. n. 62
 Praevideans homicidium in ebrietate, peccat graviter contra iustitiam se inebriando, p. 753. n. 136
 Nunquam licet se inebriare, p. 800. n. 344
 Quare potius liceat sumere potum inebriantem usque ad violentam privationem usus rationis, causa sanitatis, quam ad eundem finem procurare pollutionem, ibid.

ECCLESIA.

Qui peccat in Ecclesiam, v. g. occidendo in Ecclesia, non defenditur ab illa, p. 212. n. 13
 Ecclesia permittit usum Sacramentalium peccatoribus, p. 328. n. 7
 Ecclesia potest interpretari praecepta divina, p. 551. n. 55
 Aliqui actus polluant Ecclesiam quia sacrilegi sunt, p. 801. n. 352
 Ejiciuntur ab Ecclesia qui defunctorum oblationes detinent, p. 869. n. 84
 Ecclesia fert leges suas etiam pro subditis futuris, p. 419. n. 14
 Ecclesia Curia potuit & potest in multis errare, p. 449. n. 68
 An Ecclesia praecipiat res difficiliore Confessione, p. 560. n. 19
 Ecclesia potest facere materiam liberam Sacramenti necessariam, p. 578. n. 101
 Dantur aliqui actus, qui ex natura sua repugnant libertati Ecclesiae, p. 803. n. 358
 Probatur ex Scriptura & Jure Canonico, ibid. n. 359
 Res accommodata Ecclesiae quasi sacra reputatur, p. 806. n. 373
 Probatur ex Conc. Toletano, quod Ecclesia habeat potestatem in actus merè internos, p. 571. n. 71. & seq.
 In Ecclesia est potestas praecipendi usum Sacramentorum, p. 556. n. 1
 Ecclesia saepe praecipit ea, de quibus non facile cognoscit in foro externo, p. 558. n. 10

ELECTIO. ELIGERE.

Sola electio efficax nata est generare virtutem, p. 58. n. 282.
 Sancti prius sunt electi, quam vocati à Deo, p. 236. n. 125
 Deus his quos elegit sine meritis, dat unde oriantur & meritis, ibid. n. 126
 Per electionis propositum non laxatur liberi arbitrii devotio, ibid.
 Deus elegit fideles sed ut sint, non quia jam erant, ibid. n. 128
 Nemo de facto potest eligere peccatum ad evadendam poenam, p. 163. n. 27

ELEEMOSYNA.

Non magis amor eleemosynae ex natura sua respicit

bonitatem ut sic, quam odium eleemosynae, p. 94. n. 193
 Qui diligit eleemosynam super omnia, necessitate ad dandum omnem eleemosynam possibilibus, p. 95. n. 196
 Obligatio iustitiae non semper evacuat rationem eleemosynae, p. 350. n. 125
 Eleemosyna exterior impenetrata ab actu malo, retinet suam bonitatem objectivam, p. 618. n. 117
 Quomodo eleemosyna, quae fit post mortem, sit peccatalem defuncto, p. 863. n. 86

ENS RATIONIS.

Ens rationis aliquando infert mutationem, p. 302. n. 461

ERROR.

Error ex crassa ignorantia non expellit habitum Fidei, sed error ex scientia etiam circa unum tantum articulum, cum quo non consistit assensus Fidei circa alium articulum, p. 760. n. 171. & seq.
 Illi errores non sunt peccata specie distincta, ibid. n. 173

ESAU.

Quomodo intelligendum quod Apostolus Heb. 12. scribit de Esau, p. 212. n. 15

ESSENTIA.

Deus non potest mutare essentias rerum, p. 266. n. 278
 An omne illud sine quo aliquid non potest concipi, sit de ejus essentia, p. 279. n. 247
 Non omne id, sine quo aliquid non potest existere, est de ratione ejus formalis, p. 299. n. 444
 In moralibus saepe manet essentia sine passionibus, p. 332. n. 30

EVA.

Eva non stultè egisset, si rogasset Deum pro gratia effraci, p. 230. n. 99

EVANGELIZARE.

Potestas Evangelizandi data est, Matth. ult. p. 383. n. 21

EVENTUS.

An eventus necessarius ex causa voluntaria non terminatus sit peccatum in sua causa, p. 844. n. 109
 Quid si prior voluntas fuerit revocata? ibid. n. 110. & seq.

An retractatio prioris voluntatis faciat effectum naturaliter subsequentem involuntarium, p. 846. n. 120

EUCHARISTIA.

Quantitas materiae in Sacramento Eucharistiae non est determinata jure divino, sed per inventionem ministris debet determinari, scilicet materiae Panis, p. 468. n. 159
 Forma Eucharistiae per se primo respicit materiam, & illam designat, & effectum circa illam significat, p. 511. n. 173

In Eucharistia res sunt Sacramenta, quot sunt distinctae hostiae, quae consecrantur, p. 513. n. 179
 Praeceptum Eucharistiae comprehendit infideles, p. 541. n. 4

Alia Sacramenta non sunt omnino similia Eucharistiae, p. 548. n. 41
 Ecclesia videtur significare, ad alia Sacramenta, praeter Eucharistiam, non esse necessariam Confessionem, p. 549. n. 42

An plures distributiones Eucharistiae in statu peccati mortalis sint unicum peccatum, p. 846. n. 30
 Sumpcio Eucharistiae est actus medicinalis & vindicativus, p. 716. n. 126

An Eucharistia remittat venialia ex opere operato, p. 344. n. 89

EXAMEN.

Quod sit diligens examen requisitum ad Confessionem legitimè inducendam, p. 632. n. 14
 Non requiritur exactissima & extraordinaria diligentia, p. 633. n. 16

Prætextu insufficientis examinis non sunt faciles rudes homines remittendi, ibid.

EXCOM.

INDEX RERUM.

EXCOMMUNICATIO.

Potest contingere, quod iustificatus a peccato incur-
rat excommunicationem, p. 848. n. 128
Contrarium Aliquis placet, saltem pro foro interno,
ibid. n. 129
Privatio passiva Sacramentorum est effectus Excom-
municationis, p. 918. n. 126
Excommunicatio est poena medicinalis, cito separet
a perceptione Sacramentorum, p. 920. n. 135
An penitens in Confessione debeat explicare circum-
stantiam excommunicationis, p. 772. n. 224

EXTREMA UNCTIO.

An ad valorem Extreme Unctionis necesse sit explici-
re nominari peccata, p. 441. n. 30
Ad Extremam Unctionem sufficit vita Catholice acta,
p. 710. n. 136
Forma Extreme Unctionis apud Græcos, item for-
ma Ambrosiana, p. 441. n. 31
Extrema Unctio remittit peccata venialia ex opere
operato, p. 343. n. 87
Ad hunc effectum non est opus novo aliquo fervore
vel devotione, p. 344. n. 88

EXTREMA.

Difficile est in extremis habere veram penitentiam,
p. 131. n. 377
An requiratur intensior displicentia peccatorum in ex-
tremis, ibid.
Cur Ecclesia nolit in extremis ministrari penitentiam
a pluribus ministris, p. 471. n. 174

F

FAMA.

Quid sit fama, & quid sit bona fama, p. 684. n. 33
Modus restituendi famam, p. 689. n. 53. & seq.

FEMINA.

Femina quæ peccavit cum Sacerdote satisfacit dicen-
do: *Peccavi cum habente votum Castitatis*, p. 730.
n. 46
Femina non tenetur conservare omnia, quibus potest
magis placere viro, p. 749. n. 120
Integritas corporis non est medium necessarium ad
placendum viro, ibid.
Peccat mortaliter vir qui videt feminam toram nudam,
tamen si fiat ex tali conspectu, non moveri ad
libidinem, p. 529. n. 257

FICTIO.

Quomodo se habeat fictio ad Baptismum & ad Peni-
tentiam, p. 418. n. 10
Quid per fictionem intelligatur, ibid.
Peccatum externum fictionis necessario coincidit cum
puncto Baptismi, sedus internum, p. 422. n. 28
An peccatum fictionis minus pertineat ad Peniten-
tiam, quam alia peccata, p. 423. n. 36. & seq.
Peccat mortaliter qui hæc confitetur peccatum morta-
le ut nunquam remissum, p. 513. n. 182

FIDES. FIDUCIA.

Quomodo habitus & actus Fidei possint dici principia
naturalia, p. 62. n. 12
Non cuiusque fiducia promittitur translatio moni-
tium, sed tantum excellenti, p. 129. n. 369
Ossenditur ex D. Augusti. Fidem peccatoris mereri re-
missionem peccatorum, p. 150. n. 482
An per se loquendo citius debeat elici primus actus
Fidei, quam Charitatis, p. 201. n. 83
Quomodo Fides sit cultus intellectualis, ibid. n. 84
Actus Fidei per se & intrinsece est honestus, ibid.
Sicuti Charitas est virtus distincta à Religione, ita &
Fides, ibid. n. 85
An sit eadem obligatio eliciendi actum Fidei post
amissam Fidem per infidelitatem, & eliciendi
actum Charitatis post amissam Charitatem per
peccatum mortale, ibid. n. 86. & seq.

Error Massiliensium, Fidem esse ex nobis, quem re-
sellit D. August. lib. de spir. & lit. c. 33. p. 222.
n. 61. & seq.

Perperam dicitur, Augustinum ibi solum voluisse si-
gnificare, consentire & dissentire esse officia
voluntatis, ibid. n. 64

FIERI.

Procurans aut præcipiens aliquid fieri, sæpe dicitur
causa effectus, p. 447. n. 60. & seq.
Quid dicatur regulariter fieri, p. 90. n. 165
Aliquid posse fieri, tamen si nunquam fiat, non debet
videri absurdum, p. 521. n. 218

FILIUS.

Filius habet verum dominium & proprietatem bono-
rum castrensiū & quasi castrensiū, p. 251. n. 120
Homo iustus est filius Dei adoptivus, non naturalis,
p. 275. n. 321

FINIS.

Volens ordinatè finem & mediā, prius vult finem,
p. 235. n. 125
Amor finis non semper continet æquivalenter actus
illos, qui sunt media necessaria, p. 489. n. 66
Finis mortalis invalidat Absolutionem, p. 614. n. 97
Finis principalis movet, p. 85. n. 137

FORNICATIO.

Fornicatio cum concubina æquè mala est sive conjun-
gatur Baptismo parvuli jam morientis, sive non,
p. 534. n. 278
Fornicatio sacrilega quavis sit physice unicus actus,
tamen moraliter duplex est, p. 671. n. 175
Qui vult efficaciter fornicari in ebrietate, peccat,
p. 800. n. 348
Non valet: Occulta fornicatio non polluit; ergo non
est sacrilega, p. 801. n. 353
Tres fornicationes successivæ debent explicari in Con-
fessione, p. 825. n. 28

FRATER MINOR.

Franciscanus frangens jejunium in Quadragesima pec-
cat dupliciter, p. 774. n. 233
Regula FF. Min. præcipit jejunium Quadragesimæ,
p. 775. n. 234
Præcepta Regule FF. Min. non esse vota, asserit Ro-
driguez, & probat ex Concil. Viennensi, ibid.
n. 235
Oppositum ostenditur ex eodem Conc. ibid. n. 236
Qui transgreditur præceptum expressum in Regula
FF. Min. facit secundum D. Thomam contra
obedientiam votum, p. 776. n. 238
An idem significet apud Dominicanos: *Promitto obe-
dientiam secundum Regulam*, quod apud nos: *Pro-
mitto Regulam*, ibid. n. 240
Frater Minor tenetur ad præcepta, consilia & c. eo
modo, quo in Regula traduntur, & non alio;
p. 777. n. 242
Præcepta Regule FF. Minor. sunt aliquo modo vota
solemnia, ibid. n. 243
In præceptis Regule FF. Min. dispensare potest Pon-
tiffex, immo etiam in votis essentialibus, ibid.
Præcepta Regule FF. Min. non sunt vota primaria, à
quibus dependeat essentia status Religiosi, ibid.
n. 244
Præcepta formalia Regule FF. Min. non possunt à
Superioribus relaxari, p. 778. n. 247. & seq.
An omnia præcepta Regule FF. Min. sint imposita per
obedientiam, ibid. n. 250. & seq.
Omnia præcepta Regule FF. Min. sunt leges proprie
dictæ, p. 779. n. 255
Frater Minor peccat speciali peccato contra virtutem
paupertatis, p. 780. n. 256
Omnia præcepta Regule FF. Min. tradita sunt per
obedientiam, ibid. n. 257

FRIGUS.

Expulsio frigoris non est causa introductionis caloris,
p. 152. n. 491

FRUI.

INDEX RERUM.

FRUITIO. FRUI.

Fruitio Dei non denominat hominem beatum, nisi
adit sanctitas subiecti, p. 313. n. 516
Fruitio Dei proprie est vita eterna, p. 360. n. 36
Gratia sanctificans est causa partialis fruitiois ex
Scoto, p. 364. n. 65
Fruitio non est a gratia ut causa totali, p. 365. n. 65
Quid sit frui bono creato, p. 65. n. 30

FUGA.

An possit dari actus meræ fugæ, p. 6. n. 20. & 21
Actus meræ fugæ in voluntate potest esse honestus,
p. 8. n. 27

An contritio sit actus honestus meræ fugæ, ibid.

FURARI. FURTUM.

Explicatur illud Philof. Qui furatur propter mechari &c.
p. 86. n. 142.

Furtum, homicidium & similia peccata prævisa in cau-
sa per se, sunt ejusdem rationis cum furto, ho-
micidio &c. expresse intentis, p. 734. n. 61

Ad furtum sufficit voluntas domini, quæ vult retinere
jus ad rem, quam videt furti, p. 26. n. 125

An per furtum fiat injuria Deo, p. 203. n. 95

In furto, jejuniis, voto & similibus potest certò assi-
gnari materia gravis, p. 207. n. 115

An furtum grave solum sit complexum aliquod ex plu-
ribus levibus furtis, p. 267. n. 283

An observatio pacis sit finis intrinsecus legis humanæ
prohibentis furtum, p. 767. n. 203

Quare furtum auri non sit diversum specie à furto ar-
genti, p. 790. n. 302

Quot modis committatur furtum sacrilegium, p. 805.
n. 369

Ex furto rei in ædem sacram depositæ non est actio
sacrilegii, ibid. n. 371

An peccet mortaliter qui furatur rem levem à Con-
fessario, est etiam eam assumat tamquam me-
dium, p. 807. n. 379

Est eadem moraliter actio furti, quæ auferitur verum
aurum, & quæ auferitur plumbum, quod puta-
tur aurum, p. 814. n. 408

G

GAUDERE.

Possim gaudere de aliquare, quam non possum pro-
curare, p. 799. n. 342

Non possum gaudere de venerea delectatione, quæ
concomitur pollutionem naturalem, ibid. n. 343

GEHENNA.

Quid Conc. Trident. sess. 14. cap. 4. intelligat per
gehennam & penas, p. 159. n. 6

Metus gehennæ secundum Trident. potest excludere
omnem voluntatem peccandi, p. 162. n. 24
& seq.

Fructus timoris gehennæ, p. 169. n. 62. & seq.

De bonitate & honestate timoris gehennæ non est du-
bitandum, p. 170. n. 66

Contrarium errorem damnavit Leo decimus, & ex
naturali ratione reprobat, ibid. n. 67

Non potest effugere dolores gehennæ, qui tantum
abstinet à peccato externo, ibid. n. 68

De timore inefficaci gehennæ loquitur passim D. Au-
gust. tamquam de frequentiori, ibid. n. 69

GRÆCI.

Multa laudabilia omiserunt Græci, postquam defece-
runt ab Ecclesia Romana, p. 396. n. 108

GRATIA.

Sine gratia actualibus non potest homo sufficienter
bene vivere, p. 62. n. 16

Gratia specialis non est omnibus communis, p. 63.
n. 17

Quæ ratione dona gratiæ necessaria ad justificationem
possint dici dona generalia, ibid. n. 19. & 20

Gratia efficax penitendi est specialis benevolentia,
ibid. n. 21

Duplex acceptio gratiæ ex D. Thoma, p. 64. n. 25
Secundum D. Thomam ad habendam gratiam sancti-
ficantem potest se homo preparare ex solo libero
arbitrio, ibid.

Sine gratia, non tantum monstrante, sed etiam ad-
juvante nihil fit boni, cui debetur merces æter-
na, p. 67. n. 40

Gratia data antiquis Patribus non fuit causa physica
& efficiens meritum Christi, p. 149. n. 475

Expulsio gratiæ non est causa introductionis peccati,
p. 152. n. 490

Gratia non exiit physice, nisi sit recepta, ibid. n. 493

Infusio gratiæ & receptio non sunt causalitates in re
distinctæ, p. 153. n. 493

Quid sit gratia actualis præveniens, p. 156. n. 507

Non est necessaria gratia habitualis, ut velimus par-
gari à peccatis, ibid. n. 508

Explicatur aliqua verba S. August. & S. Prosperi de
gratia actuali, ibid. n. 509

Physica ablacio gratiæ tantum ad aliquod tempus, non
est grave damnum, p. 195. n. 54

An carentia gratiæ habitualis adferat novum peccatum
mortale actuale, p. 199. n. 71. & seq.

Peccatoribus non semper deest gratia ad implenda
omnia mandata divina, ibid. n. 74

Homines iusti magis debetur gratia actualis, quam
peccatoribus, ibid. n. 75

Recuperatio gratiæ per Sacramentum Penitentiae, vel
alia à receptione gratiæ per Baptismum, p. 210.
n. 4

An aliquando resistatur gratiæ insufficienti, p. 223. n. 65

Quid sit resistere, ibid.

Non resistit, qui tamdiu cedit, quamdiu impellitur,
ibid. n. 66

Voluntas sæpe dissentit gratiæ sufficienti, ibid. n. 67.
& seq.

Homo potest dissentire gratiæ efficaci, etiam illi qui nulli
nunquam dissentiat, ibid. n. 69

Ut voluntas liberè consentiat huic gratiæ, non est
necesse ut eadem vel alia voluntas eidem gratiæ
aliquando dissentiat, ibid. n. 70. & seq.

Hominem aliquando dissentire gratiæ sufficienti, pro-
batur auctoritate D. August. D. Ambrosii. D. An-
selmi. & S. Prosperi, p. 224. n. 73. & seq.

Secundum D. August. datur gratia merè sufficienti,
p. 225. n. 77

Efficacia gratiæ non apparet, nisi ex voluntate, p. 228.
n. 90

Tamen si admitteretur Angelos bonos stitisse per libe-
rum arbitrium sine efficaci gratia, equidem de
hominibus in statu nature lapsis id admitti non
posset, p. 229. n. 94. & seq.

August. lib. 12. de Civit. Dei cap. 6. vel loquitur de
hominibus in statu nature integræ vel de aqua-
li affectione tantum in actu primo, ibid. n. 95

Quare passim S. August. inculcat gratiam efficientem,
p. 231. n. 104

Quare S. August. non attribuat efficaciam gratiæ di-
vine voluntati humane, ibid. n. 105

Deus nemini negat auxilium, saltem remotè sufficienti
ad salutem, p. 234. n. 118

Deum non dare omnibus gratiam proximè sufficientem
probat exemplum hominis iusti, p. 235.
n. 121

Deus operatur in nobis victoriam tentationis per au-
xilium gratiæ efficacis, ibid. n. 123

Apostolo datum est auxilium gratiæ efficacis absque
propria oratione, sed non sine oratione aliena,
ibid. & n. seq.

Probat defectus gratiæ proximè sufficientis exemplo
infidelium & parvulorum, p. 236. n. 130. & seq.

Causa parvulorum movit S. August. ut dicitur Apo-
stoli: Quomodo homines &c. non intelligeret de
omnibus omnino hominibus, p. 237. n. 132

Carentia gratiæ efficacis non est damnatio, p. 242. n. 158

Sola

INDEX RERUM.

Sola gratia sufficiens non liberat à damnatione, & ideo à S. August. non vocatur misericordia, p. 243 n. 160
Deus non subtrahit omnem gratiam sufficientem, quamdiu homo vivit, vel si aliquando subtrahit, homo non peccat demeritorie in eo, quod necessarium facit defectu illius gratiæ, ibid. n. 161
Deus ostendit divitias gloriæ suæ, quando uni providet gratiam efficacem, alteri tantum sufficientem, p. 246. n. 275
Potentior est gratia quam Christiani accipiunt, quam quæ Adæ fuit collata, p. 256. n. 222
Carentia gratiæ habitualis est pœna peccati originalis vel actualis, p. 257. n. 225
Gratia habitualis non sufficit hodie ad perseverandum, ibid. n. 226
Idem est gratiam deferere, & à gratia excidere, p. 259. n. 238
Proprium est gratiæ actuali, quod ad solos actus datur, ibid. n. 239
Gratia habitualis est participatio immutabilis boni, p. 260. n. 244
Sine gratia in statu innocentie non fuisset ullum meritum, ibid. n. 245
Gratia habitualis non est meritum, ibid.
Duodecim nomina, quibus S. August. appellat gratiam voluntatis, p. 261. n. 253
An ex illis aliquod adhibuerit S. August. gratiæ perseverantiæ concessit Adamo & Angelis, p. 262. n. 254. & seq.
Gratia in nihilum destruitur, sicut de nihilo producit, p. 270. n. 299. & seq.
Quæ sit independentia gratiæ à subiecto, p. 271. n. 303
Scriptura non tribuit gratiæ majus jus ad gloriam, quam bonis operibus, p. 275. n. 322
Gratia solum expellit moraliter peccatum, ibid. n. 325
Infusio gratiæ est signum voluntatis Dei remittentis peccata, ibid. n. 326
Sicut Baptismus est causa remissionis peccati, sed moralis tantum, ita etiam infusio gratiæ, ibid. n. 327
Gratia justificans ex ordinatione divina facit nos amicos & filios Dei adoptivos, p. 276. n. 328
Gratia est objectum formale amoris Dei, p. 277. n. 333
Privatio gratiæ non ingreditur conceptum essentialem peccati habitualis, p. 281. n. 353
Quare Deus possit esse causa privationis gratiæ, sed non rectitudinis debiti, p. 282. n. 358
Privatio gratiæ est defectus inseparabiliter consequens peccatum, ibid. n. 359
Ut gratia reddat hominem amicum Dei, necesse est ut expellat quodcumque peccatum mortale, p. 284. n. 369
Probatur ex Trident. infusionem gratiæ & expulsionem culpæ non esse unam mutationem, p. 286. n. 377
Non est ordo aliquis causalitatis inter infusionem gratiæ & expulsionem culpæ, ibid.
An gratia magis inferat carentiam culpæ, quam è contrario, ibid. n. 378
Per gratiam Dei verè & propriè sumus filii Dei, licet non ex sola natura rei, p. 288. n. 387
Fortè hodie definitum est, parvulis in Baptismo conferri gratiam informantem, p. 289. n. 394
In esse morali gratia æquivalere pluribus formis, p. 291. n. 399
De facto datur infusio gratiæ sine remissione peccati, ibid. n. 400
Infusio gratiæ est perfectior & primariò à Deo intentata, ibid. n. 401
Pro opposita sententia adducitur D. August. & explicatur, ibid. n. 402. & seq.
Objectio ex Scriptura i. Ioan. 3. solvitur, ibid. n. 404
Prima gratia habitualis est simpliciter gratia, secus ejus augmentum, p. 295. n. 421

S. August. agnoscit eandem gratiam infundi parvulis & adultis, p. 326. n. 581. & seq.
S. August. distinguit actum gratiæ ab habitu gratiæ, p. 326. n. 583. & seq.
Gratia debita meritis remissis datur in instanti mortis, p. 349. n. 117
Licet gratia sit præmium operum, equidem potest etiam esse dispositio ad gloriam, p. 364. n. 59
Gratia est semen gloriæ & principium ejus effectivum, ibid. n. 62. & seq.
Deus per modum præmii potest infundere majorem gratiam, quam sit præexistens, ibid. n. 63
Gratia non potius debet commensurari præsentis dispositioni, quam gloriæ, p. 365. n. 67
Aliqui docent, Contritionem Charitate perfectam esse meritum de condigno primæ gratiæ, ibid. n. 70
Deus non dat primam gratiam propter opera præcedentia, tamquam merita de condigno, p. 366. n. 71
Recuperatio gratiæ colligitur ex Scriptura & ratione, ibid.
An sit inconveniens, quod resurgens semper resurgat in majori gratia, p. 367. n. 76. & seq.
Gratia est aliquando hominibus peccatum, neque oppositum docet D. August. p. 329. n. 227. & seq.
Gratia efficax est propria electorum, ibid. n. 229
Scotus nunquam negavit gratiam habitualem, p. 368. n. 492
Gratia habitualis est semen Dei, p. 315. n. 522
De facto non sit remissio peccati mortalis absque infusione gratiæ, p. 269. n. 291
Explicantur verba Christi Lucæ 7. *Cui minus dimittitur &c.* ibid. n. 293
Infusio gratiæ & remissio culpæ, non sunt simpliciter una mutatio, ibid. n. 295
Gratia habitualis producit ut quoddam independentens à subiecto, p. 272. n. 307
Sine gratia adjuvante nihil possumus habere veræ sanctæque pietatis, p. 480. n. 26
Cur Deus potius huic, quam illi det gratiam efficacem, est pro nunc inscrutabile, p. 226. n. 83
Deus nulli injustè negat gratiam efficacem, ibid. n. 84
GUBERNATOR,
Gubernator qui furatur bona subditorum, videtur peccare duplici peccato injustitiæ, p. 745. n. 104
GULA,
Quare gula & ebrietas sint peccata specie distincta, p. 723. n. 18

H

HABITUS.

Idem habitus virtutis inclinat ad actum liberum & necessarium, p. 52. n. 252
Habitus inclinat ad entitatem physicam, & non tantum ad moralem, ibid.
Idem habitus potest producere actum bonum & malum, ibid.
Major facilitas propriæ penitentiae oritur ex alio habitu adjuncto, p. 53. n. 254
Habitus est perfectio simpliciter, quam in suo conceptu essentiali non involvit voluntas, p. 54. n. 263
In Deo habitus superadditi forent superflui, p. 55. n. 267
Habitus non generatur in naturaliter inclinatis ad unum, ibid. n. 269
Habitus non tantum datur ad facilitandum, sed etiam ad quandam perfectionem individualem, p. 56. n. 271
Differentia inter habitum principii & conclusionis ex una parte, & habitum Charitatis ex altera, p. 112. n. 281
Habitus virtutis & vitii in gradibus remissis simul consistere possunt in eadem voluntate, p. 228. n. 364
M m m m m
Secun-

INDEX RERUM.

Secundum Aliquos habitus supernaturales amoris optimè componuntur cum habitu intensissimo odii, ibid.

Habitus malus continuatur usque ad finem vite multum retrahit ab actu penitentiae, p. 131. n. 379

Non infunditur habitus Fidei ante primum actum Fidei, nec habitus Spei ante primum actum Spei, p. 155. n. 153

Per habitum perfectius participamus naturam divinam, quam per actum, p. 315. n. 525

Magis conveniens fuit, quod vita supernaturalis consisteret in principio operationum supernaturalium, ibid. n. 526

Habitus malus continuatur usque ad finem vite multum retrahit à penitentia, p. 109. n. 126

HABITUS INFUSUS.

Ratione naturali non potest probari habitus infusus Fidei, neque Spei, neque Charitatis, p. 11. n. 42

Multò minus virtutum moralium, ibid. n. 43

Possit per ulteriorem intentionem, quam dat habitus infusus Charitatis actui, intelligi ratio meriti, p. 106. n. 249

HABITUS SUPERNATURALIS.

Ex nullo actu nostro vel circumstantia ejus probari potest dari habitum supernaturalem, p. 105. n. 246

Qualiter habitus supernaturalis sit ratio accipiendi naturam & actum ex Scoto, p. 106. n. 250

Habitus supernaturalis concutit efficienter ad actum, p. 107. n. 250

Habitus supernaturalis specie physica distinguitur ab habitu naturali, ibid. n. 251

Habitus supernaturalis est principium connaturale potentiae, p. 264. n. 64

Scotus per intentionem ulteriorem, quam docet habitum supernaturalem dare actui, non intelligit gradualum, p. 105. n. 246

HÆRESIS. HÆRETICUS.

Non licet legere libros hæreticorum, etsi hic & nunc non sit periculum perversionis, p. 697. n. 88

An sit differentia specifica inter hæresim & errorem ex culpabili ignorantia, p. 759. n. 169. & seq.

Quis sit hæreticus, p. 760. n. 170

Omnes hæreses sunt ejusdem speciei, p. 790. n. 303

Quæ sit præfata malicia hæresis, p. 792. n. 311

An hæretici teneantur præcepto annuæ Confessionis, p. 562. n. 30

Perfecta cognitio non est circumstantia substantialiter requisita ex parte objecti in peccato hæresis, p. 761. n. 176

HOMICIDA. HOMICIDIUM.

Denominatio homicidæ est valde impropria, similis denominationi patris, p. 848. n. 127

Cur potius quando plures homines occiduntur uno actu sint plura homicidia, quam plura furta quando quis furatur simul integrum millionem, p. 639. n. 43

Quid si aliquis furaretur millionem pertinentem ad diversos dominos, ibid. n. 44. & seq.

An homicidium commissum in ebrietate sit distinctè explicandum in Confessione, p. 844. n. 108

An homicidium in ebrietate sit formaliter peccatum, p. 145. n. 114. & seq.

An qui venenum dedit dicatur verè homicida, si dormiat quando venenum bibitur, p. 867. n. 76

Tria homicidia successiva debent explicari in Confessione, p. 825. n. 28

An sit obligatio confitendi homicidium, de quo dubitatur, an fuerit perfectè deliberatum, p. 652. n. 101. & seq.

HOMO.

Homo potest resistere malæ voluntati, p. 243. n. 162

Homo in multis deficit, nisi speciali auxilio Dei faveatur, p. 69. n. 51

Homo creatus & generatus sunt ejusdem speciei, p. 107. n. 252

Homo in puris naturalibus est placius Deo, non tamen acceptus specialiter, p. 314. n. 519

HONESTAS.

Honestas, quæ movet ad propriam & alienam penitentiam, est ejusdem speciei, p. 54. n. 170

Major est honestas operantis bonum internum & eternum, quam solum bonum internum, p. 364. n. 64

HONOR.

An unus honor per alterum possit compensari, & fama per aliam, p. 786. n. 184

Æqualis bonitatis est honor, qui deferretur Deo in se, & prout relict in Sanctis, p. 786. n. 186

HORÆ CANONICÆ.

Unica recitatione Matutinæ & Laudum, non potest satisfieri obligationi duorum dicarum, p. 589. n. 153

Qui primò manè recitat Horas Canonicas, perficit implet votum eas recitandi singulis diebus, p. 546. n. 30

I

JACTANTIA.

EX quo sumatur deformitas mortalis in peccato jactantia, p. 787. n. 186

Sæpè est obligatio explicandi in Confessione speciem peccati mortalis, de quo quis se jactavit, ibid. n. 287

Quod sit objectum jactantia quæ talis, ibid. n. 287

Jactantia opponitur vel humilitati, vel reverentia Deo debita, ibid. n. 289

Jactantia non est formalis contemptus virtutis, p. 292

IDOLOLATRIA.

Idololatria destruit unitatem Dei, p. 302. n. 81

Qui ex metu mortis exterius tantum colit idola, graviter inhonorat Deum, ibid. n. 84

An teneatur ad restitutionem honoris divini cessante idololatria, ibid.

JEJUNARE. JEJUNIUM.

Faber ferrarius five lignarius etsi dives sit non teneatur die jejunii cessare ab opere, ut possit jejunare, p. 133. n. 273

Idem jejuniū potest deservire pro materia integrali duplicis Sacramenti, p. 501. n. 144

Lex jejunii potest me hodie obligare, secus crastinæ die, p. 673. n. 114

Jejunium vigilie alicujus Sancti non præcipitur ut immediate per illud aut Deum aut Sanctum colamus, p. 773. n. 158

Quod sit motivum intrinsecum illius jejunii, ibid.

Si ad votum jejunii accedat præceptum Superioris transgrediens peccat duplici peccato, p. 774. n. 151

Idem dicendum si accedat præceptum Confessionis, ibid. n. 232

IGNIS.

Essentia ignis non est activitas, p. 432. n. 83

IGNOMINIA.

Quomodo Deus tradat in passionem ignominiam, p. 247. n. 182

IGNORANTIA.

Ignorantia non est peccatum propriè dictum in puris, sed magnum aliquod malum, quoniam ex primo parente, p. 244. n. 165

Ubi etiam ignorantia & concupiscentia in quolibet baptizato, ibid. n. 166

Cur Deus laudandus, etsi ignorantia & concupiscentia forent hominis peccata, ibid. n. 167

Quamquam anima in ignorantia & difficultate nata sit, non tamen ad permanendum in ea cogitur, ibid.

Tamen si Deus nulli homini lapsio dedisset facultatem se liberandi ab ignorantia & difficultate, non foret injustus, p. 245. n. 171

Q

INDEX RERUM

Æterna duratio poenæ non arguit simpliciter infinitatem in culpa, ibid.

INFIRMUS.

Quis infirmus indigeat intensiori displicentiâ, p. 131. n. 378

Infirmus, qui in absentia Confessarii dedit signa poenitentiae, non solum potest, sed etiam debet absolvi, quando de tali signo constat per testes, p. 609. n. 76

Sufficit unus testis, etiam infidelis, dummodo sit fide dignus, ibid. n. 77. & seq.

Non requiritur testimonium immediatum, neque quod detur in praesentia infirmi, p. 610. n. 79

An in tali casu fiat Confessio absenti, ibid. n. 80

An infirmus tunc conuincatur in praesentia quasi per interpretem, ibid. n. 81

Non ducitur efficax argumentum à matrimonio per interpretem, ad Confessionem per interpretem, ibid. n. 85

An qui testantur infirmum dedisse signa poenitentiae censeantur ejus interpretes, p. 611. n. 86

An Decretum Clem. VIII loquatur tantum de Confessione stricta, p. 612. n. 87. & seq.

Clem. VIII. noluit prohibere Abolutionem, quando infirmus dedit signa poenitentiae in absentia Confessarii, ibid. n. 90

INFLUENTIA.

Quæ sit communis influenza, p. 62. n. 13

INFUNDERE.

Actus minus usitate dicitur infundi, p. 313. n. 516

INIQUITAS.

Iniquitas persequentium Christum non est orta ex Dei consilio, p. 249. n. 189

INJURIA.

Non omni peccato mortali sit injuria notabilis Deo, p. 23. n. 104

Ad veram injuriam sufficit voluntas retinendi jus in rem ablatam, p. 26. n. 126. & seq.

Nullus est, qui faciat alteri injuriam, nisi qui fieri sibi nolit, p. 69. n. 47

Judex occidendo reum in Ecclesia, facit ei injuriam, p. 675. n. 192

Transgressio legis humanæ aliquando est injuria personalis, ut etiam transgressio legis divinæ, p. 25. n. 118

INJUSTITIA.

Qui confitetur injustitiam mortalem, hoc ipso satis exprimit malitiam gravem contra Charitatem, p. 196. n. 66

INNOCENTIA.

Majus est beneficium conservare innocentiam, quam inspirare poenitentiam ex Scoro, p. 61. n. 9. & p. 370. n. 90

Homo magis ingratus est cadendo ab innocentia, quam à poenitentia, p. 371. n. 96

Aliquorum sententia, gravis esse relabi post justificationem, quam recedere ab innocentia, p. 372. n. 100

INOBEDIENTIA.

Ad peccatum inobedientiae sufficit voluntas obligandi, estd Legislator desideraret inobedientiam, p. 26. n. 126

An inobedientia in Deum specie differat ab inobedientia in hominem, p. 770. n. 214 & seq.

Inobedientia non censetur positiva inhonoratio Superioris, si desit formalis contemptus, p. 771 n. 217

INSTRUMENTUM.

Ulus instrumenti ad finem suum potest esse malus materialiter, p. 838. n. 82

INTELLECTUS.

Intellectus per rem ipsum actum scientiae similis interret Conclusioni, quam per intensum actum operantem, p. 118. n. 307

INTENSIO.

Quid sit intensio essentialis, p. 106. n. 247

Explicatur Scriptura & auctoritates SS. Patrum, quæ videntur requirere certam intentionem gradatam ad perfectam Conitionem, p. 107. n. 153. & seq.

Explicatur Conc. Trident. quod videntur requirere ad perfectam Conitionem intentionem gradatam, p. 109. n. 261. & seq.

Intensio & remissio aliquando possunt & debent determinare speciem, p. 110. n. 269

Intensio gradualis in actu fit ex vehementia objecti moventis, p. 118. n. 307

INTENTIO.

Efficax intentio finis infer electionem mediæ necessarii, p. 162. n. 23

Quam intentionem debeat habere Sacerdos, quando proferit verba Abolutionis, p. 444. n. 45

Intentio virtualis sufficit ad Sacramentum ministrandum, secus habitualis, p. 464. n. 122

Diverfo modo concurrent intentio poenitentis ad Abolutionem, quam infirmi ad Extremam Unctionem, p. 471. n. 175

Ab intentione poenitentis pendet, ut accusatio facta coram pluribus simul, sit una vel multiplex confessio, ibid.

Intentio communicantis nec physice nec moraliter multiplicat manducationes, ibid. n. 177

Non requiritur alia intentio in suscipiente Ordinamentum more Latino, quam more Græco, p. 404. n. 117

An intentio interpretativa sufficiat in aliis Sacramentis à Poenitentia, p. 501. n. 116

Intentio obtinendi Abolutionem, saltem habitualis, debet durare à primo verbo essentiali Abolutionis usque ad ultimum, p. 402. n. 129

Ad satisfactionem non requiritur intentio satisfaciendi, quod probatur ex Conc. Trident. & ratione, p. 879. n. 133

Confirmatur exemplo meriti, ad quod non requiritur intentio merendi, ibid.

INVIDIA.

Si ex invidia peto à Deo ut occidat Joannem, non potest Deus me exaudire, p. 616. n. 105

IRASCI.

Aliquando potest accidere, ut qui ex majori passione irascitur, facilius mutet animum, p. 822. n. 113

IRREGULARITAS.

Lex infligens poenam irregularitatis propter homicidium est pure penalis, p. 746. n. 107

Ad incurrendam irregularitatem sufficit actus externus necessarius, cûi precessisset retractatio, p. 846. n. 130

IRRELIGIO.

Irreligio non est species atoma, p. 872. n. 180

IRREVERENTIA.

Deus de absoluta potentia potuisset non prohibere irreverentiam, p. 130. n. 25

Non potest eam præcipere, ibid. n. 24

An irreverentia contra Deum specie differat ab irreverentia contra hominem, p. 770. n. 214 & seq.

JUDEX. JUDICARE.

JUDICIUM.

Judex tenerur peccaturus punire, etiam ex justitia commutativa, p. 22. n. 99

Quid sufficiat ad potestatem judicativam, p. 391. n. 63

Peccatum judicari debere ab homine, non est juris naturæ, p. 395. n. 104 in jud.

INDEX RERUM.

In judiciis humanis verba interpretativa æquivalent enuntiativis, p. 446. n. 55
Quando judicandum pro libertate, & quando pro lege, p. 656. n. 116
Aligua disparitas inter judicium seculare & sacramentale, p. 964. n. 320

JULIANUS.

Julianus ut sit vera virtus, attendendum dicit, quid, non propter quid agatur, p. 66. n. 35

JURARE JURAMENTUM.

An juramenta omnino indeliberata orta ex consuetudine jurandi, sint peccata in sua causa, p. 754. n. 140. & seq.
Disparitas inter juramentum falsum in ebrietate, & ex inadvertentia, ibid. n. 142
Juramenta sunt ejusdem speciei, sive jurentur per Deum in se, sive ut in Sancto reluctantem, p. 789. n. 296
Quando homines jurant per Sanctos, eorum intentio solet dirigi in Deum, ibid. n. 297
Juramentum falsum prolatum ab eo, qui invincibiliter ignorat substantiam juramenti, nullam habet malitiam objectivam, p. 755. n. 146
An qui eandem rem pluribus juramentis falsis confirmat in eodem colloquio uno iracundie calore, debeat numerum juramentorum in Confessione explicare, p. 826. n. 31

JURISDICTION.

Prælati Religionis gaudet duplici potestate, jurisdictionis videlicet, & dominativæ, p. 779. n. 252
Quid sit potestas jurisdictionis, ibid.
Potestas jurisdictionis accipit Prælati Religionis à Pontifice, ibid. n. 253

JUSTIFICATIO.

Enumerantur à Conc. Trident. sess. 6. c. 6. plures actus preparatorii ad justificationem, qui tamen non omnes debent esse distincti & formales, p. 76. n. 85. & seq.
Docent Aliqui ad justificationem extra Sacramentum sufficere dejectionem peccati ex motivo obedientie, Religionis, aut penitentie specialis, p. 83. n. 124
Durandum dicit, sufficere dolorem ex motivo Spei, ibid. n. 125
Hæc doctrina minus consonat Conc. Trid. ibid. n. 127
Ille actus certius & proximius disponit ad justificationem, qui perfectius averit à peccato, & convertit ad Deum, p. 84. n. 129
Quod aliquis actus justificet, non habet ex natura sua, sed ex liberali Dei voluntate, ibid. n. 130
Conc. Trident. sess. 14. c. 4. loquitur de Charitate actuali, ibid. n. 131
In Sacramento Penitentis inferior dolor disponit ad justificationem, ibid. n. 133
Scotus non docuit actum Spei sufficere ad justificationem extra Sacramentum, p. 85. n. 135
Aliquid plus requiritur ad actum meritorum primæ justificationis, quam secundæ, p. 87. n. 147
Fides, quæ credo me posse justificari, non est spes veniæ, p. 88. n. 154
Amor Dei propter se super omnia absque explicito dolore justificat extra Sacramentum, p. 89. n. 160
Scripturæ, quæ videntur requirere ad justificationem penitentiam, intelligendæ sunt de penitentia explicita vel acti æquivalente, ibid. n. 162
Homo immemor peccatorum potest justificari, ibid. n. 163
Incertitudo justificationis ostenditur ex Apostolo, p. 133. n. 386
Homo non justificatur sine omni dispositione, p. 148. n. 472
Quid sit justificatio, p. 161. n. 16
Verba Conc. Trident. sess. 6. cap. 6. possunt accommodari justificationi impii intra & extra Sacramentum, p. 168. n. 56

Conc. ibi non intendit enumerare omnes & solos actus omnino necessarios ad justificationem, ibid. n. 57

Conc. describit ibi dispositionem, quæ optima est, ibid. n. 58

Ly, Diligere incipimus, ibi non significat imperfectionem sed novitatem actus, ibid.

Justificationis exordium sumendum est à Dei gratia, p. 149. n. 474

In justificatione iustitiam in nobis recipimus, p. 272. n. 308

Conc. Trident. non negat aliquem favorem Dei concurrere ad justificationem, p. 287. n. 381. & seq.

Favor Dei, qui concurrat ad justificationem, non sequitur gratiam jam iniussam, ibid. n. 384

Unica est causa formalis justificationis, sed non indivisibilis, p. 288. n. 389

Duplex mutatio in justificatione variè probatur, p. 289. n. 391. & seq.

Scotus non est primus inventor meriti congrui justificationis, p. 292. n. 407

An bene sequatur: expulsio culpæ est prior, ergo gratia non est unica causa formalis justificationis, p. 287. n. 380

Per gratiam justificationis aliquando intelligitur tota series auxiliorum, quibus ad justificationem disponimur, p. 295. n. 422

An Trident. sess. 6. c. 8. illam seriem intellexerit, ibid. n. 423

Alius locus Trident. ostenditur non repugnare merito congruo justificationis, ibid. n. 424

Utrum penitentia, per quam remittuntur peccata, sit forma justificans, p. 309. n. 495

Quæ sit causa formalis justificationis, ibid. n. 496

Probatum aultum extra Sacramentum justificari gratiâ habituali tamquam formâ, p. 310. n. 498

Prima ratio Adversariorum desumpta ex Scriptura, solvitur, ibid. n. 499. & seq.

Dilectio & Contritio sunt causæ instrumentales justificationis, ibid. n. 501. & seq.

Dilectio est dispositio ad justificationem, p. 311. n. 503

Gratis asseritur alia forma justificans præter gratiam habitualement, ibid. n. 506

In justificatione adulti non necessariò insunditur actus Spei, p. 313. n. 516

Scotus nuppiam agnoscit duplicem formam justificationem, p. 314. n. 520

Nihil clariùs est in Scoto, quam Contritionem charitate perfectam esse solum dispositionem præviâ ad justificationem, ibid. n. 521

An ad justificandum sufficiat, saltem amor beatificus, p. 315. n. 524

Conc. Trident. tantum meminit justificationis impii, quæ est digna gloria tanquam hæreditate, p. 316. n. 530

Justificatio est distinctum beneficium post Contritionem, p. 317. n. 537. & seq.

Deus disposuit nos gratis justificare, p. 325. n. 578

Quid sit gratis justificari, ibid.

Aligua Contritio aut dilectio potuisset esse forma justificans, de facto nulla est, p. 326. n. 580

Neque ex Scriptura, neque ex Conc. neque ex SS. PP. probatur duplex forma justificationis, p. 313. n. 512. & seq.

Modus disponendi se ad justificationem ex Trident. p. 130. n. 374

Non possumus esse certi de nostra justificatione, p. 132. n. 383

Causæ aliquæ ex quibus oritur hæc incertitudo, ibid. n. 384

JUSTITIA.

Penitentia specialis distinguitur à justitiâ tam commutativa, quam distributiva, p. 20. n. 90

M m m m m m 3 Justitia

INDEX RERUM

- Justitia duplex legalis & particularis, hæc etiam duplex, *ibid.* n. 93
 Justitia ad alterum dividitur in commutativam & distributivam, *ibid.*
 Medium justitiæ commutativæ non consistit in indivisibili, ut etiam medium temperantiæ, p. 809. n. 387
 Justitia commutativa non potest esse simpliciter in Deo respectu creaturæ, p. 20. n. 9
 Quis actus inter omnes actus justitiæ sit nobilior, p. 22. n. 98
 An justitia Dei sit virtus distincta ab ejus voluntate, *ibid.* n. 103
 An deus justitia strictè dicta, hominis ad Deum, p. 25. n. 119
 Datur justitia strictè dicta inter Patrem & Filium, *ibid.* n. 120
 Justitia inclinat ad servandum jus Dei circa bona extrinseca, *ibid.* n. 121
 Quæ sit latitudo mediæ justitiæ commutativæ ex Scoto, p. 899. n. 42
 Justitia vindicativa etiam est in ministro exequente poenam, quamvis minus principaliter, p. 29. n. 136
 Quomodo possit eadem carentia justitiæ esse culpa & poena, p. 31. n. 145
 Justitia vindicativa assimilatur gratitudini, p. 33. n. 157
 Non potest habere actum absolutum & efficacem ante peccatum, *ibid.* n. 158
 Potest habere actum inefficacem, p. 34. n. 159
 Obligatio justitiæ, obediendi &c. per primum actum perfecte exiungitur, p. 44. n. 212
 Quæ sit latitudo mediæ justitiæ vindicativæ, p. 899. n. 43
 Justitia inclinat ad solvendum pretium summum, secundum ad solvendum id, quod excedit omne pretium justitiæ, p. 44. n. 214
 An secundo possit satisfieri eidem præcepto & eidem debito justitiæ, *ibid.* n. 215
 Justitia & misericordia in Deo habent effectus distinctos, p. 54. n. 261
 Qui sunt illi effectus, *ibid.* n. 262
 Justitia & misericordia habent diversa propria motiva, p. 55. n. 264
 Est probabile justitiam & misericordiam in Deo distinguere formaliter, *ibid.* n. 265
 Justitiam & misericordiam in Deo non distinguere formaliter probatur & variè confirmatur, *ibid.* n. 266. & seq.
 Cur magis proprie in Deo ponatur justitia, quam temperantia, p. 56. n. 270
 Quæ sit vera justitia secundum D. August. p. 66. n. 36
 Justitia solum prohibet accipere res alienas, domino rationabiliter invito, p. 143. n. 445
 Quid sit justitia, p. 204. n. 99
 Non potest homo extendere legem divinam justitiæ vindicativæ, p. 880. n. 134
 Justitia punitiva respicit commodum alienum, p. 771. n. 218
 Justitia punitiva non respicit gradum indivisibilem poenæ correspondentem culpæ, p. 894. n. 25
 Per justitiam vindicativam Deus constituit quemlibet hominem suum ministrum ad vindicandum in seipsum, p. 56. n. 272
 Per justitiam vindicativam Deus non dicitur poenitere, *ibid.* n. 273
- JUS.**
- Jus Dei potest aliquando à nobis ladi, p. 26. n. 123
 Hoc non repugnat perfectissimo dominio Dei, *ibid.*
 Tali casu simpliciter est Deus nolens, *ibid.* n. 124
 Jus Dei respici potest ab eadem virtute ante & post offensam, p. 33. n. 157
 Potest Deus remittere jus ad grave odium ex fornicatione, & retinere jus ad leve odium ex eodem peccato, p. 267. n. 284
- Duplici titulo competit homini jus ad gloriam, titulo hereditatis, & titulo mercedis, p. 319. n. 31
 Aliquis potest habere jus ad majorem gloriam, quam habeat, aut habiturus sit gratiam, p. 319. n. 52
 Exempla in quibus aliqui invalidè cedunt jure suo, p. 747. n. 111
 Quid significet in jure ly *Incontinenti*, p. 971. n. 346
- L**
- LECTIO HORARUM.**
- Inis lectionis Horarum est solutio debiti, quod habet Ecclesia ad Deum colendum, p. 582. n. 154
 Disparitas inter præceptum recitandi Horas hæc hora & hæc dies, p. 191. n. 165
- LEGISLATOR.**
- Legislator habet jus ne fiat transgressio legis, p. 156
 Quæ sit causa obligationis Legislatoris, p. 566. n. 50 & seq.
 Legislator quodammodo sibiipsum præcipit & obedi, p. 567. n. 51
 Voluntas Legislatoris est præferenda auctori verborum, p. 554. n. 108
 Legislator potest materiam liberam temperantiam, &c. necessarium, p. 672. n. 115
 An Legislator divinus & humanus respiciant diversum speciem finem, p. 767. n. 201. & seq.
 An Legislator humanus possit iteratè præcipere eandem rem cum animo inducendi novam obligationem, p. 768. n. 205
- LEX.**
- Lex Evangelica est regula communissima, p. 61. n. 13
 Sola legis prævaricatio est peccatum proprie dictum, p. 68. n. 47
 Requiritur lex ad dignitatem formalem poenæ, quamvis non ad fundamētalem, p. 274. n. 314
 Leges Ecclesiasticæ non obligant cum gravi damno corporali aut spiritali, p. 461. n. 116
 Disparitas aliqua inter abrogationem legis & abolitionem à peccatis, p. 382. n. 12
 Lex poenalis respicit actum futurum, non præteritum, p. 543. n. 16
 Factum extraordinarium non statuit legem, p. 389. n. 49
 Cessante fine legis in casu particulari, non cessat lex, p. 529. n. 257
 Quædam leges obligant absolute ad actus omnes & singulos, aliz obligant ex suppositione, p. 541. n. 8
 Lex non debet necessarid omnes omnino comprehendere, quando fertur pro certo statu hominum, *ibid.* n. 9
 Ut lex aliqua sit rationabilis, sufficit quoddam obsequium à saniori parte Communitatis, p. 463. n. 32
 Haustus vini ad extinguendam sitim contra legem Superioris, non est moderatus, p. 673. n. 186
 Deus censetur conmuniter esse contentus probabilis adimplerione lue legis, p. 658. n. 114
 Quid sit lex naturalis, p. 394. n. 96
 Gratianus non rectè loquitur de jure legis naturæ, *ibid.* n. 97
 Cessante fine legis negativè in casu particulari, non cessat ipsa lex: secus si cesset in generali, vel contrariè in casu particulari, p. 637. n. 88. & seq.
 Lex debet esse honesta, justa, possibilis, p. 768. n. 205
 Ostinatio potestatis legislativæ non sufficit ad justitiam, *ibid.* n. 207
 An actus in se malus, nondum tamen prohibitus, per legem accipiat novam malitiam, p. 769. n. 209
- Finit

INDEX RERUM.

Finis principalis legis est bonum subditorum, non Legillatoris, ibid. n. 212
 Ex divina Excellentia resultat specialis malitia in actu lege divina prohibito, p. 772. n. 221
 Lex requiritur necessitas ad denominationem peccati actualis, & tamen non ideo est pars ejus essentialis, p. 279. n. 347
 An quoties aliquis abundantiorum solutionem offert eam, ad quam alias est ex lege astrictus impleat legem, p. 969. n. 339
 Communis sententia distinguit inter legem naturalem & divinam positivam, p. 394. n. 98
LIBERALITAS.
 Potest actus liberalitatis esse debitus ex justitia, p. 350. n. 123. & seq.
 Liberalitas respicit sumptus honestos, sed non quacunque honestate, p. 808. n. 385
LIBERTAS.
 In voluntate creata est triplex libertas, scilicet ad oppositos actus, objecta, & effectus, p. 50. n. 242
 Quae libertas competat voluntati divinae, ibid. n. 242
 Quae sit actio libera, p. 224. n. 70
 Libertas, saltem participata, est conditio essentialis formalis malitiae, p. 845. n. 115
 Quare actus non possit denominari liber a libertate omnino praeterita, p. 846. n. 117
 Effectus voluntatis liberae praesentis est liber denominativus, p. 866. n. 71
LIBERUM ARBITRIUM.
 Liberum arbitrium abique gratia potest exire in aliquod bonum morale, p. 67. n. 39
 Liberum arbitrium propriè non peccat, si lateat veritatis via, p. 68. n. 46
 Calvinus admittit liberum arbitrium, si coactioni opponatur libertas, p. 221. n. 54
 Libertinum tunc erit arbitrium cum peccato servire non poterit, p. 257. n. 228
 S. August. aliquando sumit liberum arbitrium ut comprehendit gratiam habituales, p. 259. n. 242
 Liberum arbitrium primi hominis non sufficiebat retinendae justitiae, p. 260. n. 243
 Liberum arbitrium instructum gratia habituali, non potest peccare, nisi perdat illam gratiam, ibid. n. 244
 Liberum arbitrium est integrum quantum ad essentialiam potentiarum, non quantum ad perfectionem habilitatum, p. 265. n. 270
 Quae ratione libero arbitrio sit necessaria gratia gratum faciens & gratia gratis data, ibid. n. 271
 Non est usus liberi arbitrii meritorius post mortem, p. 348. n. 113
 Secundum D. Thomam non videtur necessarium ponere gratiam quae inclinet liberum arbitrium ad volendum, p. 64. n. 24
 Secundum D. Thomam ad eliciendum actum conversionis sufficit liberum arbitrium, ibid.
LIBER VITAE.
 Per peccatum mortale homo quodammodo deletur ex libro vitae, & per penitentiam rursus inscribitur, p. 209. n. 130
LIGARE.
 Vox, ligare, propriè sonat absolutam obligationem, p. 924. n. 151
LOCUTIO.
 An qui se accusat locutionis de rebus turpibus debeat explicare qualitates personarum, quae aderant, p. 734. n. 64
 An debeat explicare eorum numerum, p. 735. n. 65
LOTH.
 Exemplum Loth volentis prostituere filias suas, ut impediret majus peccatum, p. 143. n. 447
 Excusatur Loth ab omni peccato, p. 144. n. 450
LUTHERUS.
 Lutherus erravit circa integritatem Confessionis, p. 622. n. 13

Error Lutheri, non posse peccatorem Deo satisfacere pro peccato, p. 851. n. 4

M

MACULA.

An macula peccati mortalis pro formali sit deputatio passiva ad penam aeternam, p. 278. n. 341
 Quomodo macula peccati pendet ab extrinseca voluntate Dei, p. 285. n. 374. & seq.
 Quare permanentia in ordine ad odium sit potius macula, quam permanentia poenae, p. 306. n. 479
MALITIA. MALUM.
 Malitia contra Charitatem, quae invenitur in quolibet peccato mortali, est specifica, p. 193. n. 41
 Quomodo haec malitia specialiter conveniat impunitiae finali, ibid.
 Malitiae eo modo differunt, quo bonitates, quae deberent inefficaces, si species, speciei numero, numero, p. 273. n. 314
 In actu peccati non est malitia intensivè infinita, p. 320. n. 553
 In quo fundetur malitia formalis & moralis, p. 374. n. 110
 Malitia reproductionis actus mali, non debet Deo imputari, ibid. n. 112
 Si possit redire idem numero actus physicus, etiam eadem numero malitia, ibid. n. 113
 Quid Scorus intelligat per malitiam ex genere, p. 720. n. 5
 An malitia specificetur ab efficiente, ibid. n. 6
 Non quilibet malitia privat totaliter honestate virtutis oppositae, ut ostenditur in liberalitate & sobrietate, p. 723. n. 15. & seq.
 Quomodo malitia sit in sermone & in voluntate, p. 838. n. 81
 Explicita comparatio inter malum culpae & mala temporalia laudabilis est, & perfectioni studentibus commendanda, p. 101. n. 224
 Saepè permittuntur mala minora, ut evitentur majora, p. 144. n. 451
 Quamdiu quilibet malus est, non potest facere fructus bonos, p. 254. n. 214
 Causare malum, absolute est malum, p. 619. n. 119
 Effectus malae causae potest esse bonus, ibid.
 Aliqua sunt objecta, quorum intentio licet sit mala, consecutio tamen non est mala, ibid. n. 120
 Malitia, quae contrahitur ex loco sacro, ordinariè solum est venialis, seclusi prohibitione Ecclesiae, p. 803. n. 362
MANDATUM.
 S. August. non damnat Catholicos, qui credunt possibile esse mandata, etiam his, qui ea transgrediuntur, p. 523. n. 226
MARTYR. MARTYRIUM.
 Martyres habuerunt magnam & robustam Charitatem, quam non habuit Petrus quando Dominum negavit, p. 116. n. 296
 Martyr, si in illo instanti, in quo accipit gratiam Martyrii, peccaret venialiter, deberet ire ad Purgatorium, p. 423. n. 34
 Voluntas Martyrii cum opere, majoris meriti est, quàm sola voluntas, p. 842. n. 101
MATRIMONIUM.
 Christus non immutavit contractum Matrimonii, p. 460. n. 124
 In Matrimonio idem est minister & suscipiens, p. 464. n. 143
 Valet Matrimonium, tamen si consensus utriusque conjugis non simul physicè existat, ibid.
 Etiam in Matrimonio positus omnibus partibus essentialibus, statim ponitur effectus, p. 466. n. 151
 Matrimonium in rigore nunquam ministratur sub conditione de futuro, ibid. n. 154
Contractus

INDEX RERUM

- Contractus matrimonialis admittit conditionem de futuro, p. 467. n. 155
 Matrimonium potest ministrari indigno, secus alia Sacramenta, p. 509. n. 161
 Non valet Matrimonium contractum sine Parocho, etsi hic & nunc foret necessarium pro bono communi, p. 698. n. 89
 Quare Ecclesia voluerit ut Ordo sacer & professio Religiosa dissimulent Matrimonium, p. 729. n. 43
 Quare Ecclesia statuerit consanguinitatem impedimentum dirimens Matrimonium, ibid.
 Malicia supplet zetatem in contractu Matrimonii, p. 564. n. 40
 An in Matrimonio Parochus debeat esse præsens, quando conjuges expriment suum consensum interpreti, p. 610. n. 83
 An sufficiat ad Matrimonium, quod Parochus viderit conjuges loquentes interpreti, p. 611. n. 84
MEDICINA. MEDICUS.
 Medicina est expetibilis, p. 4. n. 11
 Præceptum impositum medicis, ut ante omnia moueant infirmos de facienda Confessione, p. 549. n. 47
 Non obligat in quibuscumque morbis, p. 550. n. 48
 Satis est si medicus per alium admoneat, ibid. n. 49
 An si infirmus renuat confiteri, medicus debeat cum delectere, ibid. n. 50
 An medicus teneatur monere, quando non sperat fructum, ibid. n. 51
 Quæ fuerit ratio illius præcepti, ibid. n. 52
 Pœna imposita contravenientibus, p. 551. ibid.
 Quomodo intelligendum, quod dicitur in illo præcepto de fide Confessoris in scriptis facta, ibid. n. 53
 Quomodo obliget iuramentum, de quo fit mentio in illo præcepto, ibid.
 Medicus rectè agit applicando medicinam per accidens tantum profuturam, p. 520. n. 134
MEDIUM.
 An medium possit efficaciter eligi propter finem non efficaciter intentum, p. 34. n. 162
 Deus post lapsum Adæ providit omnibus media sufficientia ad salutem, p. 62. n. 14
 Media non addunt actui specialem malitiam mortalem, nisi ipsa contineant talem malitiam, & ideo non nisi tali casu explicanda in Confessione, p. 807. n. 380
 An debeant exprimi media de se non mala, quando finis non fuit subsecutus, ibid.
MENDACIUM. MENTIRI.
 Quomodo sit intelligendum quod ait S. August. *Nemo habet de suo, nisi mendacium & peccatum*, p. 69. n. 48
 Non omne mendacium in Confessione admissum est peccatum mortale, p. 624. n. 169
 Aliquod mendacium in Confessione admissum potest esse peccatum mortale, ibid. n. 170
 Nunquam est omnino mentendum, p. 141. n. 431
 Diversa genera mendaciorum, ibid.
 An possim mentiri, ne Deus patiatur aliquod damnum intrinsecum, p. 142. n. 196. & seq.
 Mendacium in necessitate manet mendacium, p. 143. n. 446
 An qui dolet de omnibus mendaciis, & non explicat numerum in Confessione, accipiat remissionem omnium, p. 482. n. 37
MERERI. MERITUM.
 Plus est mereri de congruo infallibilem remissionem peccatorum extra Sacramentum, quam de condigno augmentum gratiæ, p. 87. n. 145
 Nihil meretur de condigno primam justificationis gratiam, p. 149. n. 474
 Christus non meruit unionem hypostaticam præcedentibus meritis, ibid. n. 476
 Neque subsequentibus, aut concomitantibus, ibid.
 Plus requiritur ad merendum, quam demerendum, p. 275. n. 324
 Solum meritum condignum meretur nomen meriti simpliciter, p. 315. n. 513
 Contritio aut dilectio hominis peccatoris non meretur de condigno vitam æternam, p. 316. n. 511
 Sepissimè meretur homo plus supplicii actu aliquo, quam laudis actu opposito, p. 344. n. 571
 Solutus vitoris est mereri & demereri, p. 334. n. 35
 An actus dilectionis possit simul cum augmento gratiæ de condigno mereri bona temporalia, p. 338. n. 58. & seq.
 Homo iustificatus bonis operibus meretur augmentum gratiæ, p. 359. n. 32
 Gratia & gloria sunt distincti effectus operis meritorii, ibid.
 Sententia Vasquez, ad meritum condignum non requirit relationem in finem Charitatis, p. 37. n. 147
 Quid sit ratio meriti secundum Scotum, p. 106. n. 249
 Meritum debet ordine naturæ præcedere premium, p. 150. n. 478
 Meritum de congruo sufficit secundum Scotum ad requirendum regnum cælorum, p. 180. n. 116
 Deus vult nostra esse merita, quæ sunt ipsius dona, p. 236. n. 127
 Quid requiratur ad meritum de congruo, p. 231. n. 408
 Meritum congruum agnovit D. August. pluribus locis, ibid. n. 409. & seq.
 Ratio meriti convenit actui magis quia est ex Charitate, quam quia est à voluntate, p. 293. n. 412. & seq.
 Quomodo peccator de congruo mereatur justificationem, ibid. n. 413
 Duplex obiectio solvitur, ibid. n. 414
 Ostenditur D. August. meritum propriè intellexisse, ibid. n. 415
 D. August. nupsum retractavit meritum Fidei, p. 294. n. 416
 Meritum justificationis asseruit D. Ambr. item D. Hier. D. Bonavent. & Conc. Trident. ibid. n. 417
 In quo conveniat meritum congruum cum stricta interpretatione, ibid. n. 419
 Quomodo intelligendum, quod ait Trident. nihil eorum, quæ præcedunt justificationem, esse promereri, ibid. n. 420
 Explicatur dictum Apostoli Rom. 11. *Si gratia iam non ex operibus &c.* p. 295. n. 420
 Sicuti per Sacramenta ex opere operato, ita per penitentiam ex opere operantis applicatur meritum Christi, ibid. n. 425
 Quare Christi meritum poterit deletè peccatum, p. 320. n. 556
 Status gratiæ ad meritum de condigno solum requiritur de potentia ordinata, p. 325. n. 577
 In omni opere meritorio sit plurimum est humilitas & devotio, aut certe penitentia, p. 341. n. 52
 Ratio meriti condigni completè est ex ordinatione divinæ voluntatis, p. 356. n. 20
 In manu nostra est mereri, ibid. n. 21
 Deus nequit mereri, ibid.
 Acceptatio divina non includitur in ratione meriti secundum quid, ibid. n. 22
 Formæ morales, quales sunt merita, cum semel extiterint, semper deinde exsistunt moraliter, p. 378. n. 29. & seq.
 Merita reviviscunt ad totam gloriam & gratiam, p. 360. n. 36
 Merito quantumcumque remisso debetur premium essentiale, non tamen gratia statim data, ibid. n. 38
 Merito correspondet gradus essentialis gloriæ, p. 361. n. 42
 Augmentum gratiæ debitum, etiam meritis remissis, statim dari, est communior sententia, oppositum tenet probabile Scotus, ibid. n. 45. & seq. Sufficit

INDEX RERUM.

Sufficit ad opus meritorium, quod aliquando habebit augmentum gratiae, p. 362. n. 47
 Existunt Hiquae gratiam semel datam, five ex meritis, five ex aliis meritis, nunquam redire item meriti fundare proprium titulum respectu gloriae distinctum à gratia habituali, ibid. n. 48. & seq.
 Gloria est primum essentiale correspondens meritis, ibid. n. 51
 Non intentioni Charitatis seu gratiae, sed operi meritorio correspondet primum, ibid.
 Merita possunt premiari ultra mensuram gratiae sanctificantis juxta Hiquae, p. 363. n. 53
 Primum argumentum Hiquae contra reviviscendum meritorum ad gratiam amissam, solvitur, ibid. n. 54. & seq.
 Secundum argumentum Hiquae solvitur, ibid. n. 57. & seq.
 Merita non semper applicantur ad omnem effectum, quem possunt habere, si Deus vellet, p. 366. n. 74
 Merita dum sunt mortificata, non possunt mereri minimam gratiam, interim aliquid faciunt pro resurrectione, p. 367. n. 78
 Meritum condignum completur acceptatione divina, p. 412. n. 200
 Ad meritum de congruo non requiritur status gratiae, p. 902. n. 57
 Quomodo distinguantur meritum & satisfactio, p. 853. n. 13
 An valeat. Possunt accipere remissionem poenae absque solutione aequivalenti; ergo etiam augmentum gratiae absque merito condigno, p. 859. n. 43
 Arrisga existimatur improbabile, negare actui naturali rationem meriti de condigno, p. 862. n. 53
 Non est inconveniens, aliquem qui jam est in termino quoad se, per orationem mereri alteri, p. 858. n. 38
 Pro meritis mortificatis remanet jus ad gloriam, sed impeditum, p. 355. n. 14
 Deus potuisset merita nostra ad majorem gratiam & gloriam acceptare, p. 874. n. 111
 METUS.
 Metus inferni est sufficiens motivum ad vitandum omnia peccata, quae de facto occurrunt per se & seclasa ignorantiam, p. 165. n. 41
 MISERICORDIA.
 Ex misericordia possum velle actum Religionis, p. 39. n. 186
 MISER.
 Miser & felix non distinguuntur per habitum, p. 362. n. 50
 MISSA.
 Quod sit motivum proximum & intrinsecum auditoris Missae, quae praecipitur in Festo, p. 774. n. 229
 Omisio Missae ex justa causa, ne quidem materialiter est mala, p. 801. n. 350
 Plus est aliquam actionem impedire Missam, quam esse incompatibilem cum illa, p. 812. n. 402
 MONACHUS.
 Quid Monachus voto solemniter promittat juxta Catalogum, p. 735. n. 67
 Quid revera significetur nomine castitatis, quam Monachi vovent, p. 736. n. 68
 Monachus voto solemniter promittit veram virtutem castitatis & pudicitiae, p. 737. n. 73
 MONIALIS.
 Monialis quae castitatem sine delectatione propria seculari pollueret, peccaret contra votum castitatis, p. 743. n. 97
 MORS.
 Sibipsum, aut alteri mortem inferre, regulariter est peccatum mortale, p. 196. n. 60
 Mors voluntarie accepta solvit magnam partem poenae debite peccatis mortalibus dimissis, p. 352. n. 135
 Probabile est quod augmentum gratiae meritis remissis debitum, referretur usque ad instantis mortis, p. 527. n. 22
 Contrarium est probabilius, ibid. n. 3
 In articulo mortis non debet quis pluribus confiteri, p. 204. n. 103
 In casu quo foret periculum mortis teneretur peccator statim poenitere, p. 205. n. 105
 Mors voluntarie accepta est poena sufficiens pro poena ejusdemque peccati venialis, p. 887. n. 163
 Quid Ecclesia intelligat per mortis periculum in quo aliquis debet confiteri jure divino, p. 551. n. 55
 Excusat à Confessione in periculo mortis revelatio peccati à Confessione facienda, vel uni tantum, p. 599. n. 32
 An periculum oblivionis peccatorum aequaleat periculo mortis, p. 552. n. 57. & seq.
 Potest contingere ut quis subito morte praeventus de futuris peccatis non cogitet, sed tantum de praeteritis, p. 77. n. 89
 An mors sit voluntaria sufficienter ad peccatum, quae necessarium sequitur causam voluntarie positam, p. 847. n. 125
 An illa mors debeat explicari in Confessione, ibid.
 MOTUS.
 Unitas termini motuum, non concludit unitatem specificam motuum, p. 114. n. 286
 NATURA.
 Natura humana per peccatum non est totaliter corrupta, p. 69. n. 51
 An omnia peccata contra naturam sint ejusdem speciei, p. 724. n. 21. & seq.
 NAVIGARE.
 Navigantes non peccant peccato suicidii, p. 204. n. 104
 NECESSITAS. NECESSITARI.
 Deus non necessitatur ad productionem gratiae, p. 272. n. 309
 Physice necessitatus ad non audiendum Sacrum non peccat, etiam si putet se peccare, p. 134. n. 395
 Quaedam peccandi necessitas ex D. August. p. 522. n. 223. & seq.
 Quam necessitatem significent illa verba Joan. 3. Nisi quis renatus fuerit &c. p. 188. n. 9
 Multa licent in necessitate, quae sunt illicita extra necessitatem, p. 802. n. 357
 NEGLIGERE.
 Negligere voluntarie aliquid augmentum gratiae non est peccatum, p. 196. n. 55
 Multi Beati carent multa gloria, quam potuissent habere ex meritis neglectis, p. 358. n. 27
 NINIVITAE.
 Per misericordiam, quam consecuti sunt Ninivites, possumus intelligere liberationem à subversione civitatis, p. 161. n. 18
 Quare Trident. sess. 14. c. 4. utatur exemplo Ninivitarum, ibid. n. 19
 Penitentia Ninivitarum fuit proxima dispositio ad misericordiam impetrandam super excidium civitatis, p. 166. n. 46
 OBDURARE. OBDURATIO.
 August. per obdurationem peccatoris intelligit subtractionem gratiae efficaci finalis, p. 247. n. 179
 Pharaonem divina potentia quodammodo obduravit, p. 249. n. 191
 Quid fecerit Pharaonem obdurare, ibid. n. 192
 Pharaon obduratus potuit obtemperare, p. 250. n. 193
 Obduratio non Dei potentia, sed indulgentia perfectitur, p. 248. n. 185
 Nnnnnn Quo.

August. pluribus locis, ibid. n. 409. & seq.
 magis quia est ex Chanaanitate, p. 293. n. 412
 o mereatur justificationem, ibid. n. 413
 ibid. n. 414
 um proprie intellectus, p. 294
 D. Ambr. item D. Hier. Trident. ibid. & seq.
 congruum cum strictum, ibid. n. 419
 od sic Trident. nihil oblationem, eam pro, ibid. n. 420
 om. 11. Si gratia semel non, p. 195. n. 420
 e operato, ita per personam applicatur meritum, ibid. n. 425
 eric delere peccatum, p. 325. n. 577
 limum est humilitas, p. 341. n. 73
 est ex ordinatione divina, p. 356. n. 30
 ibid. n. 31
 in ratione meriti, ibid. n. 32
 ita, cum semel extiterint moraliter, p. 376
 gloriam & gratiam, p. 376
 o debetur primum gratia statim danda, p. 361
 talis gloriae, p. 361
 am meritis remissis, p. 361
 sententia, opposita, ibid. n. 45. & seq.
 Sufficit

INDEX RERUM

Quomodo Deus aliquando obducat etiam per potentiam, *ibid.* n. 186
 S. Augustinus numquam docuit, Deum homines per potentiam in peccata conpellere, *ibid.* n. 187
 Quid sit tradere per patientiam, & quid sit tradere per potentiam, p. 249. n. 188
 Quomodo sit obduratio peccatoris, p. 255. n. 206
 Pharaon obduratus retinuit liberum arbitrium, *ibid.*
 Differentia inter obdurationem huius vitæ & damnationem, *ibid.* n. 207. & seq.
O B E D I R E.
 Obedientia est virtus generalis, & inobedientia peccatum generale, p. 671. n. 178
 Violatorum obedientia non peccat contra obedientiam, p. 743. n. 96
 Obedientia magis intendit bonum subditi, quam præcipientis, p. 771. n. 219
 Numquam obediunt præcepto humano, quin simul implicite obediunt præcepto divino, *ibid.* n. 220
 Diversitas potestatis habet se per accidens ad obedientiam, p. 772. n. 220
O B E X.
 An sit peccatum mortale ponere obicem effectui secundario penitentiae, d. 907. n. 76. & seq.
 An sit peccatum veniale, *ibid.* n. 78. & seq.
O B J E C T U M.
 Quid sit objectum remotum alicujus virtutis, p. 41. n. 201
 Objectum materiale remotum virtutis specialis penitentiae est malum vindicabile à se commissum, *ibid.*
 Aliquo sensu malum vindicabile potest dici objectum proximum, p. 42. n. eod.
 Deus quodam sensu est objectum materiale proximum Religionis, & quodam sensu remotum, *ibid.* n. 202
 Idem formale objectum potest appeti diversis speciebus, p. 114. n. 287
 Quod sit objectum huius propositionis mentalis: *Homo non est lapis.* p. 7. n. 23
O B L I G A T I O. O B L I G A T U S.
 Obligatio gratitudinis est interminabilis, p. 44. n. 212
 Obligatio suscipiendi Sacramentum Penitentiae non est pro prima opportunitate, p. 121. n. 326
 Obligatio suscipiendi Baptismum est pro prima opportunitate, *ibid.*
 Neganti obligationem, non incumbit probatio, sed affirmanti, p. 207. n. 116
 Obligatio præcepti affirmativi non est pro semper, p. 541. n. 3
 Quæ sit obligatio per se & immediata alicujus præcepti, p. 545. n. 23
 Non est obligatio scribendi sua peccata, etsi aliqui id faciant, p. 553. n. 60
 An obligetur quis nunc confiteri peccata reservata, si post non sit habiturus legitimum Confessarium, *ibid.* n. 61. & seq.
 Quæ sit obligatio per accidens alicujus præcepti, p. 554. n. 63
 Diversitas inter obligationem iustitiae vel ex voto, & obligationem annuam constitendi, p. 550. n. 155. & seq.
 Obligatio non sumit speciem ab efficiente, sed à termino, p. 769. n. 211
 Christus non fuit obligatus legibus civilibus aut canonicis, p. 463. n. 139
O B S T I N A T I O.
 Duplex obstinatio in malo, p. 255. n. 217
O C C A S I O.
 Differentia aliqua inter occasionem proximam peccati mortalis & venialis, p. 528. n. 248
 Quæ sit occasio proxima & remota, *ibid.* n. 249. & seq.
 Per se loquendo negotiatio aut militia non est deferenda etsi in ipsis plures sint occasiones peccatorum, *ibid.* n. 251. & seq.

Negotiatio & militia possunt per accidens esse occasio proxima peccandi, p. 529. n. 252
 Conversatio cum mulieribus potest uni esse occasio proxima peccandi, etsi non alteri, *ibid.* n. 254
 Vir & mulier cohabitantes, & scriptis peccatis possunt absolvi, si accedat cum extraordinario proposito, præsertim si sine incommodo non possint separari & sine prima vice, p. 530. n. 259
 An possint absolvi si sæpius sic fuerint confessi, *ibid.* n. 260.
 An Judith & Esther exposuerint se periculo proximo peccati, p. 531. n. 263. & seq.
 An cum occasione proxima peccati possit conjugeficax propositum non peccandi, *ibid.* n. 265. & seq.
 Probat ex Rituali Rom. nunquam esse licitum permanere in proxima occasione, p. 532. n. 272
 An liceat baptizare parvulum aliqui sine Baptismo mortuum, si est proximum periculum peccati, *ibid.*
 Eadem ratione teneor vitare occasionem proximam peccati determinati & indeterminati, p. 535. n. 283
 Facilius potest vitari causa peccati determinati, quam indeterminati, *ibid.* n. 283
 Quare occasio aliqua peccati dicatur proxima, *ibid.* n. 284
 Caret sufficienti proposito, qui non vult deferre occasionem proximam peccati determinati, quando commodè potest cum deferre, *ibid.* n. 285
 An possit absolvi qui licite manet in proxima occasione peccati, tamen si semper relabatur, p. 536. n. 286
 Non vitare occasionem proximam peccati venialis, quando commodè potest vitari, est peccatum veniale, *ibid.* n. 287
 An qui confiteretur unicum peccatum veniale, & nollet vitare occasionem proximam, quando commodè potest eam vitare, posset absolvi, *ibid.* n. 289
 Major ratio est negandi Absolutionem persequentem in occasione proxima, quam relapso in priora peccata, p. 537. n. 293. & seq.
O C C I S T O. O C C I D E R E.
 An occiso hominis statim refulciscit fore peccatum mortale homicidium, p. 193. n. 38
 Qui vult occidere multitudinem hominum consipit confusè aliquem numerum, p. 834. n. 64
O D I U M.
 Odium unius objecti est virtualiter amor objecti oppositi, p. 7. n. 26
 An & quomodo distinguatur odium, dolor & detestatio, p. 71. n. 58. & seq.
 Deus non potest præcipere odium Dei, p. 191. n. 34
 Deus non potest permutare culpam odii Dei in culpam luxurie, p. 266. n. 278
 Potest Deus facere ut peccatum præteritum non sit amplius sufficiens fundamentum odii, p. 300. n. 451
 Quid sit odium inimicitiae, p. 781. n. 265
 Odium inimicitiae opponitur directè amoris amicitiae, *ibid.*
 Odium non desumit suam speciem ab aliquo determinato malo, sed à malo in genere, p. 783. n. 268
 Sæpius peccato odii conjungitur affectus effusus aut morosa detestatio, *ibid.* n. 269
 Quo pacto odium sit speciale vitium, *ibid.* n. 272
 Peccatum odii pro objecto formali non respicit malitiam particularem, p. 784. n. 274. & seq.
 Quomodo odium distinguatur ab iniustitia interiori, p. 785. n. 277
 Quomodo parvitas materiei excuset odium à peccato mortali, *ibid.* n. 278
 Dantur odia specie distincta, *ibid.* n. 279
 An satisfaciatur, qui confitetur odium ad sex, quando fuit ad octo, p. 640. n. 47. & seq.
O F F E N S A.
 Quid sit offensa Dei, p. 40. n. 192. & n. 195
 Quomodo differant offensa, macula & reatus, p. 42. n. 206. item p. 305. n. 473
 Implere

INDEX RERUM.

Implicit esse materiale offensam Dei, non tamen materiale malum, p. 47. n. 228
 Quid sit offensam, macula & reatus, p. 278. n. 340
 Quid sit Deum offendi, p. 305. n. 473
 Quid sit offensam illam, ibid.
 Offensa non crescit arithmetice ex dignitate personæ, ut nec amor Dei, p. 320. n. 554
 Quando circumstantia personæ aggravat offensam, & quando non, ibid. n. 555
 Offensa Dei in genere est circumstantia generalis, ibid.
 OMISSIO.
 Si ponatur omissio voluntaria sine volitione, illa separatio non est explicanda in Confessione, p. 810. n. 393
 Volitio non audiendi Sacrum, est adæquata causa externæ omissionis, p. 812. n. 399
 Regulariter non datur pura omissio ex Scoto, p. 885. n. 153
 Dubium est, an possit dari ex eodem, ibid. n. 154
 Regulariter conjuncta est omissioni positiva voluntas, p. 886. n. 155
 Omissio positiva positivè voluntaria, est positiva entitas, p. 919. n. 130
 OPERARI.
 Potest quis bene operari circa malum, p. 4. n. 12
 Quod amplius nos delectat secundum hoc operamur, p. 72. n. 66
 OPINIO.
 Sensui communi non potest derogare paucorum DD. contraria opinio, p. 198. n. 65
 OPTARE.
 Potest homo appetitu elicto optare carentiam propriæ existentie, p. 36. n. 174
 Penitentia potest optare carentiam peccati, ibid. n. 175
 OPUS.
 Quodnam opus bonum secundum D. August. p. 65. n. 31
 Opus aliquod tripliciter dici potest bonum ex D. Bonaventura, p. 67. n. 38
 Quomodo defectus debiti finis reddat opus peccaminosum, ibid. n. 41
 Opera infidelium communiter sunt perverio sine, & ideo vocantur à D. August. peccata, p. 68. n. 42
 D. August. non negat aliqua bona opera infidelium, ibid. n. 43
 Sine aliquibus bonis operibus difficillimè invenitur vita cujuslibet pessimi hominis, ibid.
 Quomodo opus infuatuosum possit vocari peccatum, ibid. n. 45
 Quomodo opus infuatuosum vocetur mendacium & peccatum, p. 69. n. 49
 Opus bonum hominis iusti dignificatur à gratia habituali, p. 87. n. 146
 Qui propter Deum solum vult facere unum opus bonum, non amat Deum super omnia opera bona, p. 95. n. 194
 Opera Beatorum non sunt meritoria, nec viator alteri meretur gloriam, sed sibi ipsi tantum, p. 275. n. 323
 Homo ut ordinatur ad præmium aut penam nequit abstrahere ab operibus, p. 279. n. 343
 Proxima dignitas ad præmium in bonis operibus provenit ex acceptatione divina, p. 284. n. 371
 Opus bonum duplicem habet effectum, unum quæ penosum, alterum quæ hominis iusti, p. 328. n. 10
 Opera satisfactoria hujus vite debent esse voluntaria, p. 334. n. 41
 Ad aliqua opera in substantia naturalia requiruntur specialis gratia Dei, p. 476. n. 4
 Totus valor operis non exhauretur in promerendo augmento gratiæ & gloriæ, p. 853. n. 14
 Opera nostra penalia ex natura rei non æquivalent penis Purgatorii, d. 855. n. 24

ibid. n. 25
 Oppositum docet Vasquez, p. 861. n. 59
 Opus indifferens non placet Deo, p. 872. n. 104
 An opus satisfactorium de condigno ex opere operantis, debeat saltem imperari ab aliqua virtute supernaturali, ibid. n. 51. & seq.
 Opus per accidens bonum potest esse meritorium & satisfactorium, p. 918. n. 125
 An opus merè præservativum possit esse pars Sacramenti, p. 919. n. 131. & seq.
 Difficultas alicujus operis dupliciter potest considerari, p. 872. n. 104
 Non valet; opus bonum meretur vitam æternam, ergo ablationem ejus, quod potest consecutionem vitæ æternæ impedire, p. 872. n. 100
 Opera externa magis à peccato revocant, quam merè interna, p. 914. n. 108
 OPUS SERVILE.
 Multa peccata non sunt opera servilia propriè, p. 815. n. 412
 Quare Ecclesia potius prohibuerit in die Festo opera servilia, quam peccata, ibid. n. 413
 Objectiones solvuntur, ibid. n. 414. & seq.
 ORARE. ORATIO.
 Aliud est non orare ut oportet, & aliud non posse orare ut oportet, p. 522. n. 225
 Præcipitur oratio tempore tentationis, p. 235. n. 122
 Ex necessitate orationis non efficaciter colligitur defectus gratiæ proximè sufficientis, p. 236. n. 129
 Oratio Dominica sciri debet propter operationem, p. 762. n. 179
 Oratio non est meritum condignum remissionis peccatorum, sed meritum congruum, & ideo fallibile, p. 860. n. 48
 Qui per orationem petit remissionem peccatorum, non petit miraculum, ibid.
 Quomodo magis debeat attribui remissio venialium orationi Dominicæ, quam aliis orationibus, p. 345. n. 97
 An sit eadem ratio Dominicæ orationis & aliorum Sacramentalium, ibid. n. 98
 ORDINARE.
 Deus subinde ordinat bonum altioris ordinis ad bonum ordinis inferioris, p. 164. n. 34
 Res altioris ordinis potest ordinari ad bonum inferioris ordinis, p. 696. n. 83
 ORDINIS SACRAMENTUM.
 Quid significet forma Ordinationis: Accipe spiritum sanctum, p. 485. n. 53
 Forma Ordinationis: Accipe spiritum sanctum est vera, tamen numquam decur gratia, p. 486. n. eod. & seq.
 Infans potest valde ordinari, p. 500. n. 118
 Deus potuisset conferre potestatem Ordinis adultæ non consentientibus, quam jam per Sacramentum confert solis consentientibus, ibid. n. 119
 Qui vovit suscipere Ordines sacros, majori jure obligatur ad continentiam, quam qui non vovit, p. 541. n. 7
 P
 PARABOLA.
 Parabola non sunt in omnibus adaptandæ, p. 372. n. 103
 In quo consistat comparatio parabola Christi Matr. 18. de servo &c. ibid.
 PARENTS.
 Primi parentes ceciderunt, quia Deum non oraverunt pro auxilio, p. 230. n. 98
 Parentes habent æquale jus custodiendi corpus filie corruptæ atque filie virginis, p. 748. n. 113
 Nnnnn & Parentes

INDEX RERUM.

Parentes non habent majus jus, ut honorentur per bonos mores filie virginis, quam corruptæ, ibid.

Parentes habent æquale jus custodiendi corpus filiorum, ac filiarum, ibid. n. 114

PAROCHUS.

An major requiratur notitia in Parocho, qui assistit matrimonio, quam in Confessario, p. 595. n. 13. & seq.

PARVULUS.

Parvuli decedentes sine Baptismo non cremabuntur igne materiali secundum D. Bonaventuram & Scotum, p. 137. n. 412

Contrarium videtur admittere D. August. ibid. n. 413

De parvulis & infidelibus, qui nullam omnino gratiam receperunt, dici non potest, quod redimi non luerint, p. 238. n. 136

Quomodo parvuli pertineant ad generalem Dei gratiam, etiam illi qui moriuntur absque Baptismo, ibid. n. 137. & seq.

S. August. solum negat illis potentiam proximam Baptismi, p. 239. n. 140

Quomodo voluntas Dei, quæ vult ut parvulo non detur Baptismus sit positiva, & quomodo tantum permissiva, ibid. n. 144

PASSIO.

Passio Christi meritorie delet culpas, p. 318. n. 541

Passio Christi non est simpliciter infinita, ibid. n. 543

PATER.

Pater non tenetur alere filium prodigum suorum bonorum, p. 748. n. 113

Pater non tenetur filiam meretricem honeste educare, ibid.

PATIENTIA

Definitio patientie ex August. p. 884. n. 148

Quid significet ly *Voluntaria* in illa definitione, ibid. n. 149

Alia definitio patientie ex D. August. ibid.

PATRIA.

In Patria manebit pius affectus credendi, p. 59. n. 285

PECCARE.

Quomodo peccet, qui caret gratia, p. 31. n. 146. & seq.

Vite conservandæ causâ peccare non licet, p. 125. n. 344

Non potest esse necessitas peccandi, p. 133. n. 391

Perplexus non peccat eligendo minus peccatum, tamen illa per exitas sit culpabilis, p. 134. n. 392

Et dato etiam, quod erroneè invincibiliter judicaret se peccare, ibid. n. 393

Perplexus eligens adulterium præ mendacio peccat mortaliter, ibid. n. 396

Item qui mallet potius adulterari, quam fornicari, ibid.

Quid si mallet furari, quam fornicari, ibid. n. 397

Quid si furtum mille florenorum præponeret furto unius aurei, ibid. n. 398

Quid si furtum unius aurei cum quatuor suis furto unius aurei, p. 135. n. eod.

Quid dicendum de illo, qui non perplexus diceret: Mallet in necessitate committere adulterium, quam fornicationem, ibid. n. 400. & seq.

Quid Sotus doceat de hac questione, ibid. n. 403 & seq.

Proponitur de hoc casu sententia Henriquez, p. 136. n. 408

Sententia Henriquez rejicitur ab Auctore, ibid. n. 409

Quid sit voluntate peccare, p. 247. n. 178

An cadens à penitentia necessariò peccet duobus peccatis, p. 371. n. 56

Quare ille, qui semel tantum in anno contritus peccat, peccet mortaliter, p. 555. n. 68

Qui peccat duplex incurrit debicum, unum peccati gatorii, alterum commendationis in futurum, p. 380. n. 389

Qui peccat in aliena voluntate tantum mortaliter peccat, p. 139. n. 414

PECCATOR.

An peccator ex stricta justitia teneatur jus Dei reparare, p. 23. n. 114

Peccator tenetur Deo satisfacere ex virtute Charitatis, p. 24. n. 114

Peccator penitens tenetur punire peccatum in seipso, p. 29. n. 135

An supposito peccato injustitiæ teneatur peccator tantum satisfacere, p. 27. n. 113

Ad solam peccati admisionem compunctionem aliquando justificancur peccatores, p. 74. n. 78

Peccator in extremis potest habere veram penitentiam, p. 139. n. 375

An illa penitentia possit esse instantanea secundum Scotum, ibid. n. 376

Peccator debet velle remissionem peccati tum ex præcepto Spei, tum ex præcepto Charitatis divini, p. 189. n. 13

Maximos peccatores aliquando convertos fuisse ad penitentiam, ostenditur exemplo Mariæ Magdalene, Petri, Davidis & Lazzari cum Christo crucifixi, p. 213. n. 17. & seq.

Quod Deus nulli peccatori neget auxilium sufficiens, probatur ex Apost. 1. Timoth. 2. ibid. n. 10. & seq.

Ut homini peccatori adveniat nova denominatio reus non peccatoris, sufficit realis mutatio temporis, p. 303. n. 463

PECCATUM.

Quâ ratione PP. vocent peccatum injuriam Dei, p. 24. n. 114

An omne peccatum sit notabilis inhonoratio Dei, p. 25. n. 118

Ad deletionem peccati requiritur communiter penitio voluntaria, p. 29. n. 138

Peccatum est pena peccati, p. 30. n. 141

Peccatum esse penam peccati probatur auctoritate D. August. ibid. n. 143

Quomodo peccatum possit esse pena peccati, p. 31. n. 146

Peccatum non esset pena, nisi esset voluntarium, p. 32. n. 150

Non omne peccatum opponitur justitiæ vindicativæ, p. 33. n. 157

Odiu peccati, quo destruitur peccatum, non consistit cum amore qualicumque peccati, p. 35. n. 166

Peccatum præteritum tantum est conditio punitionis, uti etiam Sacramenti Penitentiae, ibid. n. 168

Ad deletionem peccati non requiritur actus specialis penitentiae, p. 37. n. 178

Ad deletionem peccati requiritur penitio vel æquivalens, p. 40. n. 195

An fuga peccati sit actus elicitus à Charitate, p. 41. n. 199

Differentia inter eum qui non peccavit, & cui peccatum dimissum fuit, p. 43. n. 210

An peccatum dimissum sit materia penitentiae, etiam quoad actum vindictæ, ibid. n. 209. & seq.

Peccatum plene dimissum potest puniri penâ lute diabolica, p. 46. n. 211

Peccatum plene dimissum est materia Absolutionis sacramentalis, ibid. n. 212

Sicuti peccatum primi parentis vocatur peccatum commune, ita gratia Christi gratia communis, p. 63. n. 20

Peccatum est nihil ex D. August. p. 68. n. 45

Con-

INDEX RERUM.

- Cessatio peccati duobus p.
p. 371. n. 46
in anno confectio fa.
p. 551. n. 48
debetur, unum p. 2.
in condonatio in suam.
- ate tantum mortaliter p.
p. 137. n. 424
- ATO R.
ita teneatur jus Dei p.
p. 23. n. 124
facere ex virtute Charit.
p. 24. n. 124
punire peccatum in seipso.
- ita teneatur peccata p.
p. 27. n. 124
punitionem aliquando p.
p. 74. n. 71
habere veram peniten-
p. 130. n. 375
se instantanea secundum
ibid. n. 376
nem peccati tum ex p.
cepto Charitatis divina.
- conversos fuisse ad po-
exemplo Mariz Maglo
Laronis cum Christo
p. 213. n. 17. & 18
eger auxilium fuisse
innot. 2. ibid. n. 20
- na nova denominatio re-
cit realis mutatio ten-
p. 309. n. 449
- U M.
tum injuriarum Dei. p. 44
- abilis inhonoratio Dei,
iuritur communiter puni-
p. 29. n. 178
p. 30. n. 142
ti probatur auctoritate
ibid. n. 143
ona peccati, p. 31. n. 149
esset voluntarium, p. 37.
- ur iustitie vindicativa,
Peccatum, non conf-
que peccati, p. 35. n. 166
est conditio punitionis,
tentia, ibid. n. 168
requiritur actus specialis
p. 37. n. 178
puniri vel acquiri
p. 40. n. 195
us a Charitate, p. 41.
- peccavit, & cui pe-
p. 45. n. 110
ria penitentia, etiam
ibid. n. 209. & 69.
puniri pena licet di-
p. 46. n. 211
ateria Absolutionis fa-
ibid. n. 212
is vocatur peccatum
tristitia gratia communi-
p. 63. n. 45
Con-
- Coincidunt nolle Deo peccatum, & velle Deo caren-
tiam peccati, p. 78. n. 98
- Tantum displicet Deo unum peccatum mortale, quan-
tum placet bonum opus hominis iusti, ibid.
- Peccatum magis directè expellit habitum Charitatis,
quam aliarum virtutum, p. 88. n. 157
- Peccatum mortale est maximum malum Dei, & venia
maximum beneficium, p. 89. n. 158
- Distincta consideratio singulorum peccatorum sapè est
moraliter impossibilis, p. 97. n. 206
- Perfecta aversio à peccato & conversio ad Deum fieri
potest brevissimo tempore, ibid. n. 209
- Peccatum habet oppositionem cum bono intrinseco
Dei, p. 102. n. 231
- Cum simplici complacentia bonitatis divinæ potest
stare peccatum mortale, p. 114. n. 288
- Peccata inæqualia inæqualiter participant motivum
detestationis, p. 133. n. 388
- Si homini peccandum foret, vel graviori, vel minori
peccato, debet eligere levius, quod tunc
non foret peccatum, ibid.
- Recta ratio dicitur potius faciendum minus peccatum,
quam majus, ibid. n. 389
- Adducitur ad hoc propositum auctoritas D. Gregorii,
ibid. n. 390
- An aliquid desinat esse peccatum quando hic & nunc
est necessarium ad procurandam majorem glo-
riam Dei, p. 142. n. 439. & seq.
- Quæ in necessitate licent, alioquin illicita, non sunt
per se ipsa peccata, p. 343. n. 445
- Peccatum de peccatum est aversio à Deo ut Legisla-
tore, & non solum ut est caput naturæ rationalis,
p. 160. n. 9
- Peccatum post Baptismum commissum dupliciter re-
mittitur, per Sacramentum, & sine Sacramen-
to, p. 178. n. 167
- Mors actualis peccati adfert novum malum gravissi-
mum, scilicet perseverantia in peccato habituali,
p. 196. n. 57
- An peccatum sit iniustitia contra Deum, p. 202. n. 92.
& seq.
- Aliquod peccatum potest ex speciali sua ratione & ma-
teria subjecta esse strictè injuria Dei, p. 203.
n. 94
- Non sequitur, peccatum est injuria strictè dicta; ergo
peccator tenetur statim penitere, ibid. n. 96.
& seq.
- An per quodlibet peccatum Deus quasi colaphizetur,
p. 204. n. 100
- Quæ peccata dicantur ad mortem, & quæ non ad
mortem, p. 211. n. 7
- Conversio peccantis ad mortem non est omnino im-
possibilis, nisi intelligatur ad mortem inclusivè,
ibid. n. 8. & seq.
- De tali peccato ad mortem intelligitur Scriptura,
1. Regum 2. Si peccaverit &c. ibid. n. 10
- Explicantur verba Christi Matth. 12. Omne peccatum
&c. de difficili remissione defectu gratiæ, p. 212.
n. 11
- Quare Deus non impediverit omnia peccata, p. 240.
n. 147
- Deus propter primum peccatum justè aliquando sub-
trahit gratiam efficacem, p. 241. n. 148
- Cur nemo sit in hac vita sine peccato, ibid. n. 151
- Peccati causæ dux ignorantia & infirmitas, ibid.
- Nullo modo est peccatum propriè dictum quod non est
voluntarium, p. 246. n. 177
- Peccatum est, cum vel non est Charitas, quæ esse de-
bet, vel minor est, quam esse debet, p. 254.
n. 202
- An Deus punierit aliqua peccata mortalia solum re-
mittere partialiter, p. 266. n. 277
- Peccatum non potest effectivè corrumpere gratiam,
sed tantum demeritorie, p. 270. n. 296
- Peccatum non est formaliter privatio gratiæ, p. 273.
n. 311. & seq.
- Quæ sit præfata ratio peccati secundum Scotum, ibid.
n. 315
- Peccatum est formaliter corruptio rectitudinis in actu
secundo, ibid. & seq.
- Materiale peccati commissionis est actus positivus vo-
luntatis, p. 274. n. 317
- Privatio gratiæ non est essentia peccati, sed effectus
moralis, ibid. n. 320
- An peccatum actuale & gratia sint opposita contrariè,
p. 276. n. 329
- Peccatum & gratia genere distant, ibid.
- Peccatum & gratia non habent se sicut calor & frigus,
ibid.
- Qualem repugnantiam ex natura rei habeant gratia
& peccatum, ibid. n. 330
- Gratia ex natura sua quodammodo exigit ut Deus re-
mittat peccatum, ibid. n. 331
- Peccatum ex natura sua quodammodo exigit ut Deus
auferat gratiam, ibid. n. 332
- Peccatum est objectum formale odii divini, p. 277.
n. 333
- Congruentia aliqua ob quam habitus Charitatis ex-
pellatur per peccatum actuale, ibid. n. 335
- Videre Deum peccata, est ad penam imputare, p. 278.
n. 338
- Peccatum non efficit hominem inimicum Dei physicè
& ex natura sua, p. 284. n. 369
- An peccatum per Absolutionem prius naturæ condo-
netur, quam infundatur gratia, p. 288. n. 385
- Mutatio à peccato ad ejusdem expulsionem non est rea-
lis, ibid. n. 390
- Peccatum ponendum sub conditione, si nullo modo
actu sit, non est rationabilis causa offensionis,
p. 297. n. 431
- Peccatum præteritum retractatum, & tamen non re-
missum à Deo, quoad aliquid est voluntarium,
& quoad aliquid involuntarium, p. 298. n. 438
- Non condonatio non ingreditur conceptum essentia-
lem peccati præteriti moraliter permanentis,
ibid. n. 441
- Deus potest facere ut actus casualis non sit peccatum,
qui aliàs esset peccatum, p. 301. n. 455
- Implicitè esse verum peccatum & non veram offensionem
Dei, ibid. n. 456
- Fieri potest ut maneat peccatum præteritum quoad
culpam, & non quoad penam, & vice versâ,
p. 306. n. 480
- Deus aliquando in hac vita subtrahit gratiam effica-
cem propter peccatum præteritum remissum,
ibid. n. 481
- Potest etiam subtrahere in inferno, ibid. n. 482
- Peccata sunt inæqualia non solum in intensione gra-
duali sed etiam in sua specie, p. 321. n. 568
- Quare nullum peccatum sit committendum pro ulla
re, p. 322. n. 563
- An in genere moris magis displiceat Deo peccatum,
quam placeat actus Contritionis, p. 324. n. 570
- Peccatum hominis peccatoris non est majoris malitiæ,
quam hominis iusti, p. 331. n. 22
- Peccatum aliquod quoad culpam & penam tollitur
post mortem, p. 352. n. 136
- Peccata redire videntur fuisse Aliquorum sententia,
fundata in parabola Christi Matth. 18. de servo
&c. p. 369. n. 84. & seq.
- Explicatur illa parabola de reditu aequalis damnatio-
nis quantum ad durationem, scilicet intentionem,
uti etiam verba Jacobi 2. Quicumque autem &c.
ibid. n. 87. & seq.
- Peccatum dimissum redit tamquam circumstantia in-
gratitudinis, p. 370. n. 90.
- Alius modus quo peccatum dimissum redit tamquam
circumstantia aggravans, ibid. n. 91
- Exponuntur aliquæ Scripturæ, quæ videntur signifi-
care reditum peccatorum, p. 372. n. 104
- N n n n n 3 De poten-

INDEX RERUM.

De potentia Dei absoluta posset redire idem numero peccatum actuale, p. 373. n. 107
 Quomodo Deus se habeat in prima productione peccati, ibid.
 Peccatum potest redire de potentia Dei absoluta ad eandem penam, p. 375. n. 114
 Per peccatum in Scriptura aliquando significatur pena temporalis, ut etiam in Conc. Trident. p. 408. n. 175
 Evertitur sententia, quæ docet per peccatum intelligi obligationem confitendi, p. 409. n. 177. & seq.
 Equum & iustum est, ut peccata præterita non maneant impunita, & quare, p. 411. n. 192
 An omnia peccata debeant directè deleri per Baptismum vel Penitentiam, p. 419. n. 15. & seq.
 Homo pro tota vita potest esse abique ullo peccato cum gratia Dei, p. 518. n. 204
 Nemo est in hac vita sine ullo peccato, ibid. n. 205
 Nemo præter Christum est, vel fuit, vel futurus est sine peccato, p. 519. n. 208
 Expositio illorum verborum 1. Jo. 1. si diximus &c. ibid. n. 209. & seq.
 Quanto tempore possit homo vivere sine peccato, p. 520. n. 211
 Deus præcipit ut nullum omnino habeamus peccatum, p. 521. n. 219
 Homines habent gratiam sufficientem cum qua, si vellent, abstinerent ab omni peccato, ibid. n. 220
 Peccata explicanda prout sunt in conscientia tempore Confessionis, p. 660. n. 135
 Difficilis est cognitio peccatorum in specie & sigillatim, p. 719. n. 1
 Definitio peccati ex D. Augusti. explicata à Scoto, ibid. n. 2
 Peccatum consistit formaliter in negatione conformitatis ad legem, ibid.
 An illa negatio debeat vocari privatio, ibid. n. 3
 Peccatum materialiter sumptum accipit specificam malitiam ab objecto, p. 720. n. 8
 Delectabilitas non specificat peccatum, nisi per se intendatur, p. 721. n. 9
 Peccatum ut est actus humanus specificatur ab objecto, ut autem peccatum est, à rectitudine virtutis oppositæ, ibid. n. 11
 Quomodo eidem virtuti possint opponi diversa specie peccata, p. 722. n. 12. & seq.
 Cur potius amor Dei in via & in patria specie distinguantur, quam peccatum ex ignorantia & scienter commissum, p. 757. n. 155
 Quomodo per legem deficiatur & constituatur peccatum, p. 766. n. 158
 Peccatum omissionis & commissionis aliquando habent eandem specie & numero malitiam, p. 810. n. 391
 Peccatum non potest esse formaliter, nisi in voluntate, p. 838. n. 81
 In voluntate est peccatum primariò, ibid. n. 83
 In cogitatione, sermone & opere non est peccatum formaliter & primò, p. 839. n. 84
 An distinctio septenaria peccatorum capitalium sit sufficiens, p. 843. n. 106
 Ad peccatum actuale non sufficit voluntarium habituale, p. 845. n. 113
 Sufficit ad peccatum actuale libertas virtualis, ibid.
 Quomodo omni peccato conjungatur inobedientia, contemptus &c. p. 371. n. 96
 Scriptura aliquando dicit peccatum solvi, p. 453. n. 88

PECCATUM ALIENUM.
 Peccata aliena non possumus retractare, p. 48. n. 232
 An possumus de peccatis alienis dolere sicut de propriis ibid. & n. seq.

Peccatum alienum potest esse directum & immediatum objectum meæ penitentiae, ibid. n. 234
PECCATUM CERTUM.
 Peccatum certum ex oblivione vel alia iusta causa non expressum in hac Confessione, debet expressum in sequenti, p. 667. n. 160. seq.
 Peccatum confessum ut certum, non debet iterum confiteri ut dubium, nisi tale postea deprehendatur, p. 660. n. 134
 Arguitur contra sententiam oppositam, ibid. n. 136
PECCATUM DUBIUM.
 Peccata dubiè absoluta, vel statim sunt confitenda, vel nunquam, p. 659. n. 131
 Qui habet peccata dubiè absoluta, potest ea absolute & simpliciter confiteri, ibid. n. 132
 An peccatum dubium sit ejusdem speciei cum peccato certo, p. 660. n. 136
 Fundamentum sententiæ, quæ docet peccatum confessum ut dubium, debere iterum confiteri ut certum, si tale postea deprehendatur, p. 661. n. 138
 Fundamentum oppositæ sententiæ, ibid.
 An qui bonâ fide peccatum certum declarasset de dubio, teneretur cognito errore iterum illud confiteri, ibid. n. 139. & seq.
 An praxis Ecclesiæ & sensus DD. ostendat Christum voluisse explanationem certitudinis peccati, p. 662. n. 141
 An aliter instruendus penitens, qui habet peccata certa, quam qui solum habet dubia, ibid. n. 144
 Peccatum dubium in odiosis non est simpliciter peccatum, sed in favorabilibus, p. 663. n. 146
 Aliqui Recentiores censent non esse confitendum peccatum ut certum, quod antea expressum fuit ut dubium, ibid. n. 147
 Vide *Dubium*.

PECCATUM HABITUALE.
 Quid sit peccatum habituale, p. 42. n. 205
 Peccatum habituale potest deleri & deletur, p. 43. n. 207
 Peccatum habituale non est aliquid reale absolutum vel relativum, p. 277. n. 336
 Potest stare peccatum habituale cum conversione hominis ad Deum, scilicet peccatum actuale, ibid. n. 334
 Non retractatio peccati per actum oppositum non ingreditur conceptum essentialem peccati habituales, p. 296. n. 429
 Deus potest tollere peccatum habituale, licet actus præteritus maneat in ratione voluntarii habituales, p. 298. n. 436
 Peccatum mortale habituale est actus peccati mortalis physice præteritus, moraliter perseverans, p. 279. n. 344
 Quid sit illa perseverantia moralis, ibid.
 An non remissio sit pars essentialis peccati habituales, ibid. n. 345
 Peccatum habituale est peccatum præteritum prout hominem reddit inimicum Dei, ibid. n. 346
 Fieri potest per absolutam Dei potentiam, ut transactio peccato actuali, non maneat peccatum habituale, etiam sine physica mutatione peccati, p. 301. n. 456
 Semper intervenit aliqua mutatio moralis, p. 302. n. 258
 Fieri potest ut maneat peccatum præteritum quoad culpam & non quoad penam, & vice versa, p. 306. n. 480

PECCATUM MORTALE.
 Peccato mortali solum debetur pena quæ de facto est, vel paulo gravior, p. 321. n. 160
 Quomodo peccans mortaliter constituat ultimum finem in creatura, p. 322. n. 164
 Scotus æternitatem pænæ debet peccato mortali re fundit in permanentiam culpæ, p. 331. n. 24
 Per pec-

INDEX RERUM.

Per peccatum mortale omnia opera meritoria mortificatur, p. 353. n. 1
 Quodlibet peccatum mortale absolute offendit Deum, p. 482. n. 35
PECCATUM ORIGINALE.
 Quid sit peccatum originale, p. 42. n. 205. Item p. 317. n. 535
 Originali peccato debetur pena eterna damni, peccato mortali habituali etiam eterna pena sensus, p. 42. n. 206
 An peccatum originale sit malum vindicabile, p. 43. n. 207
 Peccatum originale est actio nostra moraliter, ibid. n. 208
 Peccatum originale non subiacet nostrae retractationi, ibid.
 An peccatum originale sit minimum omnium peccatorum, p. 139. n. 425
 Peccatum originale, quia moraliter meum, est minimum inter peccata mortalia, maximum, quia physice peccatum alienum, p. 140. n. 426
 Cur pena peccati originalis videatur hominibus dura & iniusta, ibid. n. 427
 Ratio gravitatis peccati originalis, ibid.
 Propter peccatum originale, cui obnoxius homo jacuit, noluisset Deus ipsum a perditionis massa discernere, p. 242. n. 154
 Ex reliquiis peccati originalis sit, ut baptizatus iterum cadat in perditionem, ibid.
 Quod sit illud peccatum quod consequitur de supplicio peccati originalis, p. 243. n. 163. & seq.
 In quo formaliter consistat peccatum originale, p. 281. n. 354. & seq.
 Primum peccatum non fuit transfusum in posteros, nisi ex speciali voluntate Dei, p. 317. n. 535
PECCATUM PERSONALE.
 Quomodo peccatum personale subiacet nostrae retractationi, p. 43. n. 208
 Peccatum personale est actio nostra physica, ibid.
PECCATUM PROBABLE.
 An qui probabiliter iudicat se peccasse mortaliter & etiam probabiliter oppositum, teneatur confiteri, p. 644. n. 65
 An lex Charitatis obliget ad Confessionem illius peccati in periculo mortis, p. 645. n. 67
 Quid faciendum tali casu si urgeat praeceptum Communionis, ibid.
 Peccatum mortale probabile esse confitendum, non satis probatur ex Conc. Trid. p. 645. n. 69. & seq.
PECCATUM RESERVATUM.
 Quando Superior non possit vel non vult absolvere sacramentaliter a peccatis reservatis, potest penitens communicare cum sola Contritione, p. 598. n. 28
PECCATUM VENIALE.
 Peccatum veniale est physice voluntarium, originale solum moraliter, p. 138. n. 415
 Coniunctioni voluntatis cum Deo magis opponitur peccatum veniale personale, quam originale, ibid. n. 416
 Non potest quis committere peccatum veniale, ut non contrahat maculam originalem, ibid. n. 417
 An existens in statu peccati mortalis possit mentiri venialiter, ut ab eo exeat, ibid. n. 418. & seq.
 An privilegium exemptionis ab omni veniali sit praeligendum privilegio praeservationis ab originali, p. 139. n. 421. & seq.
 Potius peccandum originaliter mortaliter, quam venialiter personaliter, ibid. n. 423
 Nunquam licet peccare venialiter ad evitandum peccatum mortale alienum, p. 140. n. 430
 Peccatum veniale non est medium ordinatum curandae salutis alienae, p. 141. n. 435
 An peccatum grave alienum magis displiceat Deo,

quam veniale proprium, p. 142. n. 436. & seq.
 Peccatum veniale habituale non constituit formaliter in sola deputazione ad penam, p. 278. n. 342
 Multis remediis expiari possunt peccata venialia, p. 327. n. 1
 Quae sint ista remedia, ibid.
 De potentia ordinata non remittitur peccatum veniale in hac vita absque infusione gratiae habitualis, ibid. n. 2
 Fieri posset ut esset aliqua ratio differendi remissionem venialium usque ad instantem mortis, puta permanentia actualis in illis, p. 328. n. 3
 Aliqui docent, peccatum veniale remitti in hac vita sine infusione gratiae, ibid. n. 6
 Peccatum veniale praeter obligationem ad penam relinquit maculam, ibid.
 Peccata venialia non remittuntur nisi gratis divina misericordia, p. 330. n. 15
 Peccatum veniale relinquere maculam probatur ex praxi Ecclesiae & ratione a priori, ibid. n. 18
 Peccato veniali non responderet nisi pena temporalis etiam in inferno, ibid. n. 19. & seq.
 Macula peccati venialis in inferno nunquam remittitur, p. 331. n. 23
 Secundum aliquam sententiam peccatum veniale potest remitti in inferno, p. 332. n. 26
 Culpa venialis etiam in aeternum manens non meretur nisi penam temporalem, ibid. n. 27
 Distinctio aliqua peccati mortalis a veniali, ibid. n. 28
 Peccatum veniale in hac vita remitti potest per penitentiam interiorem vel exteriorem, immo per quaecumque actum, Deo magis acceptum, quam veniale displiceat, p. 336. n. 46
 Quomodo peccatum veniale gratis remittatur, p. 337. n. 51
 An sit necessaria acceptatio Dei ad hoc, ut Contritio sit satisfactio condigna pro culpa veniali, ibid. n. 53. & seq.
 Deus potuit Contritionem iusti acceptare tamquam satisfactionem condignam pro peccato veniali, ibid. n. 55
 Veniale se solo esse materiam Confessionis probatur ex Trident. Leone X. & verbis generalibus Christi, p. 424. n. 38
 Probatur auctoritate Scoto, ibid. n. 41
 Sacerdos habet aliquam potestatem retinendi peccata venialia, p. 425. n. 43
 Eadem peccata venialia possunt saepius confiteri, ibid. n. 44
 Haec doctrina non repugnat Scoto, ibid. n. 45
 Non remittitur peccatum veniale propter repugnantiam, quam habet cum gratia sanctificante, p. 468. n. 161
 Peccatum veniale aliquando remittitur per Sacramentum Penitentiae, p. 478. n. 16
 Unum peccatum veniale gravius offendit Deum, quam aliud, p. 482. n. 35
 Veniale peccatum non est occasio proxima peccati mortalis, p. 555. n. 69
PELAGIUS.
 Pelagius aliquando docuit, hominem absque gratia Dei posse omnia mandata implere, p. 70. n. 52. & seq.
 An Pelagius admisit veram internam gratiam possibilitatis, p. 225. n. 73
 Quam gratiam negaverint Pelagius & Massilienses, p. 226. n. 80
 Pelagiani & Massilienses adscribunt divinae bonitati indifferentiam gratiarum erga omnes homines etiam ipsos parvos, ibid. n. 81
 An etiam hoc doceant, qui admittunt gratiam internam sufficientem, ibid. n. 82
P O E N A.
 Pena quodammodo debita est malefactori, sicuti praemium benefactori, p. 21. n. 98
 In

INDEX RERUM.

In pena pro malis operibus potest Deus dispensare, ut etiam subinde iudex humanus, p. 22. n. 102
 Quid sit pena, p. 29. n. 140. Item p. 870. n. 90
 Pena dicitur duo, malum, & ordinem ad praecedens meritum, p. 30. n. 142
 Res, quae est pena, potest esse essentialiter voluntaria, ibid.
 Duplex est pena, positiva, & privativa, p. 31. n. 149
 Penae exteriores possunt esse voluntariae, p. 30. n. 140
 Quid sit aequalitas moralis penae ad culpam, p. 32. n. 153
 Quomodo pena ordinet culpam, p. 35. n. 165. Item p. 41. n. 198
 Pena est actus internus vel externus assumptus ad vindicandum, p. 38. n. 180
 Naturalis regula poenitentiae tantum offendit unam penam infligendam, supernaturalis plures, p. 41. n. 197
 Quomodo pena temporalis sit offensiva Dei, p. 46. n. 224
 Diversitas inter penam peccati actualis & originalis, p. 137. n. 412
 Quomodo pena sit voluntaria & involuntaria, p. 254. n. 212. & p. 29. n. 137
 Proxima dignitas ad penam potest auferri à malis operibus absque infusione gratiae, p. 285. n. 372
 Cur Deus magis per partem voluerit remittere penam, quam culpam, p. 266. n. 276
 Quid per penam communiter intelligatur, p. 305. n. 477
 Deus de facto remittit culpam & retinet jus ad penam temporalem, p. 306. n. 478
 Potest manere actus praeteritus in ordine ad obligationem poenae, tamen non maneat in ordine ad rationabilem aversionem, & converso, ibid. n. 479
 Major pena est auferre visum corporum, quam scientiam Philosophiae, p. 321. n. 559
 Excessus in pena non debet attendi secundum quantitatem extensionis, p. 323. n. 565
 Aeternitas non est per se de ratione poenae in quantum aequaliter punitiva, ibid. n. 567
 Quomodo intelligendus Scotus, quando dicit, ideo penam durare in damnatis, quia peccatum in eis durat, p. 332. n. 29
 Maxima pena est privatio maximi boni, p. 333. n. 35
 Deus unice remissione mutat penam aeternam in temporalem, inaequalem juxta inaequalitatem Contritionis, p. 415. n. 217. & seq.
 Pena aeterna nunquam commutatur in temporalem tam gravem, quin possit commutari in graviorem, p. 416. n. 220
 Quia ratione Deus non delectetur in penis nostris, p. 871. n. 94
 Non omne opus bonum videtur esse pena strictè dicta, p. 873. n. 105
 Non est stricta aequalitas inter opera poenalia hujus vitae, & penas Purgatorii, p. 879. n. 131
 Non est hie eadem regula observanda, quae in solutione debiti ex iustitia, ibid. n. 132
 An poenae hujus vitae sint proportionatae penis Purgatorii, p. 902. n. 56
 Unde accipiant illam proportionem, ibid.
 Potest esse alicui poenale ab opere virtutis vacare, p. 918. n. 128

POENITENS. POENITERE.

Poenitens potest perfectè diligere Deum extra necessitatem, p. 121. n. 325
 Poenitens semper ordinatur ad majorem gloriam, sed non semper resurgit in majori gratia, p. 360. n. 38
 Poenitens non reportat commodum ex lapsu suo, ibid. n. 39
 An poenitens ex iustitia teneatur differre Confessionem, ne complice infamet, p. 689. n. 56. & seq.
 Quanto tempore debeat poenitens differre Confessionem, ne revelet complice, p. 691. n. 61. & seq.
 Etymologia nominis poenitere, p. 1. n. 1

Erasmus conatur verbum *Poenitere* deducere à *Poen* tenere, ibid.
 Lutherus aliique haeretici ex biblis suis ubique errant verbum *Poenitere*, Substituunt *ly* *Reficere*, ibid.
 Quatuor descriptiones *ly* *Poenitere* ex Scoto, p. 2. n. 3. & seq.
 Prima descriptio: poenitere est vindicare peccatum à se commissum, ibid.
 Secunda: poenitere est detestari peccatum à se commissum, ibid. n. 4
 Tertia: poenitere est penam infligam pro peccato suo commissio gratanter accipere, ibid. n. 5
 Quarta: poenitere est penam sibi pro peccato suo infligam patienter sufferre, p. 3. n. 6
 Suavius falsò dicit, distinctionem vocis *Poenitere* Scoto traditam, nullà methodo aut ratione datam, ibid. n. 7
 Poenitere modo potest esse actus virtutis, ibid. n. 8
 Poenitens est executor legis Dei de poenitentia, ibid.
 Poenitere primo modo non est semper actus elicitus à virtute, ibid. n. 9
 Potest esse actus specialis virtutis, ibid. n. 10
 Sola voluntas hominis peccatoris propriè dicitur poenitere à principali actu poenitentiae, ibid.
 Cujus virtutis actus sit poenitere tertio modo, p. 5. n. 15
 Cujus virtutis actus sit poenitere quarto modo, ibid.
 Aliqui docent, detestationem peccati esse actum primarium poenitentiae, vindictam autem actum secundarium; Alii putant esse unum & eundem actum, ibid. n. 16
 Poenitere est actus iustitiae vindicativae, p. 28. n. 133
 Probatur ex Conc. Trident. & ratione, ibid. n. 134
 Possunt poenitere de uno peccato & non de alieno, habitaliter, sed infusivè ad justificationem, p. 98. n. 113
 An verè poenitens debeat desiderare, ut occurrat occasio in qua peccavit, p. 103. n. 235
 Quid sit meritò & sufficienter poenitere secundum Scotum, p. 132. n. 383
 Non potest peccator sufficienter poenitere solis virtutis naturae, p. 162. n. 11
 Nulla est obligatio formaliter & explicitè poenitendi, dum peccatum est remissum per dilectionem, p. 191. n. 29
 Quare potius tali casu obliget praeceptum Baptismi, quam poenitentiae, ibid. n. 30
 Quare potius praeceptum Confessionis, p. 192. n. 308
 Quid sentiendum de illo, qui justificatus est per Contritionem cum Sacramento, ibid. n. 31
 An qui determinat nunquam poenitere nisi in extremis, peccet mortaliter, p. 208. n. 122. & seq.
 Nullibi invenitur stabilis lex Dei negandi gratiam efficacem poenitendi propter gravitatem aut multitudinem peccatorum, p. 213. n. 19

POENITENTIA. VIRTUS.

Poenitentia est verè experibilis, p. 4. n. 11
 Poenitentia respicit malum sub propria ratione, in quantum scilicet à se perpetratum & Dei offensivum, ibid. n. 13
 Detestari culpam videtur esse actus secundarius poenitentiae, p. 5. n. 14
 An sit actus specialis virtutis, ibid.
 Cur Patres nomine poenitentiae potissimum expriment detestationem peccati, ibid. n. 17
 Poenitentia specialis est virtus appetitiva, non intellectiva, p. 8. n. 29
 Poenitentia specialis non est virtus Theologica, ibid. n. 30
 Poenitentia non habet pro objecto immediato Deum, p. 9. n. 32
 Quid sit placatio Dei, & qualiter poenitentia eam intendat, ibid. n. 34
 Actus voluntatis divinae non est pars intrinseca formationis objecti poenitentiae, p. 10. n. 37
 Primus

INDEX RERUM.

Primarius actus penitentiae est punire peccatum, *ibid.*
Honestum foret agere penitentiam, licet Deus peccata nollet condonare, *ibid.* n. 38
Species veniae inducit hominem ad penitentiam, *ibid.*
Quomodo Deus teneat se ex parte objecti formalis penitentiae, *ibid.* n. 39
Infinita perfectio condonationis non respicitur formaliter à penitentia, *ibid.* n. 40
Amicitia Dei est finis extrinsecus penitentiae, *ibid.*
Specialis ratio, quare non detur penitentia per se infusa, *p. 17. n. 73. & seq.*
Penitentia specialis non requiritur ad remissionem peccati, *ibid.* n. 75
Penitentia specialis non est virtus appetitiva ordinans ad seipsum, sed ad alterum, *ibid.* n. 76
Penitentia specialis distinguitur à virtute Religionis, *p. 18. n. 81*
Penitentia specialis non est pars Sacramenti Penitentiae, *ibid.* n. 82
Religio imperare potest actum penitentiae, & penitentia actum Religionis, *p. 19. n. 84*
Penitentia specialis non est virtus amicitiae, *ibid.* n. 85
Objectiones solvuntur, *ibid.* n. 86. & seq.
Quis sit finis intrinsecus & extrinsecus penitentiae, *ibid.* n. 89
Penitentia per se non statim obligat, *p. 27. n. 130*
An inde bene inferatur quod non sit actus iustitiae strictae dicatur, *ibid.*
Quod sit obiectum materiale proximum virtutis specialis penitentiae, *p. 37. n. 180*
Penitentia specialis penitet de peccatis tam praeteritis, quam futuris, *d. 33. n. 155*
Penitentia est desertio non formaliter, sed causaliter, *ibid.*
An penitentia inclinet ad non peccandum, *ibid.* n. 156
Qua ratione penitentia respiciat satisfactionem voluntariam, *p. 32. n. 150*
Penitentia de est iustitia vindicativa pro obiecto formali respicit correspondentiam poenae ad culpam, *ibid.* n. 152
Ex vi virtutis specialis penitentiae per se spectata non tollitur peccatum, *p. 41. n. 199*
Penitentia subjicitur immediatè in voluntate, *p. 56. n. 274*
Voluntas hominis peccatoris est subiectum penitentiae, *p. 57. n. 278*
An penitentia fuisset in statu innocentiae, *ibid.* n. 279
Virtus specialis penitentiae non potest insulgere poenam strictè dictam pro peccato plenè dimisso, *p. 45. n. 220*
An actus materialiter tantum malus sit obiectum penitentiae, *p. 46. n. 225*
An penitentia maneat in beatitudine, *p. 57. n. 279*
Virtus penitentiae in statu beatitudinis non erit otiosa, *p. 59. n. 285*
Potuit in statu innocentiae esse virtus penitentiae, etiam quoad denominationem, *p. 58. n. 284*
Actus penitentiae specialis non requiritur ad remissionem peccati, *p. 59. n. 287*
In qua significatione Scriptura, PP. & Concilia utuntur illi voce penitentia, *ibid.*
Penitentiam delectivam peccati extra Sacramentum oportet esse ex dilectione Dei, *p. 61. n. 7*
Ad penitentiam fructuosam Scotus requirit gratiam, *ibid.* n. 8
Secundum Scotum inspirare fructuosam penitentiam est opus speciale Dei, *ibid.* n. 9
Duplex regula penitentiae, naturalis & supernaturalis, *ibid.* n. 10
Penitentia aliqua dicitur naturalis, quia est ex motivo naturaliter cognito, *p. 64. n. 28*
Quid sit penitentia fructifera, *p. 65. n. 29*

Scriptura non meminit propositi in illis, quos dicit iustificatos per penitentiam, *p. 75. n. 78*
Praeter penitentiam de admissis peccatis requiritur observatio mandatorum ad consequendam vitam aeternam, *ibid.* n. 81
Penitentia potest remittere peccata praeterita, etiam moraliter cordè alia sint subsecutura, *ibid.* n. 82
Non sufficit peccatori continentia à peccatis, nisi etiam addit penitentia, *p. 73. n. 69*
Explicatur hoc dictum: Optima penitentia nova vita, *ibid.* n. 70
Non sufficit ad veram penitentiam, plangere peccata praeterita, sed insuper requiritur propositum emendationis, *ibid.* n. 72
An requiratur propositum formale, *ibid.*
Sententia affirmans probatur ex Script. PP. & ratione, *ibid.* n. 73
Perfecta penitentia semper conjunctum habet actu vel virtute propositum mutandi vitam, *p. 74. n. 76*
Falsa penitentia est, quae de uno peccato agitur, *p. 75. n. 199*
Penitentia interior debet esse de omnibus, de quibus esse debet penitentia exterior, quando illa est pars huius, *p. 96. n. 204*
Penitentia ponitur sub virtute iustitiae, sed non strictè dicta, *p. 129. n. 370*
Penitentia ejus, qui peccare non potest, communiter praesumitur insuficiens, *p. 131. n. 379*
Talis penitens indiget majori conatu voluntatis, qui saepe deficit, *ibid.* n. 380
Per penitentiam in Scriptura aliquando intelligitur revocatio alicujus gratiae jam factae, *p. 213. n. 16*
Quare Trident. sess. 6. can. 3. distinctè enumerat actum Spei & penitentiae, *p. 162. n. 22*
Aliqui docent Trident. sess. 6. cap. 6. agere de penitentia justificativa ante Baptismum, *p. 167. n. 49. & seq.*
Rejicitur haec doctrina ab Aliis, *ibid.* n. 51. & seq.
Penitentia potest esse voluntaria etiam non diligat, *p. 176. n. 97*
Scotus non docet expressè penitentiam in Sacramento debere diligere, *ibid.* n. 98
An penitentia ex timore sit mala, *p. 185. n. 145*

POENITENTIAE NECESSITAS ET PRAECEPTUM.

An obliget penitentia, si Deus absque penitentia remisisset peccatum, aut per eam peccatum nollet remittere, *p. 189. n. 15. & seq.*
An peccator tali casu haberet majorem obligationem diligendi Deum quam iustus, *p. 190. n. 19. seq.*
Ad quod praeeptum Decalogi, pertineat praeeptum penitentiae, *p. 192. n. 32*
Penitentiam non obligare pro prima opportunitate, probatur primò ex usu & sensu fidelium, *p. 194. n. 44*
Probatur secundò ex inconvenientiis, quae sequuntur ex sententia opposita, *ibid.* n. 45
Probatur tertio ratione à priori, *ibid.* n. 46
Explicatur Scripturae in oppositum, *ibid.* n. 47. & seq.
Nulla est necessitas virtutis specialis penitentiae, *p. 186. n. 1*
Penitentia non est necessaria, nisi ad deletionem peccati, *p. 187. n. 2*
Probatur necessitas penitentiae ex Trident. Scriptura & ratione, *ibid.* n. 4
Potest absolute deleri peccatum sine formali & explicita penitentia, *ibid.* n. 5
Necessitas penitentiae non est ex natura rei, sed ex sola voluntate Dei, *ibid.* n. 6
Qui differt penitentiam ad decem vel viginti annos, non semper se exponit periculo proximo damnationis, *p. 209. n. 128*

OOOOO

Confu.

M.
Pantere deducere à Pan
ibid.
x biblis suis ubique tra
e, substituentes ly
ibid.
Pantere ex Scoto, p. 2
e est vindicare peccatum
ibid.
estari peccatum à se com
ibid. n. 4
n infirmam pro peccato suo
peccare, *ibid.* n. 5
n sibi pro peccato suo
re, *p. 3. n. 6*
nem vocis. Pantere Scoto
modo aut ratione datur,
tus virtutis, *ibid.* n. 81
dei de penitentia, *ibid.*
est semper actus elictus
ibid. n. 4
utis, *ibid.* n. 10
ris propriè dicitur poe
penitentiae, *ibid.*
tertio modo, *p. 5. n. 15*
re quarto modo, *ibid.*
peccati esse actum poe
indictam autem actum
t esse unum & eundem
ibid. n. 16
icativae, *p. 28. n. 133*
ratione, *ibid.* n. 134
no & non de alienam
citer ad iustificatio
p. 98. n. 112
erare, ut occurrat occa
p. 103. n. 235
er penitere secundum
p. 132. n. 383
er penitere solis virtutis
p. 162. n. 11
& explicet penite
illum per dilectionem,
Praeeptum Baptismi,
ibid. p. 30
ffionis, *p. 192. n. 208*
iustificatus est per di
ibid. n. 37
antere nisi in extre
p. 208. n. 122. & seq.
dei negandi gratiam
er gravitatem aut an
p. 213. n. 19
VIRTUS.
p. 4. n. 11
Propria ratio, in
tratum & Dei offic
ibid. n. 13
us secundarius peni
p. 5. n. 14
ibid.
iffimum expriment
ibid. n. 17
ppetitiva, non intel
p. 8. n. 19
Theologica, *ibid.*
o immediato Deum,
Penitentia cum in
ibid. n. 14
is intrinseca forma
p. 10. n. 37
Primit.

INDEX RERUM.

- Consultur penitentia statim post peccatum commissum, *ibid.* n. 129
 Penitentia non obligat nisi ex suppositione peccati, *p.* 541. n. 5
 Datur aliquid preceptum penitentiae, *p.* 188. n. 7
 An sit meret positum, *ibid.* n. 8
 Penitentia solum obligat in ordine ad remissionem peccatorum, *ibid.* n. 10
 Obligatio penitentiae videtur esse juris naturalis seu connaturalis gratiae, *ibid.* n. 11
 An lex iustitiae obliget ad penitentiam, *ibid.* n. 12
 Recte praecipitur cuilibet peccatori penitentia, etiam maxime obdurato, *p.* 235. n. 120
 An dilatio penitentiae graviter repugnet legibus amicitiae & reverentiae Deo debitis, *p.* 199. n. 76. & seq.
 Deus non semper vocat ad penitentiam praecipiendo, sed aliquando tantum invitando & consulendo, *p.* 200. n. 80
 Duplex disparitas inter obligationem statim eliciendi Fidem post infidelitatem, & eliciendi actum penitentiae post peccatum ex Lugone, quam oppugnat Arriaga, *ibid.* n. 81. & seq.
 Penitentia saepe obligat per accidens ratione aliorum preceptorum, *p.* 205. n. 106
 Penitentia solum per accidens obligat, quando creditur necessaria ad vincendam aliquam tentationem, *ibid.*
 Non potest certo determinari, an, quando & quoties obliget penitentia extra articulum mortis, *p.* 206. n. 108
 Penitentia non obligat toties quoties peccata memorie occurrunt, *ibid.* n. 109
 Laudabile est de iisdem peccatis saepius penitere, *ibid.*
 Explicantur verba Eccle. 5. *De propinquo peccato* &c. *ibid.* n. 110
 Exponuntur SS. PP. de eadem materia loquentes, *ibid.* n. 111
 An ex incertitudine temporis penitendi, bene probeatur incertitudo obligationis, *ibid.* n. 112. & seq.
 Quare potius extra articulum mortis obliget preceptum charitatis, quam penitentiae, *p.* 207. n. 113
 Probatur obligatio penitentiae extra articulum mortis ex dignitate Dei offensis, *ibid.* n. 117
 Explicatur Scriptura Prov. 1. *Quia vocari* &c. *ibid.* n. 118
 Ut etiam Scriptura Eccle. 5. *Non tardes* &c. *ibid.*
 Similiter verba Apost. Rom. 2. *An divites* &c. *p.* 208. n. 119
 POENITENTIAE EFFICACIA.
 Penitentia quovis tempore fuit utilis ad impetrandam remissionem peccatorum mortalium, *p.* 210. n. 1
 Nullum est peccatum mortale, quod non possit deleri per penitentiam, *ibid.* n. 2
 Explicantur verba Apost. ad Hebraeos 6. *Impossibile est* &c. *ibid.* n. 3
 Penitentia de facto renitit omnia peccata mortalia totaliter, *p.* 265. n. 274
 Probabile censet Scotus non semper per penitentiam statim recuperari totam gratiam perditam, *p.* 361. n. 43. & seq.
 Virtus penitentiae se sola olim sufficiebat ad vitam, nunc autem ex precepto Christi in hominibus post Baptismum lapsis requirit consortium Sacramenti Penitentiae, *p.* 378. n. 132
 Fructus dignus penitentiae est Confessio peccatorum, *p.* 385. n. 32
 Virtutem penitentiae predicabat Joannes Baptista Matth. 3. & Marci 1. Apost. Petrus Act. 2. & Paulus Act. 26. *p.* 387. n. 43
 Virtuti penitentiae Prophetae testimonium perhibuerunt, *ibid.* n. 44
 Quae sit falsa penitentia, *p.* 516. n. 193
 Signum verae penitentiae ex Hiquzo, *p.* 514. n. 186
 POENITENTIAE SACRAMENTI FORMA.
 Forma Sacramenti Penitentiae est pars essentialis, *p.* 435. n. 1
 Duplex objectio solvitur, *ibid.* & n. 2
 Ly Ego non pertinet ad essentialiam formae Penitentiae, *p.* 437. n. 12
 Verba essentialia formae Penitentiae: *Assolve* n. 1, *p.* 438. n. eod.
 Non constat, Christum requisivisse in forma Penitentiae expressionem peccatorum vel peccatis, *ibid.*
 Fundamenta oppositae sententiae ex Wiggers, *ibid.* n. 13. & 14
 Responsio ad illa fundamenta, *ibid.* n. 15. & seq.
 Quid Conclia in forma Penit. voluerint significare per ly Etc., *ibid.* n. 16
 Ly Assolve habet suam significationem ex instituto hominum, licet ambiguum, *p.* 439. n. 18
 Confessio & intentio Sacerdotis sunt aliquid praerequisitum, ut ly Assolve sacramentaliter significet, *ibid.* n. 19
 Forma Sacramenti Penitentiae constat ex solis verbis propriè dictis, *ibid.*
 Putant Aliqui ly Assolve per antonomasiam significare Absolutionem internam à peccatis, *ibid.* n. 20
 Praeces praecedentes & subsequentes formam Absolutionis, *p.* 436. n. 4
 Modus absolvendi ex Rituali Rom. qui tamen non obligat quoad omnia, *ibid.* n. 5. & seq.
 Omisio invocationis SS. Trinitatis in forma Penitentiae ad summum venialis, *ibid.* n. 7. & seq.
 Peccant mortaliter qui omittunt ly A peccatis in forma Penitentiae, *p.* 441. n. 31
 Quando ly A peccatis concurrat ad effectum Sacramenti, & quando non, *p.* 442. n. 33
 Exillimat Valquez ly A peccatis semper concurrere ad effectum Sacramenti, *ibid.* n. 35. & seq.
 Ly A peccatis, implicite continetur in ly Assolve, *ibid.* n. 36
 An Sacerdos possit differre intentionem suam & effectum Sacramenti usque ad completam polationem horum verborum: *A peccatis tuis*, *ibid.* n. 38. & seq.
 Potest forma Sacramenti vitia defectu debere intentionis; ut ostenditur in forma Sacramenti Penitentiae, *ibid.* n. 39. & seq.
 Non potest Sacerdos proferre illa verba: *Ego te absolvo*, cum debita intentione & suspendere effectum, *p.* 444. n. 41
 Quare Conc non expresserint illa verba: *A peccatis tuis*, *ibid.* n. 46
 Haec verba: *In nomine Patris* &c. neque explicitè, neque implicitè concurrunt ad effectum Sacramenti Penitentiae, *ibid.* n. 47
 Quae formulae verborum aequivalent formae ordinariae, *p.* 445. n. 48
 Sententia Scoti, in Eucharistia requiri verba magis praecisa, quam in Penitentia, *ibid.* n. 49
 Christus in Eucharistia determinavit verba in individuo, secus in Sacramento Penitentiae, *ibid.* n. 50. & seq.
 Non alter in forma Penitentiae debet exprimi persona ministris, quam in forma Baptismi, *p.* 446. n. 56. & seq.
 Quid significet illa verba: *Assolve te Deus*, *p.* 447. n. 59
 Sententia Lugonis de hac forma; *Assolve te Deus*, *ibid.* n. 63
 Cur haec forma: *Assolve te Deus*, non valeat in sensu deprecatorio, *p.* 448. n. 64
 Expenditur usus absolvendi Ecclesiae Latinae & Graecae, *ibid.* n. 65. & seq.
 Quare Graeci non utantur indicativo activo, *ibid.* n. 66
 Ostenditur formas aliquas Ecclesiae Graecae apud Jacobum Goar non esse intelligendas de Absolutione à censuris, *ibid.* n. 67
 Forma Sacramenti Penit. magis fuit determinata à Trid. quam materia, *p.* 707. n. 129
 Forma essentialis Penitentiae, quae ratione vocetur oratio, *p.* 449. n. 69
 Quare potius valeat forma deprecatoria in Baptismo & Extrema Unctione, quam in Penitentia, *ibid.* n. 71
 An haec

INDEX RERUM.

An hæc forma: *Absolutor talis servus Christi, æquivalcat ordinariæ*, p.451.n.77. & seq.
 Hæc verba: *Dimittuntur tibi peccata*, valent in sensu imperativo, ibid.n.78
 An illa valeant: *Dimittuntur tibi peccata*, ibid.n.80. & seq.
 Non licet uti illâ formâ, & aliis similiter dubiis sine gravi peccato, p.452.n.83
 Quid dicendum de hac forma: *Ego anformate Pape*, ibid.n.84
 Quare Ecclesia potius utatur verbo, *Absolve*, quàm, *Remitto*, p.453.n.89
 Quare Christus fuerit usus verbo, *Remitto*, ibid.
 Quis sit sensus horum verborum: *Ego te absolvo*, ibid. n.90
 Expositio D. Thomæ: *Sacramentum Absolutionis tibi impendo*, commodè est intelligenda, ibid.n.91
 Hæc expositio videtur melior: *Impendo tibi gratiam remissionis peccatorum*, ibid. n.92
 Sufficit quod ly *Absolve* significet collationem gratiæ ut substat institutioni Christi, p.454.n.93
 Defenditur hæc expositio: *Remitto tibi peccata tua*, p.455. n.102. & seq.
 Quid Christus ad formam Absolutionis requisiverit verba propriè dicta non invenitur expressè definitum, p.459.n.120
 An valeat hæc forma: *Absolve illum*, p.460.n.122. & seq.
 Aliqui docent sufficere ly *Absolve* pro forma Penitentiaæ abique ly *Te*, sed communis Doctorum sententia est in contrarium, p.440.n.27. & seq.
 Græci non explicant peccata in sua forma apud Jac. Goar, secus penitentem, p.441.n.29
 Partialis falsitas formæ in Confessione venialium non videtur materia gravis, p.510.n.164
 An Confessarius limitet suam intentionem ad peccata venialia debet confessari, ibid. n.165. & seq.
 Forma Sacramenti Penitentiaæ per se primò significat personam & effectum circa illam, p.511. n.173
 Quare Concil. ad formam Sacramenti Penit. addiderit ly *Ete*, p.437.n.10
 Quare in forma Sacramenti Penit. non requirantur verba ita præcisa, sicut in Baptismo, vel Eucharistia, ibid. n.11
 Quâ ratione præcipua vis Sacramenti Penitentiaæ sua sit in forma, p.437.n.74. & seq.
 In Sacramento Penitentiaæ tantum est unica forma & unicum Sacramentum tamen à pluribus peccatis penitens absolvatur, p.513. n.179
 Non est inconveniens, quod forma Sacramenti Penitentiaæ sit falsa quando penitens est indispositus, p.455.n.102
 An forma Sacramenti Penitentiaæ sit vera in Sacramento valido, sed informi, p.456.n.103. & seq.
POENITENTIAE SACRAMENTI MATERIA.
 Quasi materia proxima Penitentiaæ Contritio, Confessio & Satisfactio, materia remota peccata, p.416.n.2
 Peccata commissa ante Baptismum non sunt materia Absolutionis sicut directæ, p.417.n.3
 Quâ ratione Contritio, Confessio & Satisfactio dicantur partes Sacramenti Penitentiaæ, p.429.n.64
 Quare Conc. vocet illos actus quasi materiam, ibid. n.65
 Ex verb. Conc. non probatur Contritionem & Confessionem esse partes intrinsecè componentes, ibid.
 Scotus non opponitur Concilio, ibid.n.66. & seq.
 Sacramentum Penitentiaæ abique dolore & Confessione est invalidum, secus sine satisfactione, ibid. n.68
 In Sacramento Penitentiaæ ipse suscipiens applicat materiam, p.468.n.160
 Quare Contritio, Confessio & Satisfactio vocentur materia proxima Sacramenti Penit. p.428.n.61

Solum Absolutionem significare gratiam ex opere operato, docet Andreas Vega, p.433.n.84
 Idem Auctor docet solum Absolutionem & Confessionem esse partes essentielles, ibid.
 Docet præterea Contritionem tantum esse partem integram, ibid. n.86
 Suarius putat etiam Contritionem & Confessionem esse signa gratiæ, p.433.n.88
 Suarez docet omnes partes materiales Sacramenti Penitentiaæ habere vim activam, p.434.n.89. & seq.
 Quare potius materia aliorum Sacramentorum causent gratiam ex opere operato, quàm materia Sacramenti Penitentiaæ, ibid.n.92
 Quid Trident. intelligat per penitentiam, quando actus penitentis vocat partes penitentiaæ, p.435. n.95
 An Sacramentum Penitentiaæ non consistat aliquâ materia intrinsecâ, ibid.n.96
 Quare Concilia meminerint materiæ extrinsecæ Penitentiaæ, ibid. n.97
 Quare potius in Sacramento Penit. requiratur materia supernaturalis, quàm in aliis Sacramentis, p.480. n.38
POENITENTIA SACRAMENTUM.
 Doctrina de Sacramento Penitentiaæ subalternatur doctrinæ de iudiciis & sententiis, p.437.n.11
 Sacramentum Penitentiaæ supplet defectum doloris, p.79. n.104
 Sacramentum Penitentiaæ institutum est in sublevationem penitentium, ibid.
 An justificatio per Sacramentum Penitentiaæ sit magis incerta, quàm per Contritionem, ibid. n.102. & seq.
 Sacramentum Penitentiaæ supplet defectum Contritionis charitate perfectæ, p.166. n.46
 Fuit Deo possibile per Sacramentum Penitentiaæ remittere omnem culpam & penam, sicut per Sacramentum Baptismi, p.323. n.569
 Sacramentum Penitentiaæ in recto solum importat Absolutionem sacramentalem, p.430.n.69. & seq.
 Nunquam fuit questio inter Catholicos & hereticos, an voluntas suscipiendi Sacramentum Penitentiaæ foret bona, p.478. n.19
 Non dari Sacramentum Penitentiaæ validum & informem ex defectu doloris probatur ex Conc. Trid. p.485. n.49. & seq.
 Cur potius alia Sacramenta possint esse valida & informia, quàm Sacramentum Penitentiaæ, ibid. n.51
 Potuisset Sacramentum Penitentiaæ sic institui, ut daretur validum & informem, p.486. n.55. & seq.
 An possit dari Sacramentum validum & informem defectu doloris vel integritatis mortaliter culpabili, p.491.n.76
 Quid senserit D. Thomas de Sacramento Penitentiaæ valido & informi, ibid. n.77
 Scotus uno loco videtur dubitasse de valore informi Sacramenti Penitentiaæ, p.492. n.80
 Alio loco negat talem valorem, ibid. n.82
 Scotus videtur requirere eandem Contritionem & Confessionem ad valorem & ad effectum, p.493. n.84
 Sacramentum Penitentiaæ est opus divinæ misericordiae, p.379. n.1
 Non defuerunt olim, nec modo defunt negantes hoc Sacramentum, quos tamquam hæreticos condemnat Trident. ibid. n.2
 Descriptio Sacramenti Penitentiaæ ex Scoto, p.380.n.3
 Aliæ definitiones, ibid. n.4
 Diversa nomina hujus Sacramenti, ibid.
 Possibilitas & congruitas Sacramenti Penitentiaæ probatur ex Scoto, ibid. n.5
 Factum fuisse, quod potuit fieri, probatur ex Scriptura, p.381. n.7
 Interpretatio hæreticorum rejicitur à Trident. ibid. n.8
 O o o o o
 Christus

INDEX RERUM.

- Christus non instituit Sacramentum Pœnitentiæ per modum alicujus Contractus, sed judicii, *ibid.* n. 11
- Pœnitentiæ agnoscitur pro vero Sacramento à Conc. Florent. & Trident. item à Lucio 3. c. 9. de hæreticis, p. 382. n. 13
- Impudens mendacium Calvini, Romanenses anxie deludare in reperiendo Sacramento Pœnitentiæ, *ibid.* n. 14
- Acatholici anxie laborant in excludendo Pœnitentiæ à numero Sacramentorum, *ibid.*
- Lutherus aliquando affirmat, aliquando negat Pœnitentiæ esse Sacramentum, *ibid.* n. 15
- Melanchthon aliquando affirmat, aliquando negat Pœnitentiæ esse Sacramentum, p. 383. n. 16
- Ostenditur visibilitas Sacramenti Pœnitentiæ, *ibid.* n. 18
- Per signum visibile D. August. intelligit quodlibet signum sensibile, *ibid.*
- Ubi Christus instituit Sacramentum Pœnitentiæ, & ei promiserit remissionem peccatorum, *ibid.* n. 20
- Verba Christi: *Accipite Spiritum sanctum* &c. inepte intelligunt hæretici de potestate Evangelizandi, *ibid.*
- Sacramentum Pœnitentiæ distinguitur à Baptismo, materia, formâ, ministro & effectu, p. 384. n. 27. & seq.
- An foret duplex Sacramentum Pœnitentiæ formaliter, si pœnitens simul confiteretur duobus, p. 470. n. 169. & seq.
- Sacramentum Pœnitentiæ est quasi determinatio formalis pœnitentiæ, p. 477. n. 14
- Ad veritatem Sacramenti Pœnitentiæ sufficit sensibilitas Absolutionis, p. 496. n. 102
- Potuit Christus solum Confessionem requirere ad valorem Sacramenti Pœnitentiæ, p. 493. n. 89
- Sacramentum Pœnitentiæ non successit in locum Contritionis perfectæ, p. 646. n. 75
- An deus Sacramentum Pœnitentiæ validum, in quo non absoluitur directe ullum peccatum, p. 662. n. 141
- Qui Patres appellaverint Pœnitentiæ laboriosum Baptismum, p. 387. n. 39
- Sacramento Pœnitentiæ promissa est remissio pœnæ, p. 322. n. 146
- Quare Sacramentum Pœnitentiæ non sit forum iuræ, vel pœnatum, p. 333. n. 189
- Christus non instituit Sacramentum Pœnitentiæ Matthæi 10. p. 387. n. 42
- Quare nec Christus, nec Apostoli, nec Prophetæ prædicaverint Sacramentum Pœnitentiæ, p. 388. n. 44
- Explicatur aliqua doctrina S. Fulgentii, *ibid.* n. 45
- Probatum institutio Sacramenti Pœnitentiæ ex verbis Christi Joan. 16. *ibid.* n. 46
- Non erat conveniens quod pridè daretur potestas in corpus Christi mysticum, quam verum, *ibid.*
- Sententiæ quæ docet Sacramentum Pœnitentiæ fuisse ante legem novam exploditur, & objectiones ex Scriptura solvuntur, *ibid.* n. 47. & seq.
- Marci 1. quævis fiat mentio Confessionis non tamen Absolutionis, p. 389. n. 59
- Illa verba: *Ego te absolvo* sunt ceremonia sacra à Christo instituta, præcipue Joan. 20. *ibid.* n. 51. & seq.
- Rectè dicitur totum Sacramentum Pœnitentiæ institutum Joan. 20. *ibid.* n. 53
- Solvuntur objectiones, *ibid.* n. 54. & seq.
- Jacobus non fuit principalis institutor Sacramenti Pœnitentiæ, sed ad summum promulgator obligationis, p. 390. n. 58
- Rationes ex D. Bonaventura, ob quas Christus per se non promulgaverit obligationem Sacramenti Pœnitentiæ, *ibid.* & n. seq.
- Necessitas Sacramenti Pœnitentiæ colligitur ex verbis Christi Joan. 20. p. 391. n. 62
- Duplex est potestas ligandi in Sacramento Pœnitentiæ, p. 392. n. 65
- Necessitas Sacramenti Pœnitentiæ potius colligitur ex retentione peccatorum, quam ex remissione, p. 393. n. 70
- ## POENITENTIÆ SACRAMENTI EFFECTUS.
- Quis sit effectus Sacramenti Pœnitentiæ, p. 401. n. 139
- Varia sententiæ circa efficaciam Sacramenti Pœnitentiæ, *ibid.* n. 139
- Sacramentum Pœnitentiæ remittit verè & proprie omnia peccata sibi rite subjecta, p. 410. n. 185
- Differentia inter Sacramentum Pœnitentiæ & virtutem quoad hunc effectum, *ibid.* n. 186
- Sententiæ Mag. solum Deum dimittere peccata, p. 402. n. 139. & seq.
- Rejicitur à Scoto, *ibid.* n. 141
- Sacramentum Pœnitentiæ potest dignè recipi ab ætèro tantum, *ibid.* n. 142
- Quomodo Sacramentum Pœnitentiæ sit instrumentum ad gratiam, *ibid.*
- Non est simile de Sacerdote legali & Evangelico, *ibid.* n. 143
- Quomodo Sacerdos Evangelicus deleat maculam & pœnam, & quomodo Deus, *ibid.* n. 144. & seq.
- Sacerdos dimittit peccata in Pœnitentiâ, sicut in Baptismo, p. 403. n. 145
- Responsio Scoti ad auctoritatem D. Hieronymi in contrarium, *ibid.* n. 146
- Sacerdos non tantum ostendit pœnitentem mundatum, *ibid.* n. 147
- Responsio Scoti ad exemplum Lazari, *ibid.* n. 148 & seq.
- Ante perceptionem dignam pœnitentiæ oportet suscitari vel simpliciter, vel secundum quid, *ibid.* n. 149
- Remissio peccatorum per Sacramentum Pœnitentiæ probatur ex Ambr. Hieron. & Cyrill. Alexand. p. 386. n. 36. & seq.
- Doctrina Cyrilli Explicatur, *ibid.* n. 38
- Explicatur aliquot auctoritates PP. de remissione peccatorum per Sacramentum Pœnitentiæ, p. 404. n. 154. & seq.
- Sacramentum Pœnitentiæ est Sacramentum mortuorum, p. 406. n. 166
- Per Sacramentum Pœnitentiæ non tantum remittitur pœna æterna, sed etiam culpa, p. 407. n. 167
- Quid sit Sacramentum Pœnitentiæ commutare pœnam æternam in temporalem, p. 413. n. 204
- Sacramentum Pœnitentiæ semper remittit aliquam partem pœnæ temporalis probatur ex Trident. & usu Ecclesiæ, *ibid.* n. 205. & seq.
- Quare Christus meminerit peccatorum, influendo Sacramentum Pœnitentiæ, p. 440. n. 25
- Per alia Sacramenta non confertur gratia eo fine principali ut remittantur peccata post Baptismum commissa, sicut confertur per Pœnitentiæ, p. 455. n. 100
- Effectus proprius Sacramenti Pœnitentiæ non recipitur ante susceptionem Sacramenti, p. 126. n. 352
- ## PERICULUM.
- Malum, propter quod evitandum posset quis se exponere periculo proximo peccati, debet esse respectivè grave, p. 534. n. 279
- Tale malum non est amittere centum aureos respectu peccati fornicationis aut oblectamentum aliquod ciborum, vel aliquid lucrum temporale, *ibid.* n. 281
- ## PERJURIUM.
- Perjurium assertorium auferit summam Dei veracitatem, p. 202. n. 88
- Fictio perjurii est gravis injuria Dei, p. 753. n. 136
- Perjuria indeliberata, quantumvis frequentata, non sunt peccatum mortale, *ibid.* n. 137
- Assuetus pejorare aut blasphemare, sæpius adverten-

INDEX RERUM.

- ter id facit, tamen ipsemet id non percipiat, ibid. n. 138
- PERMANERE. PERMANENTIA.**
Majus peccatum est procurare alteri permanentiam in peccato, quam sibi ipsi, p. 197. n. 62
An permanentia in peccato habituali sit continuatio damni, sicuti permanentia in caritate, ibid. n. 63. & seq.
- Ratio quare sit gravis indecentia constituere se primo obiectum odii divini, secus ad parvum tempus permanere tale obiectum, ibid. n. 65
- PERMITTERE. PERMISSIO.**
Deus permittit peccata hominum, p. 531. n. 267
Ista permissio peccati aliquando est effectus praedestinationis, p. 532. n. 268
An liceat orare pro permissione proprii peccati, ibid.
- PERMUTARE.**
Deus potest permutare offensam adulterii in offensam simplicis fornicationis, p. 266. n. 280
Deus potest permutare furtum 100. florenorum in furtum 50. p. 267. n. 281
Potest Deus permutare furtum mortale in veniale, ibid. n. 282
- PERSEVERANTIA. PERSEVERARE.**
Primus homo ex eo, quod in creatione accepit, potest perseverare, p. 256. n. 221
Perseverantiae adiutorium quale sit primo homini datum, p. 257. n. 229
Munus perseverantiae incertum est, ibid. n. 230
Quare Deus jam det aliud adiutorium perseverantiae, quam primo homini, p. 229. n. 59. Item p. 257. n. 226
- Velle non est necessarium ad potentiam perseverandi, sed solum ad ipsum actum perseverantiae, ibid. n. 227
- PERSUADERE.**
Parato committere peccatum mortale, possum persuadere, ut potius committat peccatum veniale, p. 533. n. 277
Ut aliquis evadat mortem temporalem, non possum ei suadere ut peccet, ibid.
- PERTINACIA.**
Quid sit pertinacia quae requiritur ad haeresim, p. 759. n. 166
- PHARAO.**
Ut cor Pharaonis non moveretur patientia Dei, vitii proprii fuit, p. 248. n. 183
Ad hoc non fuit necessarium, ut Deus suberheret omnem gratiam sufficientem, ibid. n. 184
Pharao facitur proprium peccatum, p. 254. n. 202
Quomodo non imputetur Pharaoni quod non obtemperavit, ibid. n. 203. & seq.
Pharao etiam obduratus afflictus poenituit, p. 255. n. 218
Quomodo Pharao non potuerit obtemperare, p. 250. n. 195
- POLLUTIO.**
An peccet mortaliter, qui exercet actionem, quam committitur moraliter semper pollutio, p. 529. n. 255. & seq.
Pollutio prava in causa per se, est ejusdem speciei cum pollutione expressa intentata, p. 734. n. 61
Possum desiderare pollutionem naturalem, & de illa habita speculari gaudere propter bonum effectum, p. 799. n. 342
An liceat procurare pollutionem propter bonum effectum, ibid. n. 343
Quare potius liceat desiderare pollutionem in somno, quam fornicationem, p. 801. n. 351
- PONTIFEX.**
An pontifex possit commutare votum contra meam voluntatem in iteratam Confessionem peccati mortalis, p. 916. n. 118
Pontifex potest concedere indulgentiam ei, qui oraverit pro defunctis, p. 922. n. 147
- Pontifex in Indulgentiis utitur potestate Clavium praecise ad aperiendum, p. 926. n. 158
Pontifex fert leges tamquam minister Dei, p. 566. n. 49
Pontifex simpliciter & absolute dicitur concedere indulgentias, tamen id faciat auctoritate sibi à Deo concessa, p. 404. n. 150
- POSSESSIO.**
Datur possessio facti etiam rerum incorporearum, p. 652. n. 99
- POTENTIA.**
Potentia animae realiter ipsi identificatur, p. 56. n. 274
Potentia cum habitu acquisito potest dare tantam intensiorem gradalem actui suo, quantam potentia cum habitu infuso, p. 106. n. 247
Duplex Dei potentia, absoluta & ordinaria, p. 283. n. 365
Ad praeteritum non datur potentia, p. 514. n. 187
- PRÆCEPTUM. PRÆCIPERE.**
Scotus nupiam docet diversitatem praecceptorum causare diversitatem peccatorum, p. 767. n. 199
Praecepta imposita hominibus non obligant nisi humano modo, p. 184. n. 138
Praeceptum non extrahit actum à propria ratione virtutis, quam ex se habet, p. 671. n. 177
Magis honestum videtur facere aliquid ex praeccepto, quam sine illo, p. 877. n. 126
Quando licet observare praecceptum fortius, debet observari, p. 687. n. 47
Multiplicatio praecceptorum pure ratione temporis, non multiplicat peccata, p. 765. n. 194
An augeat malitiam, p. 766. n. 195
Satisfit praeccepto Ecclesiae absque intentione satisfaciendi, p. 944. n. 237
Sola diversitas praecipientium non variat praecceptum in specie neque in numero, p. 766. n. 196. & seq.
Ratio, quare satisfiat praecceptis divinis per probabilem observantiam, p. 659. n. 129
Deus nihil potuit impossibile praecipere, p. 522. n. 223
Materiam praeccepti Ecclesiae non licet mutare in meliorem, p. 967. n. 333
Homo potest praecipere graviter, quod lex naturae solum leviter praecipit, p. 805. n. 368
De ratione essentiali praeccepti est obligatio, p. 926. n. 159
Deus potest rem gravem praecipere sub levi obligatione, p. 943. n. 234
Praeceptum leviter obligans in materia gravi, potius dicendum leve quam grave, ibid.
Ex quo desumatur gravitas alicujus praeccepti, p. 944. n. 235
Nunquam violamus praecceptum humanum, quin simul violamus praecceptum divinum, p. 772. n. 220
- PRÆDESTINATIO. PRÆDESTINATUS.**
Prædestinatio in Scriptura appellatur dilectio, p. 157. n. 513. & seq.
Voluntas hominis lapsi non discernit seipsam à massa perditionis, sed prædestinatio gratiae, p. 227. n. 87
Quid sit prædestinatio, ibid.
Quare S. August. intelligat dictum Apost. Qui omnes homines &c. de solis prædestinatis, p. 231. n. 703
Prædestinatio significatur etiam nomine praescientiae, p. 236. n. 129
Prædestinati non dimittuntur suo desiderio ut pereant, secus reprobi, p. 241. n. 152
- PRÆLATUS.**
Praelati non incurrunt penas à se constitutas, p. 565. n. 46
Praelatus in praecipiendo uti potest tam potestate jurisdictionis, quam dominativae, p. 780. n. 258
Quando utatur utraque potestate, ibid. n. 257
Quid potestas dominativa Praelati Religionis, p. 779. n. 254

INDEX RERUM

PRÆMIATIO. PRÆMIUM.
 In instanti præmiations de condigno non potest peni-
 obex, p. 147. n. 468
 An idem in præmio de congruo, ibid.
 Præmium potest præcedere causam meritoriam in esse
 physico, p. 148. n. 473
 Præmium ex conventionem præmissum potest antecede-
 re meritum, p. 325. n. 576
 Deus præmiat ultra condignum, p. 357. n. 22
PRÆSUMPTIO.
 Quid sit præsumptio juris, p. 653. n. 103
PRÆVARICATOR.
 Nullo excepto prævaricatores æstimantur omnes pec-
 catores tertia, p. 69. n. 47
PRINCEPS.
 Princeps, qui iustus de causis non impedit usuras, non
 censetur eas moraliter velle, p. 26. n. 124
 Princeps supremus potest penam capitis à lege statu-
 tam ex causa mutare in flagellationem, p. 413.
 n. 203
 An princeps teneatur servare leges, taxantes prætia
 rerum, p. 567. n. 52
 An Princeps, violans iustitiam, debeat suam dignita-
 tem in Confessione explicare, p. 744. n. 101
PRIVATIO.
 Ad unitatem privationis quæ requirantur, p. 373.
 n. 106
 Privationes distinguuntur specie ex distinctione speci-
 ficæ habitum, & numero ex distinctione habi-
 tum numerica, p. 720. n. 4
PRIUS.
 Impossibile est idem esse prius physicè & posterius re-
 spectu ejusdem, p. 148. n. 470
 Non apparet major repugnantia in eo, quod idem sit
 prius & posterius tempore respectu ejusdem,
 quam quod sit prius & posterius naturâ, p. 154.
 n. 499
 Quid sit prioritas & posterioritas naturæ, ibid. n. 500
 Priora generatione sunt posteriora perfectione, p. 286.
 n. 379
PRODIGUS.
 Prodigus non peccat contra iustitiam, p. 747. n. 110
PROFESSIO.
 Professio Religiosa potest repeti, p. 456. n. 107
 Professio Religiosa aliquam includit traditionem sui
 in jus Ordinis, p. 727. n. 34
 Quid significent illa verba professionis, *Promitto Deo,*
et tibi Pater, ibid. n. 35
 Quare in professione specialiter exprimentur obedien-
 tia, paupertas, & castitas, p. 777. n. 245
 Professio Religiosa adfert secum expiationem totius
 peccati temporalis, p. 862. n. 46
 Unde professio habeat tantam vim, p. 863. n. 57
PROPOSITUM.
 Quis habeat propositum virtuale emendandi vitam,
 p. 74. n. 76
 Admonendi sunt penitentes de proposito emendatio-
 nis, ibid.
 Possent absolute separari detestatio præterite vitæ, &
 propositum novæ vitæ, ibid. n. 77
 Distinctio propositi in formale & virtuale colligitur ex
 Trident. p. 76. n. 84
 Per distinctionem propositi formalis & virtualis nulla
 infertur doctrinæ Conc. ac PP. superfluitas aut
 nugatio, ibid. n. 87
 Quare Conc. Trident. sess. 14. n. 4. detestationi ad-
 jungat propositum emendationis, ibid.
 Experientia docet, posse contingere detestationem pec-
 cati sine formali proposito defectu attentionis,
 p. 77. n. 91
 Sententia Suarii, in articulo mortis non esse necessa-
 rium propositum vitæ futuræ, ibid. n. 92. & seq.
 Possum hodie habere propositum efficax servandi man-
 data divina, esse Deus fiat me eras peccatum,
 p. 115. n. 295

Propositum efficax, quantumcumque parvum non
 datur, nisi à Deo, p. 116. n. 297
 In proposito emendationis, non includitur voluntas
 patendi penas inferni, p. 165. n. 40
 An quis voluntarie possit omittere formale propositum
 emendationis, p. 513. n. 183
 Necessitas propositi formalis non probatur evidentiter
 ex Conc. ibid.
 Cur non sufficiat propositum formale absque dolore
 formali, p. 514. n. 184. & seq.
 Potius ex detestatione oritur propositum, quam ex con-
 verso, ibid. n. 185
 An possit dari propositum efficax vivendi omnia ve-
 nialia, p. 523. n. 230. & seq.
 Quid sufficiat ad efficaciam propositi, p. 527. n. 246
 Sententia Regii, non requirit propositum ex se tam
 efficax vivendi omnia venialia, sicuti mortalia,
 ibid. n. 247. n. & seq.
PROXIMUS.
 Non teneor proximum liberare à miseria corporali,
 quando ipse non tenetur eam liberationem acci-
 pere, p. 198. n. 69. & seq.
 Quilibet tenetur succurrere proximo extreme indigen-
 ti, p. 551. n. 4
PRUDENTIA.
 Regulari per prudentiam non est de ratione virtutis
 moralis ut sic, ut nec arduitas objecti, neque
 actualis moderatio passionum, p. 49. n. 241
PUDICITIA.
 An secundum D. August. pudicitia distinguatur à ca-
 stitate, quam Monachi voverunt, p. 726. n. 71
 Quare S. Augustinus constituit pudicitiam in ani-
 mo, p. 737. n. 75
PUERI.
 Quare pueri potius obligentur legis naturalibus,
 quam positivis, p. 542. n. 10
PUNIRE. PUNITIO.
 Potestas punitiva est bona, uti etiam ipsa punitio,
 p. 4. n. 11
 Punitio non est actus iustitiæ commutative strictè di-
 ctæ, p. 20. n. 92
 Ly *Punitendum* sumitur participialiter & nominaliter,
 p. 303. n. 462
 Quid sit puniti peccatum pena æternæ per se, & quid
 per accidens, p. 332. n. 28
 Ad deletionem peccati ordinariè requiritur punitio
 voluntaria, p. 334. n. 39
 Cessatio à punitioe potest dici præmiū, p. 353. n. 14
PURGATORIUM.
 Orationes offeruntur pro animabus Purgatorii, scilicet
 pro damnatis, p. 335. n. 40
 Privilegium S. Francisci liberandi animas Fratrum
 suorum ex Purgatorio, p. 858. n. 35
 Constituitur privilegium concessum Scapulari, ibid. n. 36
 Solvuntur objectiones contra privilegium Sancti Fran-
 cisci, ibid. n. 37. & seq.
 Omnis liberatio animarum ex Purgatorio facta per
 Sanctos, redundat in merita Christi, ibid.
 Privilegium S. Francisci omnibus convenit sive pluribus,
 sive paucioribus habuerint peccata, sive moriantur
 in vigilia Festi, sive diu ante mortem fuerint, ibid.
 n. 38
 Quomodo hoc privilegium non obsecret doctrinam
 Catholicam de operibus penitentis, p. 859.
 n. 39
 Non manent peccata impunita quando pena remitti-
 tur per Indulgentias, Sacramenta, & Sacrificia,
 ibid. n. 40
 An anima in Purgatorio possit sibi ipsi impetrare
 remissionem peccati, ibid. n. 44
 Quis sit sensus orationis, quæ Ecclesia orat pro ani-
 mabus Purgatorii, p. 860. n. 45. & seq.
 Scriptura Matth. 5. *Non exies inde* &c. est parabola,
 & ideo non in omnibus necessariò adaptanda,
 ibid. n. 46

Incertum

INDEX RERUM.

Incertum est, an poenae Purgatorii remittantur absque solutione æquivalente; probabile tamen est, quod sic aliquando remittantur, p. 861. n. 49
 An diminutio poenae Purgatorii sit aliquid bonum spirituale, ibid. n. 51
 An Deo determinaverit certas penas huius vite loco poenarum Purgatorii, p. 887. n. 162
 An qui in susceptione Baptismi peccaret venialiter, & statim moreretur, deberet ire ad Purgatorium, p. 423. n. 32
 Poena Purgatorii in foro Dei est simpliciter levis, p. 941. n. 224

Q

QUALITAS.
 S Exdecim qualitates Confessionis sacramentalis, p. 592. n. 1
 Satisfactio sacramentalis respicit qualitatem delicti, p. 897. n. 35
QUANTITAS.
 Quantitas satisfactionis est relicta arbitrio Confessarii, p. 931. n. 181

R

RAPINA.
 F Ieri potest, ut parva materia furti, sit gravis materia rapinae, p. 885. n. 37
REATUS.
 Reatus poenae alterius vite est materia virtutis specialis penitentie, p. 46. n. 223
 D. August. videtur reatum poenae intelligere nominis reatus, p. 305. n. 474
 An D. August. aliquando docuerit, culpam habitalem essentialiter esse reatum poenae, p. 307. n. 483. & seq.
 Reatus culpae manet obiective in conscientia delinquentis, quandoque se meminit deliquisse, alioquin in oculis legis Dei, ibid. n. 485
RECONCILIATIO.
 Reconciliatio pertinet ad gratiam generalem, p. 63. n. 18
 Ut quis reconcilietur inimico, non sufficit quod dicat se amplius non illaturum injuriam, p. 72. n. 68
 Perseverans in peccato mortali est indignus omni reconciliatione, p. 329. n. 11. & seq.
 Quid sit reconciliatio, p. 406. n. 163. Item p. 488. n. 64
 Revocatio offensantis tantum est dispositio ad reconciliationem, p. 431. n. 78
REDEMPITIO.
 Redemptionis proprietates penes illos solum est, qui membra sunt Christi, p. 237. n. 134
 Non ideo tamen ali omni destituuntur beneficio mortis Christi, p. 238. n. 135
RELAPSUS.
 An frequens relapsus sit signum incorrigibilitatis, p. 336. n. 291
 Ex frequenti lapsu in eadem mortalitate, colligitur scriptis propositum non fuisse, aut esse efficacem, p. 537. n. 292
RELIGIOSUS. RELIGIO.
 Religiosus eo instanti, quo emittit vota Religionis potest contra ea peccare, p. 419. n. 13
 An Religiosi teneantur confiteri primam oportunitate post peccatum, p. 548. n. 37. & seq.
 Religiosi non obligantur ex iustitia ad castitatem, p. 727. n. 33
 Quis censendus perfectus Religiosus, p. 739. n. 79
 An velle fornicari in Religioso, sit formaliter sacrilegium, ibid. n. 81. & seq.
 Religiosus qui alterum positivè inducit ad fornicandum, peccat contra proprium votum, p. 740. n. 84. & p. 742. n. 91

Oppositum docet Dicastillo tamquam clarum, doctum & receptum à Plerisque, sed male, p. 740. n. 85
 Quid Lugo sentiat de hac doctrina, p. 741. n. 86
 Quare Religiosus consulens matrimonium, non peccet contra votum castitatis, p. 743. n. 94
 Quare Religiosus consulens peccatum inobedientiae, non peccet contra votum obedientiae, ibid. n. 95
 Quilibet Religiosus potest peccare duplici peccato contra præceptum sui Praelati, p. 780. n. 258
 Multae constitutiones Religionum solum obligant ad poenam, p. 944. n. 235

RELIQUIAE.

Qui in actu venero gestavit reliquias Sanctorum, non debet hanc circumstantiam in Confessione explicare, p. 814. n. 410

REMISSIO. REMITTERE.

Scotus docet ad remissionem peccati regulariter requiri explicitam poenitentiam, p. 90. n. 165
 Cur in humanis scriptis fiat remissio odii per partes, p. 268. n. 286
 Quando Deus remittit peccatum, p. 282. n. 360
 Probat ex Scriptura de facto non remitti peccatum mortale absque infusione gratiae, ibid. n. 361
 Eadem veritas probatur ex Conc. Trident. p. 283. n. 362
 Non implicat Deum remittere peccatum mortale absque infusione gratiae, ibid. n. 364
 An remissio culpae præcedat infusionem gratiae, p. 286. n. 376
 An aliquo sensu remissio culpae possit vocari mutatio rationis, p. 290. n. 388
 An aliquis actus peccatoris sit absolute necessarius ad remissionem peccatorum, p. 296. n. 406. & seq.
 Ad remissionem peccati sufficit moralis conversio ad Deum, p. 298. n. 440
 Quod sit obiectum remissionis peccati, p. 299. n. 446
 Quod sola mutatio temporis sufficiat ad remissionem, vel non remissionem peccati probatur duplici exemplo, p. 303. n. 467. & seq.
 Peccatum mortale de facto non remittit absque commutatione poenae, probatur ex Scriptura & Conc. Trident. item ex ratione, p. 304. n. 471. & seq.
 Offensam posse remitti absque remissione poenae probatur exemplo dilectionis inimicorum, p. 305. n. 475
 Sed hoc exemplum rejicitur tamquam impetrens, ibid. n. 476
 An in humanis remittatur aliquando poena absque remissione offense, ibid. n. 477
 Quomodo peccatum veniale remittatur post hanc vitam ex Scoto, p. 308. n. 488. & seq.
 Non recedit à Scoto, qui distinguit inter remissionem culpae mortalis, & remissionem poenae aeternae, ibid. n. 489
 An qui non distinguit, sit damnatus à Pio V. & Gregorio XIII. ibid. n. 490. & seq.
 Remittitur de facto peccatum veniale per quemlibet actum meritorium iusti, in eum finem relatum, p. 339. n. 63
 Explicatur aliqua verba S. August. ut etiam Auctoris de vera & falsa poenitentia in contrarium, p. 340. n. 66
 Cur SS. PP. ordinariè requirunt lamenta de peccatis quotidianis, ibid. n. 67
 An relatio actus boni in finem remissionis venialium, tribuat ei aliquam efficaciam, ibid. n. 68
 Ostenditur Scotum per actum magis acceptum Deo, quam veniale displicat, intellexisse quemcumque actum meritorium, ibid. n. 70
 Non esse necessariam expressam & formalem relationem actus meritorii in finem remissionis venialium, videtur esse sententia D. Bonaventurae, ibid. n. 72
 Quomodo Sacramenta & sacramentalia adjuvant gratiam gratum facientem ad remissionem venialium, p. 341. n. 73

INDEX RERUM.

Piè credi potest, Deum acceptare quemcumque actum meritorium iusti ad remissionem aliquorum venialium, *ibid.* n. 75
 Probatur Baptismus remittere peccata venialia ex opere operato, *ibid.* n. 76
 Peccatum veniale nunquam tollitur sine mutatione intrinseca morali, *ibid.* n. 77
 In quo differat remissio venialium à remissione mortalium, *ibid.*
 Gratia habitualis alio modo tollit peccatum mortale, quam veniale, p. 342. n. 78. & seq.
 An venialia in Baptismo remittantur sine aliqua displicentia, *ibid.* n. 80
 Sufficit quod homo ita sit dispositus, ut si occurrerent peccata, displicerent, *ibid.*
 Quid sit illa conditionalis displicentia, *ibid.*
 An aliquid minus requiratur ad remissionem venialis, quam mortalis, *ibid.* n. 81. & seq.
 Sacramentum Pœnitentiæ remittit ex opere operato peccata venialia, p. 343. n. 84. & seq.
 Ostenditur D. August. non soli huic petitioni; *Dimittite nobis &c.* tribuere effectum remissionis venialium, p. 345. n. 97
 Quare Ecclesia possit magis remittere reatum pœnæ, quam culpæ, *ibid.* n. 98
 Duplex modus remissionis venialium post hanc vitam ex Scoto, p. 346. n. 103. & seq.
 Venialia remittuntur in hac vita, nisi continuetur actus peccati usque ad mortem, p. 347. n. 105
 Quid sit illa continuatio ex Higuazo, *ibid.*
 Epus explicatio rejicitur, *ibid.* n. 106. & seq.
 Impedimenta remissionis venialium in hac vita ex Higuazo, *ibid.* n. 108. & seq.
 Actualis complacentia in peccato veniali impedit ejus remissionem in hac vita, p. 348. n. 111
 Lugo requirit ad remissionem venialis post mortem actum retractationis, *ibid.* n. 114
 Illa retractatio non requiritur de meritoria aut satisfactoria, *ibid.* n. 115
 Necessitas illius retractationis est incerta, quamvis indubie adfit, p. 349. n. 116
 An peccata venialia remittantur post mortem gratis, *ibid.*
 Iustus meretur remissionem venialium subordinatè ad augmentum gratiæ, & non nisi pro illo tempore quando non est amplius locus propriæ satisfactionis, *ibid.* n. 119. & seq.
 Quid si aliquis post ultimum peccatum veniale nulla habuerit nova merita, *ibid.* n. 121
 Quid si nulla omnino habuerit merita, p. 350. n. 122
 Quod Deus ex iustitia teneatur remittere venialia post mortem, non aufert rationem liberalitatis, *ibid.* n. 126
 Fieri aliquam remissionem peccatorum post hanc vitam probatur ex Scriptura & auctoritate SS. Patrum, *ibid.* n. 127. & seq.
 Obiectio solvitur ex Scoto, p. 351. n. 129. & seq.
 Quare potius possit remitti peccatum veniale post mortem, quam mortale ex Scoto, *ibid.* n. 133. & seq.
 Peccata semel remissa nunquam redire probatur ex Scriptura & communi sensu DD. p. 367. n. 79
 Non bene probatur ex Apost. Rom. 11. *Sine pœnitentia enim fuit &c.* p. 368. n. 80
 An efficaciter probetur ex Nahum. 1. & Ezech. 18. *ibid.* n. 81. & 82
 Probatur ratione à priori, *ibid.* n. 83
 Eo ipso quod culpa remittitur conditionatè, homo potest dici mundatus ab ea, p. 377. n. 125
 Disparitas inter peccatum conditionatè remissum, & meritum mortificationis, *ibid.*
 Deus possit assumere humanitatem hominis, cujus conditionatè remisisset peccata, *ibid.* n. 126
 An talis humanitas possit orare pro peccatis suis, *ibid.* n. 127

Duplex obiectio contra remissionem conditionatam peccati, solvitur, *ibid.* n. 128. & seq.
 Remissio conditionata peccati habet sufficientem effectum & sufficiens obiectum, *ibid.* n. 130
 Quid sit illa remissio conditionata, p. 376. n. 124
 Non constat Deum aliquando conditionatè remittere peccata, p. 378. n. 131
 Verba Christi Joan. 20. *Accipite Spiritum sanctum &c.* non significant tantum potestatem denuntiandi peccata esse remissa, p. 384. n. 23. & seq.
 Peccatum mortale & veniale non uniformiter remittuntur, p. 382. n. 67
 Peccata verè & propriè remittuntur, p. 401. n. 136. & seq.
 Doctrina Conc. Trident. de remissione peccati originalis per Baptismum, *ibid.* n. 138
 Quare Scotus potius tribuat remissionem pœnæ temporalis Sacerdotibus, quam remissionem culpæ, p. 403. n. 150
 Nulla est ratio verba Christi Joan. 20. *Quorum remissionis &c.* metaphoricè intelligendi, p. 409. n. 176
 Remanere pœnam temporalem post remissionem pœnæ æternæ; negant hæretici, definit Conc. Trid. & probatur ex Scriptura, p. 410. n. 188. & seq.
 Plus est remittere durationem & substantiam pœnarum quam solam durationem, p. 412. n. 199
 Quare Deus non acceptet quodlibet opus bonum hominis iusti ad remissionem omnis pœnæ, *ibid.* n. 201
 D. Bonaventura docet vi Clavium remitti aliquam partem pœnæ temporalis, p. 414. n. 207
 Hæc remissio non præjudicat divinæ iustitiæ, *ibid.* n. 208
 An fiat secundum propriam cuiusque dispositionem, *ibid.* n. 209
 Non potest remitti peccatum pro instanti quo primum est, p. 420. n. 20
 Obiectio ex Conc. Trid. solvitur, p. 421. n. 22. & seq.
 Arguitur contra responsiones Lugonis, *ibid.* n. 25. & seq.
 Nihil remittit peccata, quæ committuntur eo tempore, quo applicatur, p. 423. n. 35
 An per plures Absolutiones remitteretur tota Pœna temporalis, p. 425. n. 46. & seq.
 Scotus non negat omnem fructum Sacramento Pœnitentiæ iterato de eisdem peccatis, p. 426. n. 49
 Quomodo intelligendum, quod ait Scotus, per iteratas Absolutiones non posse remitti totam pœnam, *ibid.* n. 53
 Remissio peccatorum non est species donationis, p. 458. n. 115
 Potest remitti offensæ alteri nihil minus cogitanti, *ibid.* n. 116
 Qui semel remisit debitum, potest iteratò illud remittere sine mendacio, p. 456. n. 126
 Quare potius peccatum semel remissum possit remitti, quam peccatum nunquam commissum, p. 457. n. 111
 Medium remissionis peccatorum non est coactum in lege nova, p. 477. n. 15
 Conveniens fuit, ut omnia peccata remitti possent per Sacramentum Baptismi vel Pœnitentiæ, p. 544. n. 21
 Non remittuntur de facto peccata mortalia divini, p. 268. n. 237
 De ordinata potentia non potest Deus remittere peccatum mortale sine infusione gratiæ, secus de absoluta, p. 283. n. 365. & seq.
 Deus de absoluta potentia potest remittere unum peccatum mortale sine alio, p. 284. n. 368
 Culpa potest remitti sub hac conditione, si ruitum homo non offendat, p. 376. n. 120
 Potestas remittendi peccata non exercetur inter homines, nisi per signum visibile, p. 381. n. 9
 Necessitas huius signi probatur ex Traditione, *ibid.* Non

INDEX RERUM.

Non est idem Sacerdotem velle remittere jus Dei, & velle quod Deus ipse remittat, p. 450. n. 73.

REPROBATIO. REPROBUS.

Effectus reprobationis negativæ, est subtractio gratiæ efficaciæ, p. 241. n. 150.

Quomodo verum sit, quod reprobi possint salvi esse, si vellent, p. 226. n. 84.

Quomodo liceat orare pro salute reprobatorum, p. 526. n. 243.

RESERVATIO. RESERVARI.

Ex quo sit potestas reservandi, p. 977. n. 373.

Sola Absolutio est reservata, non satisfactio, ibid. n. 374.

Reservatio peccati non videtur facere sententiam magis irrevocabilem, p. 975. n. 364.

Ablata reservatione peccatorum per priorem Absolutionem, manent illa peccata sicuti cætera non reservata, ibid.

Ablata reservatione per invalidam Absolutionem, potest inferior absolvere ab illo peccato, & dare pro ipso satisfactionem, ibid. n. 365.

Solum peccatum videtur reservari, non autem satisfactio pro eo imposita, p. 977. n. 371.

RESTITUTIO.

Minima restitutio non est adæquate reparativa juris læsi, quando quis ex stricta iustitia ad æqualitatem debet satisfacere, p. 128. n. 360.

An sit peccatum mortale differre restitutionem vitæ corporalis per aliquod tempus, p. 195. n. 53.

Omissio restitutionis rei ablata fere æquivalere primæ ablationi, p. 196. n. 58.

Restitutio non est necessariò satisfactio generalis, nec specialis ex Scoto, p. 876. n. 122.

Restitutio requiritur ante partes penitentis, ibid.

Non negat Scoto restitutionem posse esse satisfactionem, p. 877. n. 123.

An peccatum contra iustitiam obliget ad restitutionem, si jam cessaverit omne damnum, p. 204. n. 98.

RETINERE.

Quid sit retinere peccata, p. 391. n. 64.

Verbum retinendi non potest æqualiter intelligi de peccato mortali & veniali, p. 392. n. 66.

Potestas remittendi & retinendi est principaliter data propter peccatum mortale, ibid. n. 67.

Verba Christi Joan. 20. Quorum remiseritis &c. cum proportionem applicanda sunt peccato mortali & veniali, ibid. n. 68.

REVELATIO.

Non obstante revelatione damnationis, homo tenetur servare omnia præcepta divina, p. 524. n. 232.

An aliqua revelatio peccati futuri impediat libertatem, ibid. n. 233. & seq.

Peccatum revelatum à Deo non est futurum, nisi dependenter à libera voluntate hominis, p. 525. n. 236.

Supposita revelatione peccatum certò futurum est in sensu composito, scilicet in sensu diviso, ibid. n. 238.

Cui foret revelatum peccatum finale deberet sperare beatitudinem, ibid. n. 239. & seq.

REVELATIO CONFESSIONIS.

Quando equivalent licentia loquendi de rebus confessis & manifestatio extra Confessionem, p. 693. n. 79.

Ex usu licentiæ confessionalis de licentia penitentis nata sunt frequentius orti scandala & alia inconvenientia, p. 697. n. 85.

An illa scandala fini tantum accèptis, ibid. n. 86.

Violatio sigilli non licet, estò summè foret necessaria pro conservanda fide integri regni, p. 698. n. 90.

REVIVISCENTIA. REVIVISCERE.

Merita mortificata reviviscunt per penitentiam ex Apost. Hebr. 6. p. 353. n. 3.

Alia probatio ex Apostolo ad Galat. 3. p. 354. n. 6.

Tertia probatio ex Ezech. 18. ibid. n. 7. & seq.

Quarta probatio ex Trident. ibid. n. 10. & seq.

Quinta probatio ex auctoritate Patrum, ibid. n. 12.

Quare potius reviviscant merita, quam peccata ex Scoto, p. 355. n. 14.

Meritis mortificatis reviviscuntibus an ex iustitia debeat præmium, ibid. n. 15.

Reviviscencia est opus divinæ misericordiæ, ibid. n. 17.

Deus absolute potuit impedire reviviscenciam meritorum, p. 357. n. 23.

De facto est opus iustitiæ, ibid.

An ex natura rei eo ipso, quod homo redit in gratiam Dei, priora merita reviviscant, ibid. n. 25. & seq.

Merita de facto reviviscunt ex quadam eorum condignitate, p. 358. n. 28.

Rejiciunt sententia, quæ docet, merita solum reviviscere ad aliquod præmium accidentale, p. 359. n. 33.

Ut & illa, quæ asserit reviviscenciam nihil aliud esse, quam retributionem ejusdem præmii diversis titulis, ibid. n. 34. & seq.

Quare magis debeat reviviscere Penitentia, quam Eucharistia ex Lugone, p. 904. n. 62.

Quare Deus voluerit Baptismum reviviscere, ibid. n. 63.

R. E. U. S.

Idem potest esse reus & executor poenæ, p. 28. n. 135.

Ratio naturalis dicit, reum esse judicandum, p. 395. n. 103.

In foro externo aliquando absolvitur reus, tamen confitetur non ad esse dolorem, p. 494. n. 93.

Tribunal sacramentale est à Christo institutum, non tantum ut reus absolvatur, sed etiam ut ligetur, p. 646. n. 72.

RITUALE ROMANUM.

Rituale Romanum comparatur à Paulo V. Breviario, Missali & Pontificali Romano, p. 608. n. 72.

Confessionem posse fieri abicnti probatur ex Rituali Romano, p. 607. n. 68.

Rituale Romanum non continet errorem damnatum à Clemente VIII. p. 608. n. 72.

An Rituale Romanum requirit signa externa doloris, ut moribundus possit absolvi, p. 711. n. 141.

Hoc Rituale non videtur loqui de Absolutione conditionata, ibid. n. 143.

Loquitur tum de sanis oblatiatis, tum de moribundis non oblatiatis, ibid. n. 141.

S.

SACERDOS.

AN Sacerdos obligetur ad castitatem ex præcepto Ecclesiæ & non ex voto, p. 728. n. 39.

An Scoto docet Sacerdotem obligari ad castitatem ex præcepto Ecclesiæ, ibid. n. 40.

Sacerdotem obligari ex voto ad castitatem probatur ex cap. un. de voto in 6. p. 729. n. 41.

Sacerdos dispensatus ad matrimonium, adhuc peccaret peccato facilligii si fornicetur, ibid. n. 43.

Sacerdos confitens peccatum luxuriæ, satisfaciit dicendo se habere Ordinem sacrum, p. 730. n. 45.

An Sacerdos occidens aliquem vel mulierem, peccet duplici peccato, p. 746. n. 105. & seq.

Aliquando per accidens Sacerdos qui aliquem occidit, debet explicare in Confessione suum statum, ibid. n. 108.

Potest fieri ut Sacerdos ferè per bidduum nihil recitet de divino Officio, p. 585. n. 137.

SACERDOTALE ROMANUM.

Sacerdotale Romanum faret sententiæ, quæ docet, vitam Christianæ actam in articulo mortis esse sufficientem Confessionem, p. 712. n. 145.

Lugo conatur ejus auctoritatem enervare, ibid. n. 146.

Ostenditur illud Sacerdotale loqui de Absolutione sacramentali, ibid. n. 147.

Non errat in eo, quod dicat bonum esse confiteri laico in periculo mortis, ibid. n. 148.

PPPPPP

SACRA.

INDEX RERUM.

SACRAMENTALIA.

Enumerantur Sacramentalia, p. 344. n. 91
An immediatè remittant venialia, ibid. n. 92. & seq.
Quomodo Sacramentalia ex opere operato remittant venialia, p. 346. n. 101

SACRAMENTUM.

Sacramenta per se causant eundem effectum in omnibus, per accidens potest fieri contrarium, p. 365. n. 66. & seq.

An Sacramenta causent gratias actuales amissâ gratiâ habituali, p. 366. n. 75

Omnia Sacramenta novæ legis rebus tamquam materiâ, & verbis tamquam formâ perficiuntur, p. 416. n. 1

Materia est duplex, proxima & remota, ibid.
In materiis & formis Sacramentorum solent Concilia magis præcisè loqui, p. 422. n. 29

In Sacramentis potest forma præcedere materiam, p. 428. n. 62

Significatio non est forma Sacramenti, sed potius externa pronuntiatio verborum, p. 467. n. 155

Sacramenta novæ legis significant & conferunt gratiam ex opere operato, quod non convenit Contritioni & Confessione, p. 432. n. 82

Essentia Sacramenti non est aliud, quam practica significatio gratiæ, ibid. n. 83

Non omne, per quod perficitur Sacramentum, est pars ejus essentialis inter se componens, p. 435. n. 94

Quid sit Sacramentum validum & informe, p. 484. n. 48

Sacramentum habet easdem partes essentialis respectu infantis & adulti, p. 500. n. 118

Peccat mortaliter, qui facit Sacramentum esse invalidum, p. 508. n. 155

Sacramentum hoc ipso quo est productum suum effectum, p. 442. n. 34

Piè creditur omnia Sacramenta remittere aliqua peccata venialia ex opere operato, p. 344. n. 90

Forma Sacramenti potius determinat materiam, quam vice versa, p. 439. n. 21

Non semper materia remota Sacramenti debet exprimi in forma, ibid.

SACRIFICIUM.

Sacrificium cordis contriti non munda peccatorem, nisi vel eliciatur, vel impetretur à Charitate, p. 80. n. 107

An Sacrificium & Indulgentia conferant remissionem poenæ existentis in peccato, p. 905. n. 66

Quare plus satisfactio conferat remissionem poenæ existentis in peccato, quam Sacrificium aut Indulgentia, ibid. n. 67

SACRILEGIUM.

An circumstantia Sacrilegii reducat ad speciem irreligionis, sicuti transgressio voti, p. 674. n. 191. & seq.

Sacrilegium ex specifica materia accipit gravitatem essentialem, p. 675. n. 193

Dantur Sacrilegia specie distincta, ibid. n. 194

Per maliciam Sacrilegii furtum rei sacræ non distinguitur essentialiter à simplici furto, p. 725. n. 24. & seq.

Cut in furto rei sacræ potius Sacrilegium sit accidens, quam furtum, ibid. n. 26

Probat omnia peccata externa, in Ecclesia commissa, esse Sacrilegia, p. 802. n. 357

Quare potius ex loco sacro, quam ex die festo peccata contrahant malitiam Sacrilegii, p. 803. n. 360

Placita secularia & alia enumerata in cap. Decet. de Immun. Eccl. in 6. sunt Sacrilegia, p. 804. n. 366. & seq.

Auferre rem sacram ex loco sacro est Sacrilegium præcisè propter locum, p. 805. n. 372

Multi docent, auferre rem, in Ecclesia per accidens existentem, non esse Sacrilegium, & quo fundamento id doceant, p. 806. n. 374. & seq.

Respondetur ad fundamentum, ibid. n. 376. & seq.

SACRUM.

Qui non potest audire Sacrum die Dominico, non tenetur audire die Sabbathi, p. 591. n. 161

Qui propter ad munditiam non tenetur ut audiat Sacrum die festo, iter interrompere, si occasio illi batur è manibus, p. 593. n. 173

Quare ille, qui non audivit Sacrum die Dominico, non teneatur illud audire die Lunæ, p. 618. n. 178

Qui die Dominica post voluntatem non audiendi Sacrum se somno tradidit peccat, hoc tamen peccatum non est specialiter explicandum in Confessione, p. 812. n. 407

Qui die Dominica non potest audire Sacrum hora undecima, tenetur prævenire, p. 591. n. 166

SALVARE.

Quid requiratur, ut Deus dicatur velle omnes salvos fieri, p. 239. n. 141. & seq.

An Deus sic potuerit disponere causas naturales & liberas, ut omnes salvi fierent, p. 240. n. 145. & seq.

Deus etiam post peccatum voluit omnes salvos facere, p. 243. n. 159

Causæ communis & pretii dignitas non videtur sufficere ad veritatem dicti Apostoli. Qui vult omnes homines salvos &c. p. 246. n. 171

SAMSON.

Samsoni propria mors, secundum Aliquos, non fuit voluntaria, p. 553. n. 177

Mors propria Samsonis, secundum Aliquos, non erat peccaminosa, quia indistincta, p. 554. n. 178

SANCTIFICARE. SANCTITAS.

Non proprie sanctificat omne illud, quod mundatur à peccato, p. 313. n. 157

Aliqui actus ex natura rei graviter repugnant sanctitati loci, p. 803. n. 361

Diferimen inter sanctitatem personæ, loci & temporis, p. 817. n. 418. & seq.

An sanctitas Dei augeat notabiliter malitiam intrinsecam, ibid. n. 420

Proponuntur duo casus, in quibus Lugo putat ratione temporis sacri contrahi novam gravem malitiam, p. 818. n. 421. & seq.

An tempus specialiter sanctificetur per suspensionem alicujus Sacramenti, ibid. n. 423

SATISFACERE. SATISFACTIO.

De potentia absoluta homo potest satisfacere pro peccato independentè à Passione Christi, scilicet de potentia ordinata, p. 318. n. 544. & seq.

Non oportuit satisfactionem pro peccato Adæ extendere omnem creaturam, p. 319. n. 546

Debit excedere amorem cuiuscumque creature, ibid.

Si placuisset Deo potuisset unus bonus Angelus satisfecisse pro peccatis nostris, immo & purus homo sanctus & innocens, ibid. n. 547

Non videtur repugnantia, quin quislibet pro se possit satisfacere, ibid. n. 548

Nusquam Scotus docuit Contritionem aut dilectionem posse esse ex natura rei completam satisfactionem, ibid. n. 550

Contritio posset esse æqualis satisfactio, si Deus vellet, ibid.

Contrarium asserit Lugo, cuius argumento satisfactio, ibid. n. 551

Argumentum Lugonis, quo probat puram creaturam non posse satisfacere æqualiter pro peccato mortali, p. 323. n. 566

Intellectum de potentia absoluta retorquetur, ibid. n. 567

Conveniens fuit hominem satisfacere Deo pro peccatis, p. 411. n. 193

Christus satisfecit pro peccatis nostris, ibid. n. 194

Noluit suas satisfactiones applicare per Sacramentum Poenitentiae ad remissionem omnis poenæ, p. 412. n. 194

Melius est in hac vita satisfacere, quam expectare post hanc vitam, p. 860. n. 46

Securius est opera satisfactoria referre in Deum, p. 861. n. 55

INDEX RERUM.

Major bonitas actus augeat valorem satisfactionis, *ibid.*
Opus merè internum potest esse satisfactorium, p. 873.
n. 106
Scotus non negat actibus interioribus omnem vim satisfaciendi, de perperam ei adscribitur Suarez & Arriaga, *ibid.* n. 107. & seq.
Sententia Arriagæ, opera interiora nullam habere vim satisfaciendi, *ibid.* n. 109
Rejicitur, *ibid.* n. 110
Deus non acceptat quodlibet opus ad satisfactionem pro tota pena, p. 874. n. 112
Diverſo respectu opus est meritorium & satisfactorium, *ibid.*
Quæ satisfactio correspondeat peccato carnis, peccato superbiæ, & peccato circa temporalia, p. 875. n. 113
Oratio merè interna potest esse satisfactoria, *ibid.* n. 116
Quid intelligatur per orationem, jejunium, & elemosynam, *ibid.* n. 118
Quod ex illis sit magis satisfactorium ex D. Bonaventura, *ibid.* n. 119
Lugo existimat elemosynam esse magis satisfactoriam, quàm jejunium, p. 876. n. 120
Non requiritur satisfactio specialis secundum speciem vel numerum ad speciale peccatum, p. 88. n. 120
Possunt plures satisfactiones totales vel partiales correspondere uni peccato, *ibid.* n. 121
In quo consistat satisfactio, *ibid.* n. 122
Satisfactio totalis reconciliat satisfaciendum, *ibid.* n. 124
Quid satisfactio totalis, p. 89. n. 125
Deus non requirit a peccatore summam satisfactionem in individuo, p. 109. n. 126
Major videtur obligatio statim satisfaciendi hominibus, quàm Deo, p. 200. n. 79
An purus homo possit satisfacere ad æqualitatem pro peccato mortali, p. 317. n. 139. & seq.
Tamen si Deus acceptasset Contritionem ad satisfactionem æqualem pro peccato mortali, non ideo videretur offensæ Dei, p. 323. n. 168
Non est contra naturam satisfactionis anticipata extinctio delicti, p. 325. n. 175
Satisfactio penæ etiam fundatur in operis bonitate, p. 338. n. 177
Condignæ satisfactio completur acceptatione divinâ, p. 413. n. 201
Descriptio satisfactionis generaliter acceptæ ex Scoto, p. 850. n. 1. & seq.
Satisfactio pro pena temporalis, subinde appellatur satisfactio pro peccato, p. 851. n. 3
Etsi nomen satisfactionis non invenitur in Scriptura, scilicet tam res ipsa, *ibid.* n. 5
Potestas satisfaciendi Deo pro peccatis definita est in Conc. Florent. *ibid.* n. 6
Eadem veritas definita est in Conc. Trid. *ibid.* n. 7
Putat Arriaga nullum esse locum Scripturæ aut SS. PP. qui clarè loquatur de satisfactione, p. 852. n. 8
De illa videtur intelligenda Scriptura Matth. 3. Facite fructum etc. *ibid.* n. 9
Homo potest de condigno satisfacere, *ibid.* n. 10
Contrarium videtur damnatum à Pio V. Gregorio XIII. & Urb. VIII. *ibid.* n. 11
Communis doctrina Catholicorum probatur ex ratione, *ibid.* n. 12
Solutus homo iustus potest satisfacere de condigno, p. 853. n. 15
Obiectio diluitur, *ibid.* n. 16
Huic doctrinæ non repugnat Scotus, uti falso ei imputat Lugo, *ibid.* n. 17. & seq.
Scotus distinguit inter satisfactionem & satisfactorium. Item inter satisfactionem reconciliantem, & non reconciliantem, p. 854. n. 20
Opera bona hominis peccatoris non reviviscunt ad effectum satisfactionis ex opere operantis, *ibid.* n. 21
Ad satisfactionem de condigno requiritur status viatoris, *ibid.* n. 22

Satisfactio de condigno ex opere operantis requirit acceptationem Dei, p. 855. n. 23
An qui minimam penam solveret, accederet promissione Dei, satisfaceret ex æqualitate, p. 856. n. 26
Aliud est satisfacere in Christo, aliud per gratiam ejus patienter tolerare flagella, *ibid.* n. 29
Ad satisfactionem condignam requiritur specialis Dei acceptatio, *ibid.*
Objectiones solvuntur, p. 857. n. 30. & seq.
Iustus satisfactio de rigore justitiæ vindicativæ quoad æqualitatem solutionis, *ibid.* n. 32
Major est necessitas penitentis ad remissionem culpæ, quàm satisfactionis ad remissionem penæ, p. 859. n. 42
Opus satisfactorium de condigno ex opere operantis debet esse honestum, p. 861. n. 50
Opus satisfactorium debet esse liberum, saltem denominative, p. 863. n. 58
Plus videtur satisfacere qui actu jejunat, quàm qui solum vult jejunare, *ibid.*
Cur potius satisfactio crescat per actum externum, quàm meritum, *ibid.* n. 61
Satisfactio non eo modo extinguit penas, quo satisfactio, p. 864. n. 63
Discrimen inter meritum & satisfactionem, *ibid.* n. 65
An actus exterioris necessarius non augeat satisfactionem, p. 865. n. 66
Ut opus externum augeat satisfactionem, non sufficit voluntas bona omnino præterita, *ibid.* n. 67. & seq.
An possit dari actualis satisfactio sine actuali merito, *ibid.* n. 68
An ad satisfactionem sufficiat quilibet effectus, quovis modo procedens ex præcedente voluntate, *ibid.* n. 69
An requiratur permanentia voluntatis, p. 866. n. 71
Ad satisfactionem non sufficit bonum propositum patienter tolerandi, sed requiritur patiens tolerantia, p. 867. n. 75
Dormiens non potest satisfacere de condigno ex opere operantis, p. 868. n. 79
Cur minus quàm contrahere matrimonium per procuratorem, *ibid.* n. 80
An defunctus satisfaciatur per elemosynam, quàm in vita præcepit, *ibid.* n. 81. & seq.
Probabilissimum est in tali casu elemosynam nihil addere satisfactionis ex opere operantis per se loquendo, *ibid.* n. 83
An si pecunia data in elemosynam furto auferatur, homo habiturus sit satisfactionem, p. 869. n. 85
Opus satisfactorium regulariter debet esse penale ex Scoto, *ibid.* n. 87
Probatur ex D. August. *ibid.*
Confirmatur ex Scriptura, SS. Patribus, Canonibus penitentialibus, Conc. Trident. & Catechismo Romano, p. 870. n. 89. & seq.
Ratio à priori voluntas Dei, *ibid.* n. 91
Satisfactio fieri potest per opus præceptum, Pro opposito Suarez male citat Scotum, p. 876. n. 121
Satisfactionem fieri posse per opus præceptum probatur ex Conc. Trident. Item ex sensu Ecclesiæ & præcepto Confessarii, p. 877. n. 124. & seq.
Explicatur quod ait Apost. 2. Cor. 9. *Vnusquisque sicut* *ibid.*
Opus præceptum esse satisfactorium probatur ex ratione, p. 878. n. 128
Respondetur ad fundamentum oppositæ sententiæ, n. 129
Obiectio solvitur, *ibid.* n. 130
Disparitas inter satisfactionem & solutionem debet ex stricta justitiâ, p. 880. n. 135
Ad satisfaciendum sufficere mala à Deo inflicta & à nobis patienter tolerata, probatur ex Conc. Trid. & communi sensu fidelium, *ibid.* n. 136
P p p p p 2 An per

INDEX RERUM.

An per ipsa mala extrinseca proprie satisfaciamus, p. 881. n. 138
Fundamentum sententiae negativae, ibid.
Sententia affirmans probatur ex Conc. Trid. ibid. n. 139
Obiectio contra sententiam negantem solvitur, p. 882. n. 140
Quomodo in sententia negante illa satisfactio sit maximum amoris argumentum, ibid. n. 141
Explicatur S. August. & alii SS. PP. qui videntur favere sententiae affirmanti, ibid. n. 142. & seq.
Respondetur ad exemplum Christi, & passionem ejus, p. 883. n. 144
Ostenditur rationem Suarii pro sententia affirmante non satis probare, ibid. n. 145. & seq.
In quo consistat valor satisfactiois, p. 884. n. 147
Condignitas satisfactiois consistit in indivisibili, p. 885. n. 151
An sufficiat ad satisfactioem pura omisso impatiente, ibid. n. 153
An crescat satisfactio per passionem flagelli externi, p. 886. n. 156
Quid si Deus infligit poenas homini amenti vel dormienti, ibid. n. 157
Quae sint opera poenalia regulariter requisita ad satisfactionem, p. 889. n. 88
In quo consistat satisfactio pro poena, p. 890. n. 92
Quatuor rationes propter quas satisfactio debeat fieri per opera poenalia ex D. Bonavent. ibid.
Objectiones solvuntur ex eodem Doctore Seraphico, p. 891. n. 100. & seq.
Opposita sententia placet Vasquezio, qui male pro se citat Scotum, ibid. n. 97
Ratio sententiae Vasquez, quae ostenditur non valere, ibid. n. 98. & seq.
Sententia Suarez & Lugonis omne opus bonum esse aliquo modo poenale, adeoque satisfactorium, p. 892. n. 103
Unus pro altero potest satisfacere ex opere operantis, p. 892. n. 112
SATISFACTIO SACRAMENTALIS.
Satisfactio non est pars intrinseca & essentialis, sed tantum integralis, p. 428. n. 62
Sententia Paludani satisfactioem esse partem essentialiorem Sacramenti Penitentiae, sicuti Confessio, p. 888. n. 2
Sed falsum nititur fundamento, p. 889. n. 3
Quid sit satisfactio sacramentalis ex Scoto, ibid.
Satisfactio non potest appellari Sacramentum parziale Penitentiae, ibid. n. 5
Satisfactio sacramentalis non causat gratiam sanctificantem ex opere operato, p. 890. n. 6
Explicatur Doct. Angel. qui videtur contrarium docere, ibid. n. 7
Ut satisfactio sit pars hujus Sacramenti, sufficit quod causet remissionem poenae, ibid. n. 8
Satisfactio in executione, est similis Baptismo in executione, ibid.
Etsi satisfactio praecedens Absolutionem conferret gratiam, non ideo subsequens, p. 891. n. 12
Satisfactio sacramentalis non causat gratias actuales, p. 892. n. 14
Qua ratione satisfactio ordinetur ad Medicinam, ibid. n. 15
Satisfactio causat ex opere operato remissionem poenae temporalis, ibid. n. 17
Quare potius satisfactio habeat aliquem effectum ex opere operato, quam Confessio aut Contritio, ibid. n. 18
Obiectio solvitur, p. 893. n. 19
Satisfactio si est proportionata tollit totam poenam, ibid. n. 20
Major devotio, etiam tempore quo satisfactio impletur, auget effectum, p. 894. n. 22. & seq.
Certum videtur unum opus magis satisfacere ex opere operato, quam aliud, ibid. n. 24

Probatur ex Scoto, satisfactioem aequivalentem poenae restanti totam delere, esto non attingat poenatum ejus indivisibile, ibid. n. 26. & seq.
Probatur etiam exemplo Baptismi, & confirmatur a simili in iudiciis humanis, p. 896. n. 30. & seq.
Item a simili desumpto ex dispensatione voti, ibid. n. 32 & exemplo commutationis voti, p. 898. n. 41
Satisfactio sacramentalis respicit qualitatem delicti, p. 897. n. 35
Regula discernendi peccatum & satisfactioem ex Hiquo, ibid. n. 36
Modus praescribendi satisfactioem, ibid.
Satisfactio non est necessaria, quando aliunde constat de totalis poenae solutione, p. 898. n. 38
Confessarius potest habere idoneum fundamentum ad prudenter judicandum, hanc vel illam satisfactionem esse proportionatam, ibid. n. 39
Distinctio inter satisfactioem & voti dispensationem ex Dicat. & ad eam responso, ibid. n. 40
Diversitas inter remissionem poenae per satisfactioem, & culpae per Absolutionem, p. 899. n. 45
Per satisfactioem impletam in malo statu, obtinetur effectus ex Scoto, p. 900. n. 46
Probatio Scoti, ibid. n. 48. & seq.
Ratio a priori voluntas Christi, p. 901. n. 50
Obiectio ex Trident. solvitur, ibid. n. 51
Satisfactio sacramentalis hominis peccatoris non est simpliciter satisfactio, ibid. n. 52
Duae partes satisfactiois, purgatio sordium, & ablutio a poenis, ibid.
Opus satisfactorium hominis peccatoris potest esse meritum de congruo, p. 903. n. 57
Satisfactio non revivificat, p. 903. n. 57
Verba aut alia signa, quibus satisfactio imponitur, potius sunt materia Sacramenti, quam forma, p. 428. n. 63
Satisfactio non praecipit requirit statum gratiae, p. 905. n. 69
Contrarium nec Scotus, nec Conc. Trident. docet, ibid. n. 70
Non valet hic argumentum a satisfactioem sacramentali, ad non sacramentalem, p. 906. n. 71
Nec valet argumentum ab aliis Sacramentis, ibid. n. 72. & seq.
Per satisfactioem impletam in malo statu satisfactio ligationis, p. 907. n. 75
An opus peccaminosum venialiter, vel mortaliter, possit esse satisfactio sacramentalis, p. 908. n. 81
Sententia Arriaga, satisfactioem peccaminosam, non esse satisfactioem, rejicitur, p. 909. n. 84. & seq.
Satisfactio extrinsece peccaminosa actu movet Deum ad averterendam iram suam, ibid. n. 86
An cuiuslibet peccato corresponsdeat propria satisfactio ex Scoto, p. 914. n. 110
Non entitas potest alicui satisfacere, p. 918. n. 119
Satisfactioem sacramentalem conferre distinctum effectum ex opere operato, probatur a simili, p. 922. n. 146
Aliquando nulla satisfactio est imponenda, p. 926. n. 161
Obligatio imponendi satisfactioem ex genere suo est gravis, p. 927. n. 165
Ex parvitate materis potest solum peccari venialiter, ibid. n. 166
An omittens parvam satisfactioem peccet mortaliter, ibid. n. 167
Arbitrarium videtur imponere satisfactioem ante, vel post Absolutionem, p. 930. n. 179
Convenientius est, ut imponatur ante Absolutionem, ibid. n. 180
Tam quantitas, quam modus satisfactiois est relatus arbitrio Confessarii, p. 931. n. 181
Ex rationabili causa debet Sacerdos imponere levissimam satisfactioem, ibid. n. 183
Potest

INDEX RERUM.

Potest dari casus in quo non expedit imponere satisfactionem condignam, et si penitens velit eam acceptare, p. 933. n. 183
 Obligatio satisfactionis ex genere suo est mortalis; ex levitate materiae fit venialis, p. 939. n. 216
 Quae materia sit levis, ibid.
 Materia est gravis, quando penitentia est gravis pro gravi peccato, p. 940. n. 217
 Quid si satisfactio sit levis pro gravi peccato, ibid. n. 218
 Quae consideranda ad ferendum iudicium de gravitate materiae, ibid.
 Saepè materia ex se levis fit gravis ratione boni communis, quod respicit, ibid. n. 219
 Quid si satisfactio in se sit gravis pro levibus peccatis, p. 941. n. 221. & seq.
 In imponenda satisfactione magis attendenda est gravitas criminis, quam poenae, ibid. n. 225. & seq.
 Nulla est iusta ratio precipiendi gravem poenam sub gravi obligatione pro peccato veniali, p. 942. n. 227. & seq.
 Pro peccatis venialibus potest imponi satisfactio materialiter gravis, ibid. n. 229
 Aliqui negant Confessario potestatem imponendi gravem satisfactionem sub levi obligatione, p. 943. n. 232
 Respondetur eorum argumentis, ibid. n. 233
 An satisfactio sacramentali possit satisfieri absque intentione satisfaciendi? Affirmat Sanchez, p. 944. n. 237
 Contrarium docet Vasquez, p. 945. n. 238
 An idem sentiat Scotus, ibid.
 Sententia Vasquez probatur ex ratione, ibid. n. 239
 Disparitas inter praeceptum Ecclesiae & Confessarii, ibid. n. 240
 Probatur sententia Sanchez à simili, ibid. n. 243
 Sufficit ad satisfactionem intentio habitualis, p. 946. n. 243
 Contrarium docet Averfa, ibid. n. 244
 Non peccat, qui intra triduum implet satisfactionem prima opportunitate adimplendam, p. 948. n. 252
 Non quilibet dilatio ultra triduum est mortalis, ibid. n. 253
 Semper praeveniendum periculum non adimplendi satisfactionem, ibid.
 Minor mora in una satisfactione est mortalis, quam in alia, p. 949. n. 256
 Duobus modis praestititur tempus adimplendi satisfactionem, ibid. n. 257
 Quale sit peccatum tantum differre satisfactionem certo tempore affixam, ibid. n. 258. & seq.
 In quibus variis de hac re sententiae referuntur.
 Disparitas inter praeceptum annuae Confessionis & satisfactionis in casu proposito, p. 950. n. 264
 Difficile est determinare, an haec vel illa causa sit sufficiens ad excusandum à peccato anticipationem vel dilationem satisfactionis, p. 952. n. 270
 An Iubilaeum vel sollemnis dies, foret iusta causa anticipandi vel differendi satisfactionem per octo dies, ibid.
 Quid si praecipitur jejunium in Vigilia Beatae Virginis, & eo die omittatur, ibid. n. 271
 Quando satisfactio expiret cum assignato tempore, p. 953. n. 274
 An sufficiat adimplere satisfactionem intra unum annum, si Confessarius non obligaverit intra tempus brevius, ibid. n. 275
 Alia est interpretatio satisfactionis, alia ejus mutatio, seu ablatio, p. 954. n. 279
 Interpretatio duobus modis fit, ibid.
 Satisfactio ab initio imprudenter injuncta, aut postea facta moraliter impossibilis, non indiget commutatione, ibid. n. 280

Oppositum docet Hiquius, qui male pro se citat Scotum, ibid. n. 281. & seq.
 Impossibilitas ex duplici capite oritur, p. 955. n. 283
 Satisfactio physice aut moraliter impossibilis non obligat, ibid. n. 284
 Non facile imponenda publica satisfactio, p. 956. n. 288
 Quae sit publica satisfactio, ibid.
 Navarrus negat publicas penitencias seu satisfactiones posse imponi pro publicis peccatis, ibid. n. 289. & seq.
 Respondet ad Conc. Trident. & cap. 1. de Penit. & Remiss. ibid. n. 290
 Rationes Navarii & limitatio sententiae ipsius, p. 957. n. 295
 Parum vel nihil dissentit à communi sententia, ibid. n. 293
 Quomodo intelligenda communis sententia, ibid.
 Responsio ad rationes Navarii, p. 958. n. 294. & seq.
 Aliquando potest imponi publica satisfactio pro criminibus publicis, ibid. n. 296. & seq.
 Oblitus satisfactionis, etiam culpabiliter, non tenetur Confessionem iterare, ibid. n. 298. & seq.
 Responsio ad argumentum pro parte opposita, p. 959. n. 300
 Obiectio solvitur, ibid. n. 301
 Satisfacit penitens, si det elemosinam per alium, nisi aliud declaraverit Confessarius, p. 960. n. 305
 Tenetur per seipsum orare, jejunare &c. ibid.
 Quid si non possit per seipsum facere, an teneatur facere per alium, ibid. n. 306. & seq.
 An sufficiat explere satisfactionem per alium, quando id creditur gratis Deo, p. 961. n. 309
 Non sufficere probatur exemplo praeceptorum Ecclesiae & ex Scriptura, ibid. n. 310. & seq.
 Deo gratulus est per se facere opus impossibile minus bonum, quam per alium magis bonum non impossibile, ibid. n. 312
 Christus non satisfecit pro nobis sacramentaliter, p. 962. n. 313
 Probatur ex Trident. unum hominem non posse pro alio sacramentaliter satisfacere, ibid. n. 314
 Penitens nisi satisfaciatur per se, non dicitur satisfactus, ibid. n. 315
 Aliquis potest satisfacere ex opere operantis per flagella alteri inflicta, secus ex opere operato, ibid. & n. seq.
 Saepè prudenter imponitur pro satisfactione Sacrificium Mixtae aut lucrativae Indulgentiae, p. 964. n. 323
 An substitutus existens in statu peccati possit alteri obtinere remissionem poenae ex opere operato, p. 965. n. 324
 Probabilior Aliquibus videtur sententia, quae docet per alium posse satisfieri ex opere operato, ibid. n. 325
 Disparitas inter famulum, qui dat pro domino elemosinam, & qui pro eo jejunat, ibid. n. 326
 An penitens propriis auctoritate possit commutare satisfactionem sacramentalem in meliorem. Affirmat Portel, p. 966. n. 329
 Opposita sententia probatur argumento praeceptorum Ecclesiae, ibid. n. 330
 Respondetur ad rationem in contrarium, p. 967. n. 331
 Fieri potest, ut propter opus melius hic & nunc penitens excusetur ab impletione satisfactionis, ibid. n. 332
 An possit praesumi voluntas Confessarii respectu commutationis satisfactionis, quando non imposuit condignam, p. 968. n. 335
 An quando penitens oblitus satisfactionis, assumit aliam secundum proprium arbitrium, haec sit sacramentalis, p. 969. n. 340
 Satisfactio mutari potest ob causam ab eodem Confessario in Sacramento, ibid. n. 341
 An etiam sine causa, p. 970. n. 342
 An etiam

INDEX RERUM.

An etiam extra Sacramentum, *ibid.* n. 343
 Probat id fieri posse, etiam post longum tempus,
ibid. n. 344
 Dicatillo existimat id fieri non posse sine nova Con-
 fessione, *ibid.* n. 345
 An requiratur memoria peccatorum ad faciendam mu-
 tationem satisfactionis, *p. 971. n. 347*
 Ratio ob quam Arriaga putat eam esse necessariam,
ibid.
 Alia ratio Joan. Sanchez, *ibid.* n. 348
 Rejicitur ratio Sanchez, *ibid.*
 Quid si satisfactio sit mutanda ab alio Confessario?
 Necessaria probatur noticia peccatorum, *p. 972. n. 350*
 Sufficere copiosam notitiam non videtur improbabile,
ibid. n. 351
 Immo probabilissimum appellat Diana, *ibid.* n. 352
 Aliqui videntur requirere gravem causam, *p. 673. n. 353*
 Fieri potest commutatio, si peccata repetantur, etiam
 ab aequali Confessario, forte & ab inferiore, *ibid.*
 n. 354. & seq.
 Respondetur ad rationem in contrarium, *p. 974. n. 358*
 Eadem satisfactio potest esse pars integralis plurium
 Sacramentorum, *p. 973. n. 357*
 Secundus Confessarius immutat satisfactionem non
 exercet imperium in priorem Confessarium, sed
 in penitentem, *p. 974. n. 358*
 Secundus Confessarius commutat satisfactionem, non
 proprie retractat sententiam prioris, *ibid.* n. 359
 Facta commutatio satisfactionis, manet liberum pen-
 nitenti antiquam implere, *ibid.* n. 360.
 & seq.
 An requiratur expressa voluntas commutandi, *ibid.*
 n. 362
 Quid si peccata fuissent reservata, & secundus Con-
 fessarius non haberet potestatem reservationum,
p. 975. n. 363
 Suarez probat tali casu secundum Confessarium non
 posse commutare jure ordinario, *ibid.*
 Contrariam sententiam amplectitur Vasquez & Alii,
ibid. n. 364. & seq.
 Disparitas inter commutationem voti & satisfactionis
 ex Suariorum rejicitur, *p. 976. n. 370. & seq.*
 Inferior non potest mutare satisfactionem Superioris
 in foro externo, *p. 978. n. 376*
 De hoc foro explicantur aliqua jura, *ibid.* & n. seq.
 Simplex Sacerdos potest mutare satisfactionem imposi-
 tam pro peccatis mortalibus, *ibid.* n. 379
 An etiam possit commutari satisfactio merè præser-
 vativa, *ibid.* n. 380
 An possit valde auferri sine causa, *p. 979. n. 381. & seq.*
 Totum potest facere Confessarius in secunda Con-
 fessione, quod poterat in prima, *ibid.* n. 383
 Penitens peccat, si absque causa procuret ablationem
 satisfactionis, *ibid.*
 Potest subinde licite auferri, aut mutari satisfactio
 medicinalis ab eodem, vel diverso Confessario,
ibid. n. 384. & seq.
 An per Indulgentias remittatur satisfactio medica-
 lis? Negat Suarez, *p. 980. n. 386*
 Oppositum docet Lugo, & variè probat, *ibid.* n. 387
 Confessarius potest imponere unam satisfactionem
 medicinalem, & alteram vindicativam, *p. 981. n. 390*
 An possit obligare ad medicinalem, *ibid.* n. 391
 Jejunium impositum per modum medicine debetur ut
 satisfactio sacramentalis, *ibid.* n. 393
 An supposita remissione penarum Purgatorii, possit
 imponi satisfactio vindicativa? Affirmat Aversa
 citans D. Thomam, Alensem & Alios, *ibid.*
 An possit impleri satisfactio ante Absolutionem, *p. 947. n. 248. & seq.*
 Satisfactio ante Absolutionem potest delere penas ex
 opere operantis, scilicet ex opere operato, *ibid.* n. 249

Quid si satisfactio sit divisibilis, & pro una sola parte
 impossibilis, *p. 916. n. 87*
 Confessarius potest permittere ut penitentem sublinat
 alium, qui pro se jejunet, *p. 963. n. 319*
 Sola illa substitutio procedit à potestate proprie he-
 di, adeoque sola est satisfactio sacramentalis,
p. 964. n. 321
 An penitens sit liber si non sequatur actus substituti,
ibid. n. 322
 An cui pro satisfactio imponitur est elemosyna, &
 satisfaciendo dando eam extreme indigenti, *p. 911. n. 94*
 An Confessio sacramentalis possit imponi pro satis-
 factione, *p. 915. n. 111*
 An possit imponi Confessio sub conditione relapsus in
 idem peccatum, *ibid.* n. 112
 An Confessio ejusdem venialis aut novi mortalis abso-
 lutè possit imponi, *ibid.* n. 114
 An etiam ejusdem peccati mortalis, *ibid.*
 Affirmat Joannes Sanchez, *ibid.* n. 115. & seq.
 Fundamentum ejus rejicitur, *p. 916. n. 117*
 An penitens, qui nollit acceptare levem satisfactio-
 nem, deberet absolvi, *p. 919. n. 172*
 Disparitas inter sumptionem Eucharistie post cibum &
 reculationem parvæ satisfactionis, *ibid.* n. 173
 Item inter peccatum simoniz & illam reculationem,
ibid. n. 174
 Eadem hic est ratio fori externi & sacramentalis, *ibid.*
 n. 175
 Nolens recipere ullam satisfactionem non absolvens
 ex Scoto, *p. 911. n. 183*
 An Scoto docuerit penitentem per se & regulariter
 non tenere acceptare satisfactionem, *p. 931. n. 184*
 Ferè ubique loquitur Scoto de satisfactione condi-
 tionata, *ibid.* n. 185. & seq.
 Penitens potest rejicere satisfactionem irrationabi-
 lem, *p. 936. n. 200*
 An sufficiat voluntas satisfaciendi in hac vita ex opere
 operantis, *ibid.* n. 201. & seq.
 Penitens ante Absolutionem potest deestare satis-
 factionem, *ibid.* n. 204
 Argumenta Arriagæ in oppositum dissolvuntur, *p. 937. n. 205*
 Consultatur Confessarius ut in imponenda satisfactio-
 ne se accommodet fragilitati penitentis, *p. 938. n. 211*
 Penitens tenetur satisfactionem acceptatam adim-
 plere, *p. 939. n. 214*
 An eadem satisfactio possit imponi pro peccato certo &
 dubio, *p. 660. n. 136*
 Expleta magnam penitentiam in peccato, reser-
 genti non est imponenda nova penitentia ex
 Scoto, *p. 901. n. 93*
 An pro penitentia possit imponi sumptio Eucharistie,
p. 916. n. 119. & seq.
 An abstinentia à Communionem possit imponi pro
 penitentia, *p. 917. n. 124. & seq.*
 Quia ratione jejunium imponatur sub penitentia ex
 Sancio, *p. 920. n. 137*
 Probatur ex praxi licitum esse imponere pro Peniten-
 tia sacramentali orationem pro defunctis, *p. 921. n. 140*
 Hanc praxim improbat Joannes Sanchez, *ibid.* n. 141
 Satisfactio argumentis Sanchii, *ibid.* n. 142
 Oratio pro defunctis imposita pro penitentia habet
 eundem effectum sacramentalem, ac si legeretur
 pro penitente, *ibid.* n. 143
 Ecclesia imponit minores satisfactiones melius dispo-
 sitis, *p. 413. n. 206*
 Requiritur nova impositio, ut eadem satisfactio possit
 de servire pluribus Sacramentis, *p. 506. n. 46*
 Spiritualis infirmitas penitentem excusat à peccato
 impositionem levis satisfactionis pro gravissimis
 peccatis, *p. 935. n. 198*
 SATIS-

INDEX RERUM.

SATISPASSIO.

Satisfic iustitiæ divinæ & humanæ per satisfactionem involuntariam, p. 334. n. 38. & seq.
 Quis sit finis satisfactionis, ibid.
 Deum requisivisse penam voluntariam ad satisfactionem pro peccato veniali non satis probatur ex poenis Purgatorii aut doloribus à Deo immixtis in hac vita, ibid. n. 40
 Mala à Deo inflicta & impatienter tolerata fore sunt sufficiens satisfactio in hac vita, p. 335. n. 42
 Ad satisfactionem in hac vita non requiritur status gratiæ, p. 386. n. 158
 Si ebrius suspenderetur, an satisficeretur, ibid. n. 159
 Sententia Medici, quæ concedit flagellis à Deo inflictis satisfactionem, negat satisfactionem, p. 388. n. 164
 Sufficit satisfactio ad solutionem poenæ, p. 902. n. 53
 An valeat in hac materia argumentum ab homine ad Deum, ibid. n. 54

SCANDALUM.

Scandalum aliud directum, aliud indirectum, p. 730. n. 47
 Scandalum indirectum non contrahit malitiam peccati, quod scandalizatus committit, p. 731. n. 52
 Quare potius in aliquo casu liceat scandalum indirectum, quam directum, p. 732. n. 57
 In quo præcisè consistat malitia scandali indirecti, p. 733. n. cod.
 Quomodo intelligendum commune dictum: Implicitum & explicitum ad eandem speciem pertinere, ibid. n. 60. & seq.
 Scandalum directum & indirectum pertinent ad aliquam eandem speciem, ibid.
 Ratio scandali per accidens conjungitur peccatis Superiorum, d. 744. n. 100

SCIENTIA.

Scientiæ totales quomodo sint à Philosophis in certa genera divise, p. 113. n. 285

SCOTUS.

Manet Scotus dubius, an iustitia in Deo distinguatur formaliter à voluntate, p. 56. n. 270
 Elogium doctrinæ Scoti, p. 60. n. 2
 Cur Aliqui censuerint Scotum tamquam Pelagianum aut Semipelagianum, ibid. n. 3
 Explicatur mens Scoti, ibid. n. 4
 Scotus per illa verba: *Ex naturalibus cum communi influenza*, tantum excludit gratiam habituales, ibid. n. 5
 Ostenditur Scotum docuisse necessitatem gratiæ actualis, ibid. n. 6
 Scotus per *Ex naturalibus cum communi influenza*, non excludit habitum aut actum Fidei ab intellectu, p. 61. n. 11
 Scotus sub communi influenza comprehendit omnia media operandi supernaturaliter, p. 62. n. 12
 Quomodo Scotus explicet illa verba: *Vult omnes homines salvos fieri*, ibid. n. 15
 Nupsum Scotus docuit, hominem penitere posse ut oportet ad justificationem sine gratia actuali, p. 64. n. 26
 Assignantur loca, in quibus Scotus videtur admittere actum penitentiae moraliter bonum absque specialis auxilio Dei, ibid. n. 27
 Scotus admittit actum moraliter bonos absque relatione in finem ultimum, p. 65. n. 30
 An Scotus ipsam doceat, actus non distingui specie penes distinctionem solius objecti materialis, p. 112. n. 282

SCRUPULUS.

Quid sit scrupulus, p. 655. n. 114
 Unde sciri possit aliquem esse scrupulosum, ibid. n. 115

SEMEI.

Quomodo Deus dixerit Semei, ut malediceret David, p. 249. n. 190

SEMIPELAGIANI.

Quæ fuerit doctrina Semipelagianorum, p. 312. n. 507
 Hæc sola non fuit damnata in Can. 3. sess. 6. Conc. Trident. ibid.

SENTENTIA.

Sola sententia in iudicio humano significat Absolutionem, p. 430. n. 73
 Sententia Sacerdotis significat remissionem peccatorum, ibid.

SERVIRE. SERVITIUM. SERVUS.

Quomodo homo dicatur servire Deo, p. 25. n. 116
 Servitium aliquando accipitur pro omni obsequio, etiam indebito ex iustitia, p. 24. n. cod.
 Quo titulo obsequium Dei sit servitium, p. 25. n. 117
 Quo sensu dicantur servi, qui servant præcepta Dei, ibid.

SIMILITUDO.

In quo consistat similitudo inter vitem & Christum palmitem, & nos, p. 156. n. 512

SOLUTIO.

Quare non possit repeti solutio vinculi corporei, nisi ipsum vinculum repetatur, p. 456. n. 108

SPECIES.

Quid sit species, p. 812. n. 277

SPES.

An Spes ab August. aliquando vocetur Charitas Dei, p. 167. n. 48
 Verus actus Spei est difficilis peccatori in extremis, p. 177. n. 101

SPIRITUS SANCTUS.

Frustra invocatur auxilium sancti Spiritus, qui directè in eum committit, p. 212. n. 13
 Spiritus sanctus sæpe dimittit peccata per hominem, p. 450. n. 76

STATUS GRATIÆ.

An Status gratiæ possit intrare rationem Penitentiae sacramentalis, p. 917. n. 123
 Quomodo status gratiæ fiat sensibilis, ibid.
 Propter immaterialitatem non est rejiciendus status gratiæ ab operibus satisfactoriis, ibid.

STATUS INNOCENTIÆ.

Gratia habitualis fuit necessaria pro statu innocentie, p. 258. n. 233
 An in statu innocentie fuerit necessarium adjutorium gratiæ actualis, & quale, p. 261. n. 251. & seq.

STUDIOSITAS. STUDIUM.

Quomodo fieri possit, ut Superior prohibeat studium ex motivo studiositatis, p. 809. n. 386
 Studiositas ex genere suo non obligat ad mortale, p. 808. n. 384
 Quando studium est finis omissionis Sacri, participat ejus malitiam, ibid. n. 383
 Studium tali casu non opponitur virtuti studiositatis, ibid. n. 384
 Quomodo studium possit esse idem peccatum eum omissione Sacri, p. 810. n. 391
 An omitens Sacrum propter studium, constituit finem ultimum in studio, p. 811. n. 396
 P p p p p 4 Studium

INDEX RERUM.

Studium præcise quatenus est effectus omissionis Sacri
non videtur esse malum, *ibid.* n. 398
Vaquez docet oppositum, *ibid.* n. 399

STUPRUM.

Ex quo oritur specialis malitia stupri, p. 751. n. 127
Virgo ex metu mortis consentiens in copulam, non
cooperatur stupro quâ tali, *ibid.* n. 128

SUADERE.

Non licet suadere absolute peccatum minus Petri, ad
impediendum peccatum majus Pauli p. 144. n. 453
Licet suadere comparative, p. 145. n. cod.
Qui suadet alteri fornicationem, peccat contra casti-
tatem, p. 731. n. 51

SUPERBIA.

Initium omnis peccati superbia, p. 260. n. 246

SUPERIOR.

Potestas divina in omni Superiore quodammodo re-
peritur, p. 771. n. 220.
Superior Religionis habet jurisdictionem distinctam
à voto, p. 780. n. 259
Superior Religionis habet in suos subditos potestatem
quasi Episcopalem, p. 781. n. cod.
Non semper expedit bono communi, quod Superior
Religionis utatur duplici potestate, p. 782.
n. 263

T

TACTUS.

Tactus inhonesti non sunt exprimendi, quando
copula subsecuta fuit, citò forent peccata nume-
ro distincta, p. 829. n. 41. & seq.
An tactus consequentes copulam debeant exprimi in
Confessione, *ibid.* n. 44. & seq.
An liceant aspectus & tactus partium inhonestarum
causâ curationis, quando est periculum proxi-
mum consensus, p. 532. n. 271

TEMPERANTIA.

Concedi potest in Angelis temperantia, p. 18. n. 77
Temperantia etiam alteri appetit bonum commodum
ex affectu ejusdem honestatis, *ibid.* n. 80
Temperantia dolet de ebrietate tantum materialiter
mala, p. 47. n. 227
In Angelis posset esse habitus temperantiæ, p. 49.
n. 236
Idem potest esse simul temperans in cibo, & intem-
perans in potu, *ibid.* n. 240
Qui alteri vult temperantiam ex amore temperantiæ,
eam etiam sibi ipsi procurat, *ibid.*
Ecclesia potest imperare temperantiam, nec decerneret
abstinens qui non servaret præceptum, p. 674.
n. 189
Qui frangit votum jejunii, emissum ex motivo tem-
perantiæ, tantum peccat unito peccato contra
Religionem, p. 774. n. 230
Fieri potest, ut si ve comedas, si ve abstineas à come-
stione, temperanter agas, p. 809. n. 388
Hoc casu potest Superior prohibere actum temperan-
tiæ, *ibid.*

TENEBRA.

Eadem tenebra non potest naturaliter redire, p. 373.
n. 106

TIMOR. TIMERE.

Non est malum ex timore poenæ fugere peccatum,
p. 164. n. 33
Quis sit servilis timor, & quis castus ex D. Augusti
p. 271. n. 70

Timor amittendi beatitudinem est timor castus, p. 172.
n. 74

Quid August. aliquando intelligat per timorem servi-
lem & filialem, *ibid.* n. 76

Quomodo timor castus permaneat in seculum servili
ex Augusti, *ibid.* n. 77
De quo timore intelligatur Joannes dicens: *Timor non*
est in Charitate, *ibid.* n. 78. & seq.

Quid timeat Petrus quando negavit Christum,
p. 173. n. 81

An timor mortis corporalis sit malus, *ibid.*
An sit malus timor quo aliquis abstinere ab externo
opere peccati, interius sibi complacens, *ibid.*
n. 82. & seq.

Quomodo aliter faciat quam debet, qui implet ti-
more præceptum, *ibid.* n. 84

Qui timet privationem beatitudinis anxietur pro glo-
ria, p. 177. n. 89

Hanc anxietatem solum videtur Scotus requirere,
ibid. n. 100

Quæ sit voluntas peccandi, quæ secundum Bonaven-
turam necessario manet in timore servili, p. 181.
n. 131

Tres condiciones timoris servilis ex D. Bonaventura,
p. 183. n. 132

TYRII.

Tyrii & Sidonii in massa perditionis relictæ, ut etiam
Judæi, p. 227. n. 87

Cor Tyriorum & Sidoniorum non erat excruciatum &
induratum sicut cor Judæorum, *ibid.* n. 88

TRANSUBSTANTIATIO.

In transubstantiatione est duplex mutatio, p. 290.
n. 395

TRISTITIA.

Quid sit tristitia, p. 29. n. 120
Tristitia potest esse voluntaria, p. 30. n. 141
Quæ sint cause tristitiæ, *ibid.*

Quandoque ex Charitate statim incipit quidam dete-
ctatio peccati, & sequitur maxima tristitia,
quandoque non sequitur tristitia, p. 721. n. 63

Plus d'eleet peccatum actus causativus tristitiæ, quam
ipsa tristitia, *ibid.* n. 64

V

VANA GLORIA.

Vana gloria potest esse motivum sufficiens ad in-
perandum actum supernaturalem, p. 616. n. 107

VELLE.

Licet inefficaciter & conditionatè velle propriam dam-
nationem pro salute aliorum, p. 145. n. 454
An liceat inefficaciter & conditionatè velle proprium
peccatum pro salute aliorum, *ibid.* n. 455
Secundum D. August. duo quædam sunt velle & posse,
p. 225. n. 76

Stat benè nec volentem, nec volium murari, licet
volium sit post nolitum, p. 302. n. 460

VENENUM.

Non est peccatum mortale bibere venenum, quando
adeat adiutorium moraliter efficax contra illud
venenum, p. 192. n. 36

An qui dedit venenum debeat confiteri mortem subse-
cutam, si prius revocaverit suam voluntatem,
p. 846. n. 119

An homo actualiter peccet toto tempore, quo vene-
num operatur ad mortem, p. 847. n. 123

Quando is, qui venenum dedit incipiat denominari
homicida, *ibid.* n. 126

VENIA.

Secundum gratiam venia datur poenitentibus, non se-
cundum merita, p. 70. n. 16

Sine

INDEX RERUM.

Sine expressa conversione ad Deum non habetur spes
venit, p. 160. n. 13
Quid sit spes venit, p. 161. n. 16

VENTUS.

Ingressus venti non pendet ab aperture fenestram
quam dispositione, p. 151. n. 485
Non ingreditur ventus, quia aperitur fenestra, sed
converso, ibid.
Quare requiratur major virtus ut ventus ingreditur
clausa fenestra, ibid. n. 486

VERBUM.

Verbis proprie dictis non utimur, nisi ad presentem,
p. 460. n. 121
Verbum est sumitur pro Verbo, quoties ex subjecta mate-
ria hoc colligitur, p. 605. n. 57
Eadem verba Scripturae diversas patiuntur interpreta-
tiones, p. 217. n. 40

VERUM.

Quando aliquid sit speculative verum & non practice,
p. 704. n. 116

VIDERE. VISIO.

Manente actu visionis eodem, possunt videri & non
videri creature in verbo, p. 113. n. 282
Potest videri essentia divina, non visâ personâ, &
una persona, non visâ aliâ, ibid.
Visiones beatæ distinguuntur per objecta secunda-
ria, p. 112. n. 277
Visio essentie cum personis, nequidem numero vide-
tur distinguî secundum Scotum, à visione essen-
tie sine personis, p. 113. n. 283. & seq.

VIDUA.

Non licet viduæ de præterita copula, nec sponso de
futuro venerit delectari, p. 795. n. 324

VINDICARE. VINDICTA.

Velle vindicare & delectari peccatum non est unus
actus in re, p. 6. n. 18
Vindicare non est principaliter propter correctionem
puniti, p. 19. n. 88
An vindicta sit specialis virtus, p. 21. n. 95
Vindicta potest esse actus variatum virtutum, sed
imperatus tantum, ibid. n. 96
Objectio solvitur, ibid. n. 97
Amor vindictæ nullum includit amorem peccati, p. 35.
n. 165
Aliud est velle se vindicare, & aliud actu se vindicare,
p. 37. n. 177
Quid sit malum vindicabile, p. 42. n. 203
An peccatum veniale sit malum vindicabile, ibid.
An omisso actus perfectionis seu consilii, sit malum
vindicabile, ibid. n. 204
An peccatum habituale sit malum vindicabile, ibid.
n. 205
Principalis vindicta peccati, est retractatio peccati,
p. 48. n. 234
Aliquis potest habere maximum actum vindicandi
peccatum, cum nullo, vel modico effectu tri-
stitie, p. 72. n. 64
Major vindicta debetur majori peccato, quam minori,
p. 108. n. 259
Vindicta proprie respicit subjectum, quod peccavit,
p. 963. n. 319

VIRGINITAS. VIRGO.

An debeat explicari in Confessione circumstantia vir-
ginitatis in omni peccato carnis, p. 747. n. 109
Fornicatio virginis non opponitur iustitiæ, ibid. n. 110
Natura ita providit feminis ut sæpe viri non possint
cognoscere fractionem claustrî virginalis, p. 749.
n. 120
Fractio claustrî virginalis potest occultari medicamen-
tis, ibid.

Fractio claustrî virginalis non sufficit ad peccatum
mortale contra obligationem conservandi vitam
& membra, ibid. n. 121

Casus, in quo nulla sequitur injuria ex fornicatione
virginis, neque gravis malitia contra obedi-
entiam patri debitam, p. 748. n. 115. & seq.

An virgo fornicans peccet contra charitatem & pietat-
em erga parentes, ibid. n. 117

Aliqui putant in omni peccato carnis explicandam esse
circumstantiam virginitatis, Alii in solo peccato
externo, p. 749. n. 118

Jactura virginitatis & aureolæ correspondentis non
superaddit malitiam specificam mortalem, ibid.
n. 119

Qui violententer opprimit virginem tenetur virginitatem
exprimere in Confessione, p. 749. n. 122

Quid per violentiam intelligatur, p. 750. n. 122

An virgo consentiens ex gravi metu teneatur virgini-
tatem in Confessione explicare, ibid. n. 123

VIRTUS.

Virtus prosecutiva debet habere objectum bonum,
secus averfativa, p. 4. n. 12

Virtus debet habere objectum bonum formale, secus
materiale, ibid.

Qualibet virtus detestatur peccatum contra se com-
missum, p. 5. n. 14. & p. 39. n. 187

Eadem virtus inclinât ad finem & ad media, p. 12.
n. 48

Distinctio virtutum desumitur etiam ab objecto mate-
riali, p. 18. n. 78

Cujus virtutis sit detestari peccatum ut est essentia Dei,
p. 39. n. 189. & seq.

Duplex objectum alicujus virtutis, materiale & for-
male, p. 32. n. 152

In voluntate increata proprie reperitur ratio virtutis,
p. 54. n. 260

Hæc virtus non est aliquid accedens, ibid.

An sit formaliter distincta à voluntate, ibid. n. 261

Formalis distinctio virtutis à voluntate, non repugnat
perfectioni divinæ, ibid. n. 263

Perfectio virtutis non potest reperiri ubi ipsa virtus
non reperitur, pag. 43. n. 211

Aliud est, ad quod virtus obligat, aliud, ad quod
moveret perfectio virtutis, ibid. n. 210

Potest fieri ut præceptum virtutis obliget ad actum, &
non ad perfectionem actus, p. 44. n. 213

An ejusdem virtutis sit sibi velle castitatem, & aliis,
p. 43. n. 236

An in Deo possint esse virtutes morales, ibid. n. 237.
& seq.

Quæ requirantur ad actum veræ virtutis, ibid. n. 240

Duplex est honestas virtutis, una ipsiusmet virtutis,
altera referibilis ejus ad Deum, p. 50. n. 244

Opus quod à pluribus virtutibus procedit, eò perfe-
ctius est, ibid. n. 245

Opus virtutis moralis ex Charitate dupliciter fieri
potest, elicitive, & imperativè, p. 51. n. 246

Eadem virtus elicit actus magis & minus intensos,
p. 53. n. 256

Virtus proprie dicta est habitus electivus, p. 56. n. 274

Virtus est perfectio potentie, p. 57. n. 275

Quæcumque Virtus proprie dicta subiectatur in vo-
luntate, ibid. n. 276. & seq.

Nulla virtus inclinât ad finem ultimum, nisi mediante
Charitate, p. 60. n. 6

Virtutes sine Charitate informes & per eam formatae,
p. 61. ibid.

Virtutes infidelium potius divino muneri, quam eo-
rum voluntati tribuendæ, p. 65. n. 32

Vera virtus nisi in justo esse non potest secundum
D. August. ibid. & n. seq.

D. August. videtur tantum admittere veras virtutes in
iis, qui sunt verè iusti, p. 66. n. 34

Ex

INDEX RERUM.

Ex nudo consorcio plurium actuum diversarum virtutum, nulla in ipsis causatur perfectio, p. 81. n. 112
 Quis sit finis interior virtutis, p. 86. n. 140
 Nulla virtus infusa corrumpitur in nobis per aliquem actum nostrum, quasi per naturam repugnantiam, p. 270. n. 297

Eadem virtus potest inclinare in actus specie distinctos, p. 722. n. 14
 Actus, qui secundario prohibetur per aliquam virtutem, est aliquo modo contra illam, p. 741. n. 83

Virtutes, quæ sunt ad alterum, respiciunt bonum commodum alienum, p. 771. n. 217
 An ejusdem sit virtutis vel vitii, velle aliquid, & facere illud, p. 784. n. 274
 An idem actus virtutis possit habere plures specie bonitates ex proximo objecto, p. 834. n. 65. & seq.

VIRTUS MORALIS.

Ratio, quæ Aliqui probant infusionem virtutum moralium, rejicitur, p. 12. n. 50. & seq.
 Unde dicatur aliqua virtus moralis, p. 14. n. 59
 An parvuli habeant virtutes morales in patria, ibid. n. 60

An virtus moralis per se infusa sit possibilis, ibid. n. 61
 Virtus moralis per se infusa probatur ex Scriptura & Conc. Viennensi, p. 15. n. 62
 Responsio ad Conc. ibid. n. 63. & seq.

Conc. Trident. tantum docet in justificatione infusionem Fidei, Spei & Charitatem, p. 16. n. 69
 Actus virtutum moralium ut conducant ad vitam æternam, requirunt specialem gratiam Dei, ibid. n. 70

Habitus virtutum moralium merito dici possunt dona Dei, ibid. n. 71
 Perperam Quidam censurant sententiam Scoti, negantis virtutes morales infusas, ibid. n. 73
 In Deo est sufficiens indifferencia ad virtutem moralem, p. 50. n. 242

Omnis virtus moralis potest esse in Deo quoad actus aliquos minus principales, p. 51. n. 243
 Virtutes morales sunt perfectæ in suo genere, secus Fides, p. 59. n. 285

VIRTUS SUPERNATURALIS.

Virtus supernaturalis non potest probari ex aliquo actu, p. 11. n. 43
 An virtus supernaturalis debeat habere effectum supernaturalem, p. 12. n. 49
 Quomodo Fide, Spe & Charitate colatur Deus, p. 19. n. 84

VIRTUS THEOLOGICA.

Virtus Theologica pro objecto immediato habet Deum, p. 8. n. 30
 Sola virtus Theologica est supernaturalis in substantia, p. 10. n. 41

VITA.

Quamdiu non displicet prior mala vita, non est ex toto nova vita, p. 73. n. 71
 Aliter conservatur vita, aliter fama vel pecunia, p. 73. n. 15

VITARE.

Est moraliter impossibile vitare omnia peccata venialia, p. 518. n. 201
 An hoc sit intelligendum etiam de venialibus peccatis deliberatis, vel de aliquo determinato peccato, ibid. n. 202
 An aliquis pro parvo tempore possit esse sine veniali peccato, ibid. n. 203
 Impotentia vitandi omnia peccata non est physica, sed moralis, p. 520. n. 214. & seq.

Quid sit illa impotentia moralis, p. 521. n. 216
 Trident. negans hominem posse evitare omnia venialia, loquitur de impotentia physica, ibid. n. 217
 Possum efficaciter velle evitare omnia peccata venialia, esto sciam me non vitaturum, multo magis omnia, quæ confessus sum, p. 526. n. 245
 Quomodo propositum vitandi peccata venialia sit efficax, non obstante frequenti relapsu, p. 527. n. 246

UNIO HYPOSTATICA.

Unio hypostatica est omnimodo necessaria ad omnem meritum Christi, p. 150. n. 480

VOCATIO.

Explicatur ex D. Augusti. Scriptura Matth. 20. Multi sunt vocati &c. p. 231. n. 107. & seq.
 Nulla Dei vocatio est delusoria, p. 232. n. 110
 Nos ignoramus cur unum potius Deus congrue vocet, quam alium, ibid. n. 111
 Non desunt Pharaoni vocatio, p. 250. n. 194

VOLITIO.

Volitio duplex, efficax & inefficax, p. 111. n. 274
 Efficax non est alicujus apprehensio sub ratione impossibilis, sedus inefficax, ibid.
 Velle efficax aliud est intensum, aliud remissum, ibid.
 Scotus non distinguit volitionem efficacem ab inefficaci per majorem intentionem gradatam, sed per ordinem ad media, ibid. n. 275
 Scotus subinde per velle remissum intelligit voluntatem inefficacem, ibid.
 Esse volitum non est mutatio rationis, ubi volitum non est terminus mutationis, p. 196. n. 397
 Quando objectum sit per ipsum actum, pro eodem reputatur in genere moris volitio & actus, p. 301. n. 394

VOLUNTARIUM.

Quid sit voluntarium & involuntarium, p. 139. n. 139
 Triplex acceptio simpliciter voluntarii, p. 177. n. 102
 Quomodo illud quod sit ex metu sit voluntarium simpliciter, ibid.
 Projectio interitum in periculo naufragii, est simpliciter voluntaria aliquo sensu, ibid. n. 103
 Non requiritur simplex volitio projectionis, ibid. n. 104

VOLUNTAS.

Regulariter voluntas in edio mali movetur à bono, p. 7. n. 24
 Potest subinde elicere odium, malum, absque pravo amore boni, ibid.
 Sola voluntas sibi & intellectui imperat, p. 8. n. 29
 Voluntas imperat actum unius virtutis ex motivo alterius, p. 38. n. 183
 Voluntas non amat eodem modo bonitatem ac ipsum bonum, p. 34. n. 160
 Quomodo voluntas in Puris naturalibus possit movere ad actum supernaturalem Fidei, p. 63. n. 22
 Per ly In puris naturalibus, Scotus solum excludit habitum infusum voluntatis, ibid.
 Scotus longe distat à sententia Semipelagianorum, ibid. n. 23
 Voluntas creata est formale principium determinationis actionis peccaminose, p. 373. n. 109
 Sola & omnis voluntas creata ex natura sua est defectibilis, p. 69. n. 49
 Deus facit omnia quæ iusta, vel iniusta voluntate sunt, ibid. n. 50
 Sola voluntas non sufficit ad peccata præterita expianda & futura vitanda, p. 70. n. 55
 Quid Conc. Trident. intelligat scilicet. 14. c. 4. per exclusionem voluntatis peccandi, p. 76. n. 24
 Una voluntas efficax potest esse intensior altera, p. 111. n. 272

Differentia

INDEX RERUM.

Differentia inter voluntatem bonam remissam & intentam ex D. August. p. 115. n. 293
Voluntas merè habitualis nihil operatur, p. 163. n. 28
Ab eadem voluntate possunt simul abesse desectatio & complacentia peccati præteriti, p. 208. n. 121
Voluntas credendi est à Deo, & quomodo, p. 220. n. 51

Quomodo intelligendum Conc. Trident. quando dicit voluntatem posse dissentire gratiæ si velit, p. 221. n. 57. & seq.

Deus inclinatur voluntates hominum quo vult, sive ad bonum, sive ad malum, p. 249. n. 190

Voluntas creata non potest physicè destruere gratiam p. 270. n. 298

Potest voluntas creata diversis actibus velle opposita eidem, non tamen pro simul, p. 302. n. 459

Quidquid vult voluntas creata diversis actibus, præter peccatum, voluntas divina potest velle uno actu, ibid. n. 460

Voluntas non semper contrahit totam bonitatem aut malitiam objecti, p. 322. n. 564

Deo moraliter est impossibile non cooperari voluntati create, p. 374. n. 110. & seq.

Quæ sit voluntas efficax, p. 488. n. 65

Duplex est affectio voluntatis iustitiæ & commodi, p. 782. n. 267.

Voluntas efficax contrahit omnem malitiam objecti, simplex complacentia illam solam, quæ proponitur per intellectum, p. 784. n. 274

Voluntas efficax contrahit totam malitiam quæ reperitur in objecto, p. 795. n. 321

Voluntas omittendi quæ peccatum, etiam materialiter est privatio, p. 811. n. 395

Præstantior est voluntas efficax, quàm inefficax, p. 838. n. 79

Consentire vel dissentire vocationi Dei, propriæ voluntatis est, p. 219. n. 47

Utrum voluntas quæ credimus, sit donum Dei, ibid. n. 48

VOLUNTAS DIVINA.

Non repugnat, quod aliquis actus divinæ voluntatis feratur in bonum creatum propter se, p. 51. n. 247

In voluntate divina necessariò est ponenda iustitia vindictiva, p. 56. n. 172

Quæ sit voluntas Dei antecedens, quæ vult omnes homines salvos fieri, p. 214. n. 22

Quæ sit voluntas Dei consequens, ibid. n. 23

Deus habuit generalem voluntatem benevolentis erga omnes Angelos, estò aliquis de factò damnatus, ibid.

Eandem habuisse erga omnes homines existimat Divus Damascenus, ibid. n. 24. & seq.

Quare voluntas antecedens vocetur à Damasceno voluntas bonitatis, ibid. n. 27

Tam voluntatem antecedentem, quàm consequentem D. Bonaventura vocat voluntatem beneplaciti, n. 215. n. 28

Quæ fuerit mens D. Thomæ de hac duplici voluntate, ibid. n. 29

An DD. isti locuti fuerint de solis hominibus in statu innocentis, ibid. n. 30

Quid de hac re senserit S. Prosper, p. 216. n. 32

Præter voluntatem antecedentem circa salutem omnium hominum habet Deus specialem voluntatem consequentem circa electos, ibid. n. 33

Quomodo S. August. intellexerit verba Apost. *Qui vult omnes homines &c.* ibid. n. 34. & seq.

Expositiones D. August. sine omni errore possunt sustineri, p. 217. n. 39

D. August. ex damnatione parvulorum mortentium sine Baptismo, probat illos non pertinere ad dictum Apost. *Vult omnes homines &c.* p. 218. n. 41. & seq.

S. Prosper comprehendit parvulos, qui moriuntur sine Baptismo, sub omnibus hominibus, quos Deus vult salvos fieri, ibid. n. 44

Dictum Apost. *Vult omnes homines &c.* alio modo posse intelligi, quàm de voluntate consequente, insinuat ipse D. August. p. 219. n. 45

Voluntas antecedens Dei non cogit nos credere, Deum aliquid voluisse fieri, factumque non esse, ibid.

Voluntas Dei semper invicta est, licet multi faciant contra ejus voluntatem, ibid. n. 47

VOTUM.

Tandiu manet votum moraliter, quandiu manet obligatio voti, p. 280. n. 350. & seq.

Pontifex potest tollere obligationem voti, tamen si votum maneat in ratione voluntarii habitualis, p. 297. n. 435

Deus potest remittere votum sine omni sui, aut hominis mutatione, p. 303. n. 463

An votum de confitendis mortalibus ritè confessis, obliget sub mortali, p. 623. n. 167

Votum addit materiæ specialem honestatem divini cultus, p. 671. n. 177

Frangens jejunium ex voto debitum, non peccat contra temperantiam, ibid.

Vota non diversificantur specie ex diversitate materiæ, p. 672. n. 180

Violatio voti est species atomi, ibid.

Cur non orare & non dare elemosynam, quando ad utrumque tenetur ex voto, sit ejusdem speciei infimæ, & non quando ad ea obligat ex præcepto, ibid. n. 181

Votum potest jejunium facere materiæ necessariam Religionis, secus temperantiæ, p. 673. n. 184

Votum solenne est specie indistinctum à voto simplici p. 726. n. 28

Qui cum voto solenni contraxisset matrimonium, deberet hoc explicare, ibid. n. 29

An eadem res possit secundo votari, p. 45. n. 217. & seq.

Votum castitatis est ejusdem rationis in Sacerdote & Religioso, p. 728. n. 37

Votorum multiplicatio in eadem materiæ, non multiplicat peccata, p. 739. n. 44

Renovantes vota sua communiter non intendunt inducere novam obligationem, p. 768. n. 204

Qui intendit votum, necessariò intendit cultum Dei, p. 774. n. 230

Votum, quod sit Deo immediate, non distinguitur specie, à voto, quod sit Deo in Sanctis, p. 789. n. 296

Votum emissum absque temporis determinatione, obligat pro prima opportunitate, p. 947. n. 251. & seq.

In voto Religionis & similibus, minor mora est moralis, quàm in aliis votis, p. 949. n. 255

Disparitas aliqua inter dispensationem in voto & Absolutionem à peccatis, p. 382. n. 12

Præter vota essentialia posse esse alia vota & præcepta assequi Regulæ probatur ex Trident. p. 778. n. 246

Commutatio voti in melius pendet à propria voluntate votantis, p. 281. n. 352

Cur magis votum propriè auctoritate possit commutari in melius, quàm satisfactio, p. 968. n. 336

Ad commutationem voti non sufficit voluntas præsumpta votantis, ibid.

Commotans votum in melius, prudenter præsumit de voluntate actuali Dei, secus commutans satisfactionem de voluntate actuali Confessarii, ibid. n. 337

Votum non re-eivatum, in quod commutatum fuit votum reservatum, potest ab inferiori iterum & iterum commutari, p. 976. n. 369

Votum

p. 521. n. 218
vitare omnis venia
physica, ibid. n. 117
venia peccata venia
arum, multo magis
p. 526. n. 245
et cetera venia sit
nti relapsus, p. 527.

ATICA.
necessaria ad omne
p. 150. n. 486

O.
Matth. 20. Multi
231. n. 107. & seq.
p. 232. n. 110
us congruè vocat,
ibid. n. 111
p. 250. n. 194

p. 211. n. 274
sub ratione in
ibid.
ud remissum, ibid.
efficacem ab ineffi
gradualen, sed ut
ibid. n. 275
intelligit voluntas
ibid.
is, ubi volitio non
p. 290. n. 337
in, pro eodem re
& actus, p. 816

M.
um, p. 238. n. 114
rii, p. 277. n. 102
et voluntarium sim
ibid.
agii, est simpliciter
ibid. n. 103
jectionis, ibid.

movetur à bono,
ibique prævio
ibid.

rat, p. 8. n. 29
tis ex motivo al
p. 38. n. 184
onitatem ac ipsum
p. 34. n. 160
bus possit movere
p. 63. n. 22
ollum excludit ha
ibid.
impelagatorum,

ium determinati
p. 373. n. 109
ra sua est desectio
p. 69. n. 49
injuncta voluntate
ibid. n. 50
ata præterita ex
p. 70. n. 55
14. c. 4. per ex
p. 76. n. 84
intentione altera,
Differentia

INDEX RERUM.

Votum non est causa per se potestatis jurisdictionis in
Superiore Religione, p. 781. n. 259
Sicuti per votum castitatis & paupertatis inducitur ob-
ligatio distincta ab ipsis votis, ita etiam per vo-
tum obedientie, ibid. n. 261

Wiggers docet in forma Pœnitentie debere exprimi
peccata. p. 438. n. 11

X

XISTUS.

Xistus IV. limitavit potestatem jurisdictionis
Prælatorum Regularium, p. 779. n. 153

Z

ZACHÆUS.

Ex qua virtute Zachæus restitueret quadruplum,
p. 43. n. 211

USURARIUS.

An petens mutuum ab usurario sine justa causa, & ex
directa intentione usuræ, peccet contra iusti-
tiam, p. 731. n. 50

W

WIGGERS.

Docet Wiggers justificationem à peccato non in-
currere excommunicationem pro foro interno,
p. 848. n. 129

ERRATA.

Pag. 69. col. 2. lin. 24. à fine aliquem altum adde: moraliter bonum. Pag. 71. col. 2. lin. ult. dist. 4. delet.
Pag. 90. col. 1. lin. 3. à fine imperatus l. imperans. Pag. 107. col. 2. lin. 29. à fine Scriptura l. Scriptura.
Pag. 119. col. 2. lin. 19. à fine unum adde: solus. Pag. 139. col. 2. lin. 2. à fine affertum l. affertum. Pag. 139.
col. 2. lin. 30. altera l. aliter. Pag. 142. col. 1. lin. 11. à fine nulli delet. Pag. 168. col. 2. lin. 4. à fine diuini
l. diuini. Pag. 176. col. 1. lin. 15. voluntarii l. voluntarii. Pag. 176. col. 2. lin. 24. à fine effertur l. effertur
à pena. Pag. 196. col. 2. lin. 12. oblationis l. oblationis. Pag. 203. col. 1. lin. 10. quoniam l. quoniam. Pag. 207.
n. 116. in marg. obligatio l. probatio. Pag. 270. col. 2. lin. 19. producantur l. producantur. Pag. 300. col. 2. lin. 10
lin. 10 à fine iuste l. iuste. Pag. 318. n. 541. in marg. delicti l. delicti. Pag. 375. col. 2. lin. 36. præced. l. 5.
Pag. 395. n. 105. in marg. iudicare l. iudicare. Pag. 419. n. 15. in marg. communis l. communis. Pag. 432.
col. 1. lin. 24. à fine Absolutio l. absolutio. Pag. 472. col. 1. lin. 22. à fine l. 14. Pag. 534. col. 1. lin. 19. à fine
iust. & f. Pag. 610. col. 2. lin. 9. à fine tenent aut l. tenent ut. Pag. 728. col. 2. lin. 23. à fine nulli
l. nulli. Pag. 812. col. 1. lin. 26. externa l. externa.

